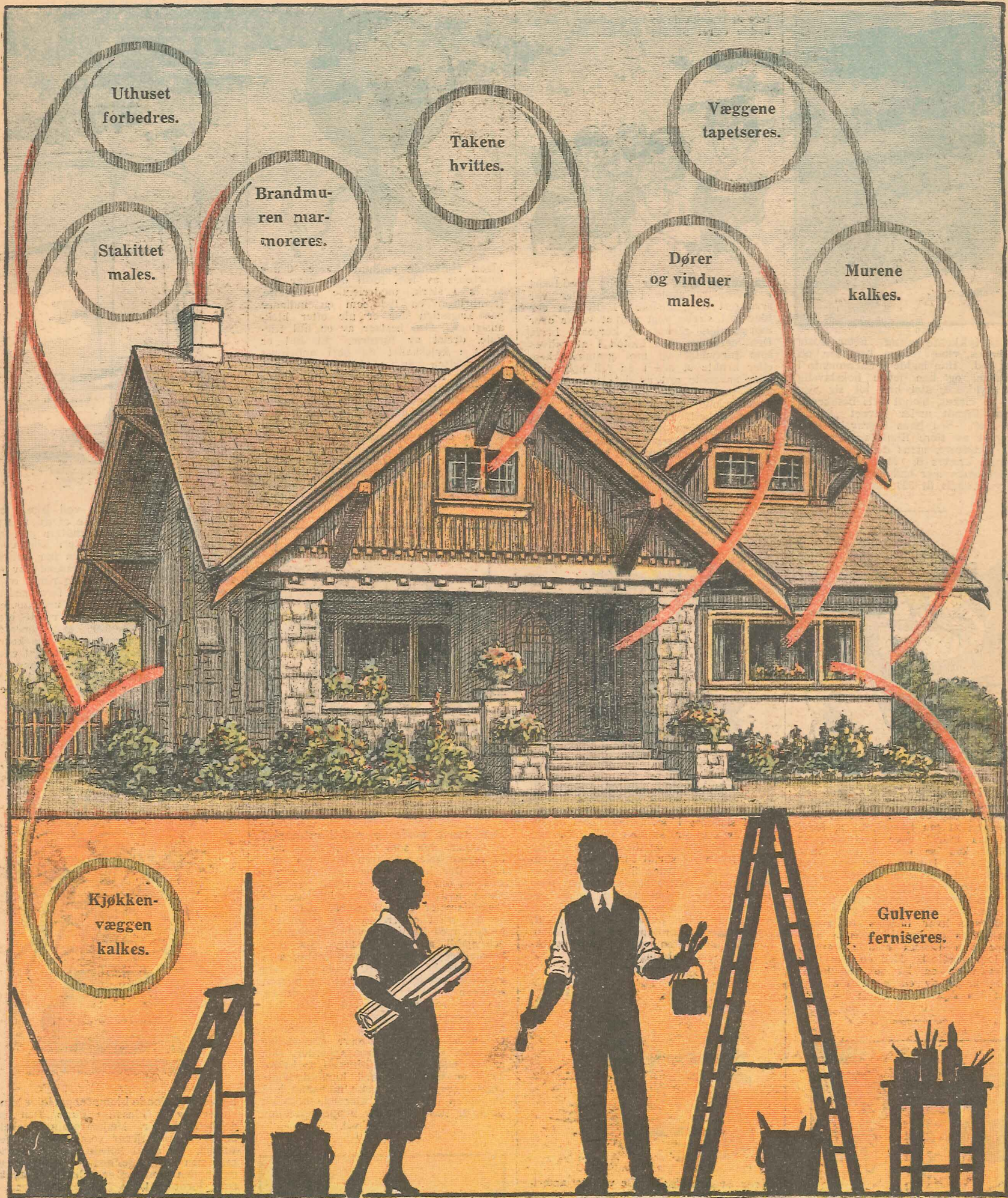


ALLERS FAMILIE-JOURNAL



Vaarreparationer ute og inde.

Naar vaaren kommer med længere og lysere dager er der saamange feil og mangler som aabenbares i hus og have. Er ikke takene i stuer og kjøkken blitt saa tilrøkt i vinterens løp at deres tidligere skinnende hvithet nu nærmest er en saga blot? Og hvorledes ser ikke tapetene og brandmuren ut? For ikke at snakke om vinduer og dører og gulver! Og gaar man utenfor og betrakter huset utvendigfra er man hurtig klar over at murene i høj grad trenger til at kalkes, og vinduene og stakittet roper høit om måling. Og saa er det hønsehuset! Som det nu ser ut er det alt andet end en pryde. Man griper sig i at ønske at man hadde et helt nyt. Kort sagt: her er arbeide nok for virksomme hænder, og hvorfor ikke prøve paa selv at gjøre noget av dette arbeide? Kanske tror man ikke selv man kan, — kanskje mangler man den impuls som skal til. Læs isaafald de illustrerte artikler som findes inde i dette nummer av bladet, side 23 og 24. De vil kanskje yde den haandsrækning man savnet gjennom de smaavink de inneholder angaaende hvitning av tak, kalking av murer, fernisering av gulver, marmorering av brandmurer, opsætning av tapeter, forbedring og utsmykning av uthus m. m.

KURIOSITETER

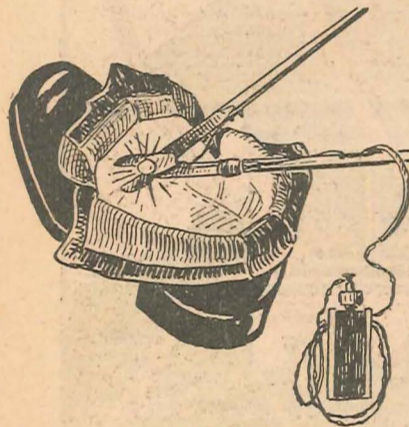


Verdens tykkeste mand heter Josef H. Krebeck eller retttere het, for nu er han død. Han bodde i Sacramento i Kalifornien, og han leyde bokstavelig av sin tykkelse, idet han lot sig vise frem i et sirkus, blandt hvis besøkende han var kjendt under navnet „Sacramento Joe“. Ved hans begravelse som blev optat av flere filmfotografer, var der 12 likbærere, mens der ellers bare som regel kræves 6. Men Sacramento Joe veiet ogsaa mer end de fleste. Hans vekt angis til 320 kilogram.

av ca. 9 km. i timen. Præstationen er saa meget mer beundringsværdig, som sidetrækket i tauget er temmelig stort. Det vilde ha været adskillig lettere at trække de to automobiler, hvis de hadde været bundet bagefter hverandre.



En kuriøs skik blev nylig praktiseret i en høiere skole i Iowa. Der var arrangert en „tale-uke“, i hvilken der blev lagt særlig vekt paa at vaake over morsmaalets renhet og korrekte bruk. Den merkelige skik bestod i at enhver som forsyndet sig mot grammatikken, eller brukte et ord i en feil betydning eller anvendte ord av det lavere sprog, kort sagt enhver som paa en eller anden maate negligerte morsmaalet, uten videre fik heftet et rødt plaster i ansigtet som synlig tegn paa den begaede forseelse. Selv lærerne maatte finde sig i at bli plastersmykkede hvis de uførvarende skulde komme til at begaa en sprogfeil.



Nudder i støvlene fjernes med en selvlysende tang. Generende nudder i støvler og sko er som bekjendt ikke alltid saa let at faa fjernet, bl. a. fordi der er saa mørkt nede i støvlen, at man ikke kan se nudden men maa føle sig frem. I nyeste tid har man imidlertid faat specielle tænger til at fjerne nudder i støvler med, og disse tænger kan ikke bare uskadeliggjøre spikeren, men de kan ogsaa lyse, idet der helt ute hvor tangens to armer krydses findes en kraftig lysende lilleputlampe som tændes med strømmen fra et lommebatteri. Med en slik tang skal det være en let sak baade at finde og knipe av en generende nud, selv om den skjuler sig aldrig saa godt.



En sterk mand, en amerikaner, som bor paa Coney Island ved New York, vakte nylig opsigt i sin hjemegn ved at trække to store landveisautomobiler som var fuldt belastet med barn. Det gjaldt et veddemaal og den sterke mand vandt det. Han bandt et sterkt tau foran i vognene, tok tauget om skuldrene, og mens to av barna styrte, trak denne moderne Herkules de to tunge vogner en strækning av 8 kilometer, som han tilbakela paa 44 minutter og 39 sekunder, altsaa med en gjennomsnittsfart

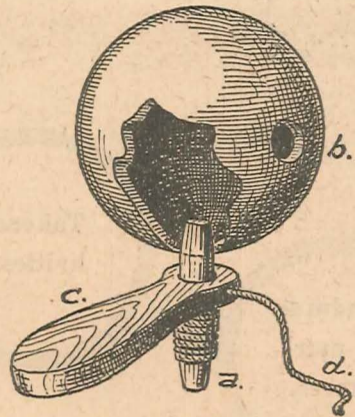


En menneskeplog, spesielt beregnet til havebruk er i nyere tid kommet i bruk i Tyskland. Den diminutive plog er anbragt saaledes i forbindelse med et system av stænger, at man ved at bevæge et haandtak frem og tilbake faar plogen til at flytte sig skridt for skridt, pløiende sin fure i jorden likesom en almindelig plog som trækkes av hester, bare at furen er noget mindre og at arbeidet gaar noget langsommere fra haanden med dette kuriøse lille apparat. Naar det paa avstand ses i funktion, henleder det tanken paa de kjendte sparkstøttinger.



Hvor er branden? De vældige amerikanske skoger hjemsokes ofte av kjæmpebrande som lægger store strækninger øde. For at kunne bekjempe disse brande effektivt er det av vigtighet at brandstedets beliggenhet hurtig og sikkert kan bestemmes. Det sker paa en yderst enkel maate ved hjelp av meget enkle instrumenter. Paa et bord oppstilles et sigteapparat som indstilles efter brandskjæret eller røken. Retningen angis paa en under sigteapparatet anbragt inndelt sirkel og telefoneres til centralstationen. Fra en anden observationspost som er forsynet med lignende appa-

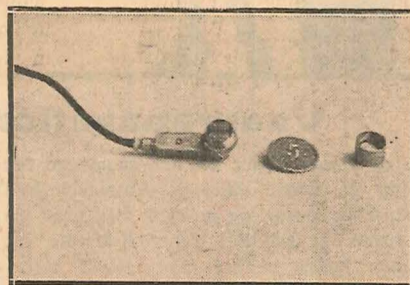
rater, telefoneres efter foretat retningsbestemmelse likeledes resultatet til centralstationen. Her indtegner man paa et stort kart de opgitte retningslinjer, og hvor disse skjærer hverandre ligger brandstedet. Fra centralstationen dirigeres derefter slukningsmandskapet dit.



„Den fløitende rødhud“ kaldes denne snurrebas av træ, fordi den, naar den sættes i sterk, omdreieende bevægelse, frembringer en lyd som en indianer paa krigsstien der er ute efter blekansiglene. Den bestaar av en hul trækul, dreiet av furutræ. Et hul er boret i kuleskallet og heri anbringes en tilspidset, men i enden avrundet pinde (a). I kulens ækvatorbelte, altsaa midtveis mellem det nævnte hul og det diametralt motsatte punkt paa kulen, er boret et andet hul, et par cm. i diameter (b). Med en snor viklet om foten a anbringes pinden i haandtaget c. Ved et kraftig og hurtig træk i snoren (d) sætter man snurrebasen i rotation, saa den forlater haandtaget og snurrer rundt paa gulvet, mens den piper og fløiter som en rødhud paa krigsstien.

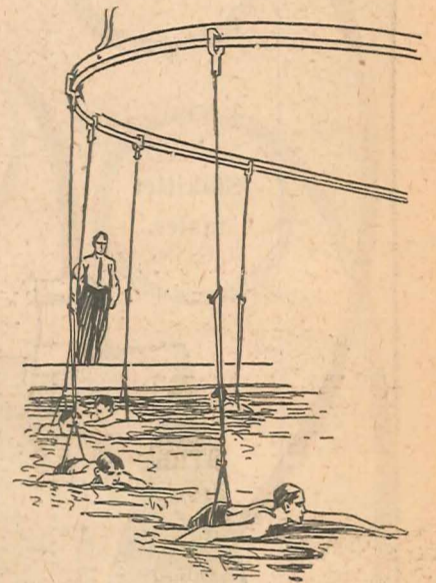


Den mest moderne politi-automobil er sikkert den som nylig er konstruert til myndighetene i byen Denver i Amerika. Der hadde roveruvasenet grepet saaledes om sig at det var bliit paatrængende nødvendig at gripe til særlige forholdsregler for at slanse det. Og da det først og fremst var bandittene forsyn: med hurtigkjørende automobiler, det gjaldt at komme tillivs, lot man konstruere en lyn-panserautomobil, som ikke aene er istand til at indhente selv en meget hurtigkjørende motorvogn, men som er forsynet med „vædder“ foran, saa den ved at kjøre ind i den flygtende vogn kan demolere denne helt, likesom den ogsaa naar det gjælder at ta en snarvei kan forcere almindelige stakitter, ja, selv pigtraadsgjærdet. Den er bemandet med 8 politimænd, av hvilke de 7 er bevæbnet med hurtigskyttende magasingeværer. At reise motstand mot et angrep fra en slik kjørende fæstning vil i de fleste tilfælder neppe bekomme bandittene vel.



Verdens mindste telefon, et komplet lilleput-apparat, er bliit konstruert av

det kjendte elektrotekniske firma Siemens & Halske. Hele apparatet er ikke større end at det med leihet kan anbringes i øret, og det er saaledes avballancert at det kan sitte der uten at nogen behøver at holde paa det med hændene. Da lydsvingningene foregaar tæt ved trommehinden, hører man ganske tydelig og klart hvad der blir sagt i den anden telefon som er i forbindelse med dukketelefonen. Som det ses av billedet, er „fonofanen“, som apparatet kaldes, saa litet at det parti hvori magneten og membranen sitter, ikke engang er saa stort i tvermaal som en 5-øring.



En svømmelærer kan ved hjælp av svømmeringen undervise et dusin nybegyndere i svømmekunsten paa en gang. Det er paa en skole i Cincinnati at man i svømmeavdelingen har indført dette kuriøse apparat, bestaaende av en stor ring som kan dreie sig rundt oppe under taket, og hvorfra tauer fører ned til hver elev i vandbassinet nedenunder. Elevene driver selv ringen rundt med sine svømmebevægelser, som læreren inde „paa land“ kontrollerer og korriigerer. Og det paastaas at det skal være en ren fornøielse at lære at svømme paa denne maate, hvilket som bekjendt ikke kan ses om enhver av de gamle metoder.



En selvvandende blomsterpotte er konstruert av M. Pinson i Paris. Den har dobbelte vægger. Mellemrummet mellem de to vægger tjener som reservoir for vandet. Et antal bøiede metalrør fører med den ene ende ned i vandet, mens den anden munding er anbragt et stykke over jordoverflaten i blomsterpotten. I rørene er der anbragt væker saa at vandet ved haarrørskraften suges op av reservoiret og i draapeform dryppes ned over jorden i blomsterpotten. Ved hjelp av vækene kan vandingen reguleres, saa hver plante kan faa efter behov og idet man tar hensyn til om veiret er særlig tørt eller fugtig. Under normale forhold skal den selvvandende blomsterpotte ha vand nok til to maaneder, i løpet av hvilken tid den altsaa helt kan passe sig selv, hvad der bl. a. er av stor betydning ved længere tids reiser og lignende.

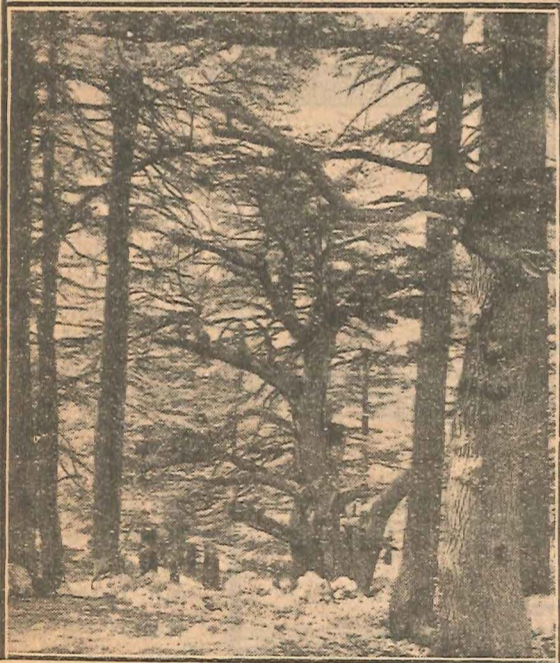
ALLERS

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 16.

Torsdag 21. april 1921.

45 aarg.



Tandhjulsbanen som fører op til Libanons berømte cedere. Mens de ærværdige, gamle træer står uforandret gennem 2-3000 aar, har alt omkring dem forandret sig. I gamle dager maatte man nøisommelig paa æselryg eller paa egne ben klatre opover fjeld-iden; nu fører tandhjulsbanen de reisende uten besvær op til cederlunden, som er den sparsomme levning av oldtidens gamle, vældige skoger. Langs banen er spændt en telegrafledning.

Libanons cedre.

Det som Kaliforniens kjæmpefuruer er for Amerika er Libanons cedere for den gamle verden; de største, de ærværdigste, de berømteste blandt træerne, et naturfænomen som vækker beundring og forbauselse hos de utallige turistskarer som hvert aar valfarter for at se disse gigantter, hvis kroner kneiser saa stolt mot Syriens klare himmel, og som — bokstavelig talt — har sine røtter i den graa oldtid. For to, ja tre tusen aar siden spiret de smaa frø, hvorav disse prægtige naaletrær er blit til; nu staar de der som 3000-aarige oldinger — kanske de eneste „nulevende“ væsener som har været vidne til det nye testaments og en god del av det gamles tildragelser og handlinger. Det var jo de samme træer som saa kong Salomos folk trænge ind imellem sig og rydde det straalende tempel paa Moria bjerg og bygge. Saa vakker var veden i Libanons cedere at kongen for at tilfredsstille sin pragtlyst ofret de store pengesummer og anstrengelser som det kostet at transporete disse træstammer fra Syrien til Jerusalem. Trediva aarhundreder er forløpet



Kong Salomos slaver kjører de vældige cederstammer bort fra Libanon for at bruke dem som tømmer til Salomos tempel.

Vi er her naadd til Libanons mægtige cedere, hvis uhyre kroner som tempelbuer strækker sig op mot Syriens klare, dyblaaa himmel. Paa billedet ses en av de gamle kjæmper, hvis tilværelse begyndte paa Kristi tid, og som endnu den dag idag staar stolte og livskraftige uten tilsynelatende at være trykket av alderen.

siden dengang; men de samme trækroner hvorunder kong Salomos slaver søkte skygge brer sig den dag idag over nysgjerrige turister som — meget moderne — pr. tandhjulbane har latt sig trække op til Libanons vakre fjeldplataa for at se disse historiske cedere som er en av verdens merkeligste attraktioner.

Av de vidtstrakte cederskoger som i gamle dager bredte sig over Libanon er nu desværre bare en enkelt lund med ca. 400 trær tilbake. Det er gaat med cederne som med visse av dyreverdenens prægigste og største representanter: menneskene har fart for voldsomt frem imot dem. Men hvad der nu er tilbake av denne fordums herlighet faar forhaabentlig lov til at staa; de 400 standhaftige staar under myndighetenes strengeste beskyttelse.

Cedrene er eviggrønne, langsomt voksende trær med naaler som sitter paa samme maate som vore lerketrær. De kan naa den vældige høide av 40 meter, stammene kan bli indtil 16 meter i omkreds.

Likesom tilfældet er med de kaliforniske mammuttrær har hver av de betydeligere Libanon-cedere sit specielle navn og sin egen historie. Patriarken blandt dem heter „Vogteren“. Dens stamme er spaltet og knortet gjennom et langt livs stormer; de navnetræk som berømte reisende for hundre aar siden skar i dens stamme er endnu ikke dekket av dens langsomt voksende bark. Et andet trær kaldes „Symmetri-cederen“ paa grund av dets greners aldeles vinkelrette stilling til stammen. Saa er der „De syv søstre“ som har faat sit navn fordi syv stammer vokser op av samme rot. To cedere som staar for sig selv litt borte fra hovedgruppen heter „Skildvaktene“. Og endelig er der „St. James“ med en træstamme som er hul og hvori tolv personer med lethed kan sitte ved siden av hverandre og indta sit hovedmaaltid.

Den mægtige fiende.

Av
Guy Thorne.
(Forts.)

Og hun forekom i sandhet den unge mand som en prinsesse — saa kjølig og utilnærmelig.

Endelig var hun færdig med brevet, la det alvorlig ned paa bordet ved siden av lyset og aapnet

den andre konvolutten. Dette brevet læste hun i løpet av faa sekunder, saa løftet hun det op til sine læber og kysset det varmt.

Nu løftet hun hodet og vendte sig imot ham.

Han saa blodet strømme op i hendes bleke kinder, han saa hendes øine lyse med en blanding av haab og ængstelse. Hendes læber skiltes; hun snappet efter pusten og sa: „Aa, Douglas —“ og ved

Miniaturesamling av kjendte malerier med historiske motiver.



Schweizerne holder bøn før slaget ved Sempach.
Efter materi av P. Janssen.

I slutningen av det 14. aarhundre maatte schweizerne for alvor kjempe for sin lille lands frihet. Det var Østerrike som vilde ha indflydelse og politisk magt i skogkantonene og som ga aarsak til krigen, men fjeldenes befolkning forstod at verge sig mandig. I 1386 brøt den østerrikske hertug Leopold sammen med sin foged Gundaldingen ind i Schweiz med en hær av øvede krigere over 6000 i tal og mot den formaadede skogkantonene Zug, Schwyz, Uri og Unterwalden kun at stille 1400 bønder, daarligh bevæbnet med køller, spyd lanser og ljaer. Man møttes ved Sempach den 9. juli og da bondehæren fik øie paa den sterke fiende faldt den paaknæ og ba Gud om hjælp og seier. Østerrikerne trodde at bønderne faldt paaknæ for at be om naade, og de rykket like ind paa livet av dem for at ride dem ned. Men da sprang bønderne op, kastet sig med ra-seri over fienden og anrettet et frygtelig blodbad paa dem. Av de 6000 krigere skal bare nogen faa hundre være sluppet fra det med livet. Det er til denne kamp ved Sempach at sagnet om Arnold Winkelried knytter sig. Man fortæller om Winkelried at han bredte sine armer ut, løp mot de østerrikske rytteres lansevæg, stotte lansene i sig og saaledes banet vei for sine efterfølgende kammerater.

at høre sit fornavn nævne for den unge mand sammen som om han hadde faat et slag — „De er kommet for at frelse mig. Jeg har faat et brev fra Sir Charles, som jeg husker saa godt fra jeg var liten pike. Og i brevet laa der et andet brev fra min far for at si mig at i hvor stor fare jeg end svæver saa vil Deres far hjelpe mig og frelse mig.“

Tankene hvirvlet i stor hast gjennom Douglas' hjerne. Han forstod at denne unge pike visste langt mer end han om det store mysterium som omgav dem. Han forstod ogsaa at hun ikke hadde hørt noget om det foregivne mord paa hans far. Men nu var der ikke tid til formodninger og gjetninger; nu maatte der handles.

„Jeg er her, Miss Anstruther,“ sa han

hadde kjendt ham i aarevis. Han vilde ha git alt i verden for at kunne ha tat hende i sine armer der hvor hun stod. Men han mindedes den tillidspost han var stillet paa. Og han stod stiv og strunk som en soldat paa sin post.

„Ja, naturligvis vil jeg gjøre det for Dem,“ svarte han.

Det yndigste smil kom frem paa hendes vakre mund.

„Vet De det ikke?“ hvisket hun. „Har ingen sagt det til Dem? Har Deres far ikke fortalt Dem —“

„Fortalt mig hvad, Miss Anstruther?“ Han længtet usigelig efter at kalde hende Beatrice, men turde ikke.

Hun gjorde en liten haandbevægelse. „I Deres fars brev til mig,“ sa hun,

„meddeler han mig at De endda ikke vet hvem jeg er. De har aldrig hørt tale om mig før nu. Men jeg har hørt tale om Dem for længe, længe siden. Jeg har tænkt paa Dem saa ofte, Douglas — og nu er De kommet for at frelse mig fra noget som er værre end døden.“

Hendes stemme hadde forandret sig mens hun talte, og der kom igjen angst og rædsel i hendes øine. Douglas kunde ikke behere

Stille stunder.

Et litet utvalg av de mest kjendte salmer, vuggeviser og andre sanger i let harmonisering.

Melodi av P. Grønland

O stjerne, hav tak!

Tekst av J. L. Heiberg.

O stjer-ne, hav tak, vor le-den-de ven i - mel-lem de vild-som-me vei - e!
 Alt hyt-ten vi se, nu kjen-der vi den, lyk-sa-lig-het mon-ne vi ei - e!

Med glæ-de vi træ-de her - ind i det fat-ti-ge hus.

Vi kommer saa fjernt, vi konger tre,
 alt fra de østlige lande;
 men aldrig saa snart vi stjernen faar se
 paa nattens himmel at stande,
 vi glade forlade
 vor skinnende kongeborg.

Perler og guld har Østerland,
 Klenodier har vi herhjemme,
 men perler og guld ei lignedes kan
 med det, som hytten mon hjemme:
 Av alle vi kalder
 dog denne den herligste skat.

Saa siger vi eder nu farvel;
 vor frelser ville vi prise.
 Se, stjernen skinner saa klart i kveld,
 og veien vil den os vise.
 Hil være i ære
 den konge for himmel og jord!

ske sig længer; han gik bort til hende og drog hende til sig.

„Beatrice,” hvisket han, „stol ubetinget paa mig. Jeg vil føre dig til min far. Jeg elsker dig — jeg vil gi mit liv for dig.”

Ømt og ærbødig trykket han sine læber mot hendes gyldne haar. Et øieblik hvilte hendes hode mot hans skulder, saa saa hun op paa ham.

„Naturligvis,” sa hun med et stille, eftertænksomt nik, „det blev altsammen ordnet mens vi var barn; men jeg er saa glad, Douglas, jeg er saa glad. Før mig bort, før mig bort til din far.”

Selv i dette berusende øieblik arbeidet Douglas' hjerne klart. Han saa tydelig den fare de svævet i.

„Elskede,” sa han med dyp, skjælvende stemme, „det skal ske imorgen. Men har du mod? Tør du la dig frelse paa en maate som du aldrig har drømt om? Jeg har ordnet alt — men du maa samle alt dit mod.”

Hun trak sig pludselig tilbake fra ham. Hendes læber kruste sig til et stolt smil.

„Vi Sarnaks kjender ikke frygt.”

Hun var bedaarende yndig som hun stod der, og Douglas følte sig forvisset om at hun turde vaage alt.

„Jeg vet ikke hvad du mener med ‚vi Sarnaks’,” sa han med et smil, „men du er av den rette sorten, Beatrice. Min ven, Walter Harrison, som har ført os sammen vil imorgen ved lunchtid fortælle dig alt hvad du har at gjøre. Du maa for enhver pris se at komme til at tale med ham — eller hvis det er umulig vil han gi dig en billett som indeholder mine instruktioner. Du spaserer jo en tur hver eftermiddag, ikke sandt?”

„Jo, Douglas.”

„Kan du velge hvor du vil gaa hen?”

„Ja — men der er altid nogen med mig. Imorgen —” der gik en skjælvende gjenem hende — „skal den skrækkelige Herbert gaa med mig.”

„Saa meget desto bedre,” svarte Douglas. „Naar Harrison har talt med dig eller git dig billetten, vet du i hvilken retning du skal gaa. Bli ikke forskrækket over hvad som hænder. Jeg skal være der, og du vil være frelst og fri i løpet av faa timer. Du vil være der hvor ingen fiendtlige armer kan naa dig. Du vil være der hvor jeg er, min dronning og min elskede!”

„Jeg skal gjøre akkurat som du sier,” hvisket hun. „Jeg takker Gud fordi jeg har møtt dig og fordi du er kommet til dette frygtelige sted for at frelse mig!”

Med en instinktmæssig bevægelse rakte hun hændene ut. Da slynget han armene om hende og deres læber møttes.

Der hersket absolut stilhet i det halvmørke værelse, men Douglas kunde høre sit eget hjerte slaa og følte hendes hjerte banke mot sit.

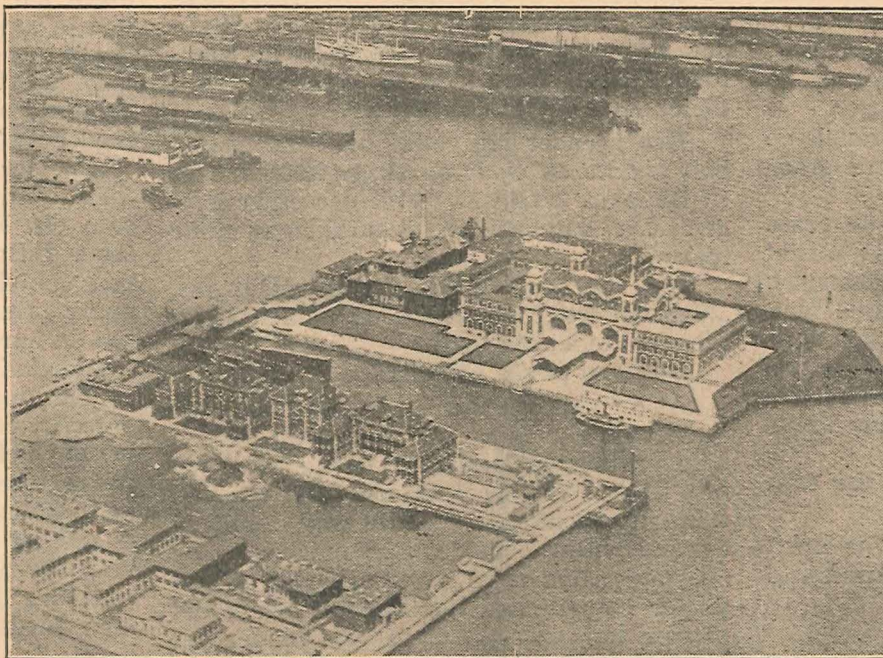
Da trængte pludselig en lyd ind i stilheten.

Der lød langsomme, avmaalte skridt utenfor i hallen.

De stod som forstenet.

Skridt nærmet sig, nogen famlet ved dørhaandtaget, døren gik op og i skjæret fra lyset saa de foran sig en mægtig skikkelse med et stort hvitt ansigt.

Det var dr. Ogilvey selv som saa paa dem med skrækjagende ondskap.



Ellis Island. „Amerikas naaleøie.”

Alle emigranter som reiser til De forenede Stater paa 3. klasse i en emigrantbaat — og det er de allerfleste — blir straks ved ankomsten til New York færget over til den lille ø Ellis Island (utt. Ellis Ailand) hvor indvandringsstationen ligger. I dette omfattende bygningskompleks, som her paa billedet er fotografert fra en flyvemaskin, har myndighetene sine endeløse rækker av kontorer, som for den nyankomne emigrant er en likesaa endeløs række sorger og lidelser. Amerikanerne stiller store fordringer til den fremmede som ønsker at nedsætte sig i den nye verden. Han skal være legemlig sund, hverken for gammel eller for ung, han skal ha en viss sum penger i lommen osv., osv., og hans moralske habitus skal være mindst likesaa lydefri som hans legemlige. Embedsmændene paa Ellis Island vaaker med en Cerberus' agtpaagivenhet over at alle disse strenge bestemmelser opfyldes av indvandrerne. Disse føres ved ankomsten først ind i „den store hall” hvor de deles efter nationalitet, derefter ledes de ind i de forskjellige kontorer til videre eksamination, og de som ikke straks kan svare tilfredsstillende paa hvad de blir spurt om lukkes inde i dertil indrettede bur som laases utvendig fra, og hvor de maa staa i timevis indtil kontorfolkene har tid til at beskjæftige sig nærmere med dem. Det er kort sagt en skjærsild man skal igjennem her paa Ellis Island, som meget betegnende har faat tilnavnet „Taarnernes ø” fordi saamange her har utgydt taarer over en av livets store skuffelser, naar de er blitt avvist og er nødt til at vende tilbake til sit hjemland med uforrettet sak. Men øen kaldes ogsaa „Amerikas naaleøie”, og det hentyder til den aarvaakenhet hvormed den amerikanske regering forstaaer at skille faarene fra bukkene i den tusentallige fjord som hver eneste dag i aaret sættes ifland paa Ellis Islands kyst.

V.

Et stort foretagende.

Instinktmæssig stillet Douglas sig foran Beatrice.

Idet Ogilvey kom ind i det halvmørke værelse var der undsluppet Beatrice et svakt angstskrik. Dette skrik sa Douglas meget. Denne unge pike som ellers ikke nærer frygt for noget i verden var opfyldt av en rædsel for denne store mand som nu stod foran dem og stirret paa dem.

Douglas stak haanden i lommen og grep om haandtaget paa sin pistol.

Saa stod han avventende.

Det var et øieblik i den frygteligste spænding. Dr. Ogilvey var klædt i pyjamas av blaa silke, og med en bred kant rundt jakken og denne dragt gav ham et endnu mer grotesk utseende end vanlig. Hans armer hang slapt ned, han hadde ikke noget lys i haanden; han maatte ha fundet frem i mørket.

Men mandens ansigt fik det til at løpe koldt nedover ryggen paa Douglas av rædsel.

Det hvite ansigtet som var to ganger saa stort som ansigtet hos et almindelig men-

neske var præget av en næsten overnaturlig intelligens og en abnorm grusomhet og ubøielighet.

Det var en stor mands ansigt — det var der ingen tvil om — men det var et ansigt saa koldt, saa massivt og frastøtende at det i sandhet syntes at passe godt til dette skumle værelse og midnattens skygger.

Dr. Ogilvey gik et skridt frem.

„Bli staaende hvor De er, Sir,” sa Douglas med lav, bestemt stemme.

Ogilveys øine forandret sig ikke. Det var som om han ikke hadde hørt noget; hans frygtelige blik var uforandret.

„Han gaar i søvne,” hvisket Beatrice med det gisp av letelse. „Han ser os ikke —

han vet ikke at vi er her! — Nu forstaaer jeg alt. Vi er enige. Mr. Harrison vil paa en eller anden maate gjøre mig bekjent med hvor jeg skal gaa hen imorgen eftermiddag. Nu vil jeg skynde mig op paa mit værelse, og du maa gaa op til Mr. Harrison.”

Med en pludselig bevægelse grep hun lyset som stod paa bordet. Idet hun gjorde det vendte dr. Ogilvey sig om og gik tilbake mot døren. Han forlot værelset og gik ut i hallen, og han gik saa sikkert og rolig som om huset var straalende oplyst.

Undrende fulgte Douglas og den unge pike efter ham opover den brede trap.

Da de var kommet helt op gik Ogilvey bortover korridoren til han naadde en dør.

„Det er hans soveværelse,” hvisket Beatrice. „Han har ikke det ringeste begrep om hvad han foretar sig.”

Doktoren famlet et øieblik med haandtaget, aapnet døren og gik rolig ind i værelset.

Beatrice la sin haand paa sin forlovedes skulder. I den andre holdt hun lyset som flakket urolig.

„Imorgen,” hvisket hun, „imorgen, min tapre og tro ridder!”

Hun løp bort og forsvandt for ham netop som Harrison aapnet døren til sit værelse og kom ut med et blekt, spørrende ansigt.

Douglas gik ind og døren blev lukket.

„Det gik godt,” sa han andeløs, „men vi hadde en frygtelig forskrækkelse. Denne forfærdelige manden, denne Ogilvey med det store, djævelske ansigtet kom ind i værelset mens jeg var der med Beatrice. Han gik i søvne og saa os ikke. Men jeg sier dig, Walter, jeg har faat nok av dette huset! Kom klokken elleve imorgen til „Vildanden”. Nu gaar jeg hjem. Imorgen skal jeg gi dig de instrukser du skal overbringe Miss Anstruther. Naar hun om eftermiddagen gaar sin tur med Herbert Ogilvey skal hendes flugt iverksettes. Du blir her og kan om mulig tale med din vert og vertinde. Naar Miss Anstruthers flugt blir kjendt, kan du hjelpe dem paa alle maater med at lete. Gaar alt bra vil hun stille og mystisk forsvinde fra Norfolk. Der vil ikke bli et eneste spor som Ogilvey kan følge. Bli her etpar dager. Jeg skal sende et telegram som kalder dig til London og som skal være avfattet i slike uttryk at selv Ogilvey kan se at det ikke staaer i nogensomhelst forbindelse med dem. I „Bohemians klub” vil du finde et

brev som fortæller dig hvor du kan finde mig."

Uten at si et ord mer gik Douglas bort til vinduet, steg lydløst ut paa taket av det store buevindu og forsvandt i natten.

Da han naadde marken steg maanen op over træerne som omgav den store græsplæn.

Han skyndte sig over det bløte græs, hoppet over den store hund som pustet tungt og endnu befandt sig i dyp letargisk søvn efter det sovemiddel den hadde faat, tok sine støvler og automobilfrakken inde mellem buskenc og var i løpet av fem minutter ute av den store jernport. Saa skyndte han sig videre bortover den brede landevei til „Vildanden”.

En stor glæde fylgte ham. Det var som om han vandret paa luft.

Prinsesse! — Det hadde hans far kaldt Beatrice — prinsesse! Hun var en dronning! — En rose over alle roser!

Og hun var hans!

Hun hadde talt om ting som foreløbig var mystiske for ham, men som vilde bli forklart ham naar han hadde reddet hende ut av de farer som nu omgav hende. Hun kjendte hans navn og hadde øiensynlig ofte tænkt paa ham. De hadde møtt hverandre under de besynderligste omstændigheter — hvor besynderlige de var gik først nu helt op for ham — men deres hjerter hadde fundet hverandre. Hun var hans. Hun vilde en dag bli hans hustru.

Min, min, min! Det var det omkvæd hans tanker sang i takt med hans hurtige skritt mens han vandret bortover den maa-nelyse landevei.

Han naadde „Vildanden” i løpet av en times tid, lukket sig ind med sin egen nøkkel og gik straks iseng.

Næste morgen — det var en stille, graa dag — vaaknet han klokken syv, tok et bad, klædde sig paa og hadde spist frokost inden klokken var otte.

Straks efter kjørte han i sin automobil til flyvepladsen ved Sheringham.

Tommy Beauchamp sat og spiste frokost i sin bolig — et litet hus av hølgeblik i nærheten av skuret hvor maskinene blev opbevart — og en officer førte Douglas ind til ham.

Tommy sprang op fra frokostbordet.

„Naa, er du der?” sa han. „Douglas, jeg sov inat som jeg ikke har sovet paa flere maaneder. Jeg er for øieblikket den lykkeligste mand i verden! Jeg har ikke en eneste sorg og bekymring, og det er din skyld, gamle ven! Det kom saa pludselig altsammen igaar at jeg ikke fik takket dig ordentlig.”

„Ta det med ro, Tommy,” sa Douglas, „og husk at du kan tjene fem hundre pund til. Hør nu godt paa mig. Og du vil være taus som graven om alt det som hænder, ikke sandt?”

Tommy rakte haanden frem og Douglas grep den. Saa gav det et litet sæt i ham.

„Jeg visste ikke —”

„Jo, jeg blev gjort til frimurer i Apollologgen i Oxford,” sa han. „Og du?”

„I London — i en av teatrets loger!”

Douglas nævnte et bestemt nummer.

„Naa — saa forstaar vi hverandre endda bedre. La mig saa instruere dig.”

„Bare kjør iveri. Jeg skal gjøre akkurat som du vil.”

„Godt. Kjender du distriktet herfra til Morston?”

„Ut og ind. Jeg kunde tegne et kart over det med lukkede øine.”

„Det er udmerket. En mils vei fra Morston ute i marsklandet ligger en stor mark. I fra veien fører en port ind til den. Det er

en græsmark som skraaner ned mot hekken som adskiller den fra sletten ved stranden. Like ved porten er der en litten skaalformet fordypning med en omtrent femti meter lang strækning av torv.”

„Den kjender jeg godt,” sa Tommy idet han tændte en cigar og skjøy kassen over til Douglas. „Jcg har været der etpar ganger. Du har kanskje set merket av mine hæler?”

„Nei, det har jeg ikke,” svarte Douglas. „Men det letter utførelsen av planen at du kjender stedet saa godt.”

„Og hvad er saa planen?”

„At du klokken to idag er paa dette sted og lar din flyvemaskin være skjult av den høie hekken fra sjøsiden. Der slutter jeg mig til dig. Vi maa vente i absolut taushet. Omkring klokken tre vil en ung mand og en ung dame spasere over marken. Jeg overfalder den unge mand saaledes at han mister bevisstheten og ikke vet hvem det er som har angrepet ham. Saa binder jeg ham. Han vil bli fundet senere.”

„Og damen?”

„Damen og jeg gaar op i din maskin, Tommy. Ingen behøver at se os paa denne øde kyststrækning. Du flyver saa avsted med os en femten—tyve mil i det mindste, og du maa si mig nøiagtig hvor du vil lande, saa skal min automobil være der for at kjøre os til byen.”

Tommy Beauchamp nikket.

„Det skal jeg gjøre,” sa han, „hvad følger end vil bli. Men jeg synes du gaar lovlig vidt, Douglas! Det er jo næsten kriminel!”

„Ja, kanskje, hvis det var et almindelig tilfælde,” svarte Douglas. „Jeg kan ikke forklare dig det nærmere, men vi maa handle som vi gjør og alt vil gaa godt naar vi bare har faat damen bort fra de menneskene i hvis magt hun er. — Hvor skal vi saa lande?”

Beauchamp aapnet en skuf i sit skrivebord og tok frem et generalstabskart. Han studerte det nøie.

„Naa, her er det,” sa han efter et minuts forløp. „Si til din chauffør at han skal møte ved en landsby som heter Cley fire mil utenfor Norwich. Der ligger en stor slette hvor vi ofte lander. Si til ham at han skal vente utenfor „Den røde løve”. Du kan være der i løpet av fem minutter og hvis det gaar heldig er du i London i løpet av omtrent tre timer.”

Douglas reiste sig.

„Tommy,” sa han, „jeg kan ikke si dig hvor du har gjort mig let tilsinds. Vær sikker paa at jeg ikke vilde gripe til saa yderliggaaende forholdsregler hvis det ikke var en sak som gjaldt liv eller død.”

Flyveren lo.

„Du har i likesaa høi grad lettet mit sind,” sa han. „Jeg vilde ha gjort det du ønsket av mig for gamle dagers skyld; men da du nu er en rik mand vil jeg ikke negte at din pengehjælp er mer end velkommen. Au revoir! Jeg skal være paa pladsen ved Morston klokken to, selv om der blaaser en orkan!”

Douglas skyndte sig tilbake til „Vildanden”. Han hadde tat kartet som Tommy Beauchamp hadde vist ham og han kaldte nu chaufføren Williams ind til sig og gav ham sine ordrer.

Klokken elleve kom Harrison paa sin sykkel.

„Alt er bra,” sa han, idet de gav hverandre haanden; „de har ikke ringeste mistanke om at du har været i Morston Hall inat. Hunden er vaaken igjen; den ser ut som om den hadde vondt av sig selv, men

ingen har nogen anelse om at jeg har git den et sovemiddel.”

„Det er bra,” svarte Douglas, „det var godt gjort og du har ryddet en av hindringene avveien. Hvorledes bar du dig ad med det?”

„Jo, ser du, Douglas,” svarte Harrison, „jeg kommer ikke av saa fornem familie som du. Min far var en velstaaende apoteker i Brighton og jeg var en tid ansat paa apoteket, men saa drev min rastløse natur mig til scenen. — Naa, hvad er det saa du har arrangert?”

Douglas tænkte sig om et øieblik.

„Ser du, gamle ven,” sa han, „jeg tror det vil være det bedste om jeg ikke fortæller dig hele maalen som jeg har tænkt at frelse Miss Anstruther paa. For naar hun nu forsvinder uten at efterlate noget spor — om alt gaar godt, da — saa vil du ikke vite mer om del end Ogilveys. Det er ikke fordi jeg ikke vil indvie dig i mine planer, men fordi jeg anser det for at være det bedste.”

„Javist,” sa Harrison, „jeg er slet ikke nysgjerrig. Jeg staar fuldstændig til din disposition. Min karriere som skuespiller svæver i alvorlig fare, men jeg stoler helt paa dig.”

„Det skal du ikke angre, min ven,” svarte Douglas. „Men hør nu her. Du skal si til Miss Anstruter at hun skal gaa langs stranden fra Morston — Herbert Ogilvey vil ledsage hende. Hun skal gaa omtrent en mil fra Morston langs kanten av myrsumpen. Paa et bestemt sted skal jeg gjøre Herbert Ogilvey uskadelig — og det skal være mig en saad tilfredsstillelse, kan jeg forsikre dig. Han vilde ikke vite hvad som blir gjort med ham, likesaa litet som han vil faa vite hvorledes Miss Anstruther blir ført bort fra ham.”

„Det er meget godt altsammen, Douglas,” svarte Harrison, „men du vet vel at det er temmelig vanskelig at bedømme kraften av det slag, hvormed man vil bedøve et menneske. For det er vel det du agter at gjøre? Du kunde let komme til at slaa for haardt.”

„Ja, det faar saa være,” svarte Douglas. „Det er min hensigt at komme bakfra og slaa ham til jorden og saa binde ham inden han faar øie paa mig.”

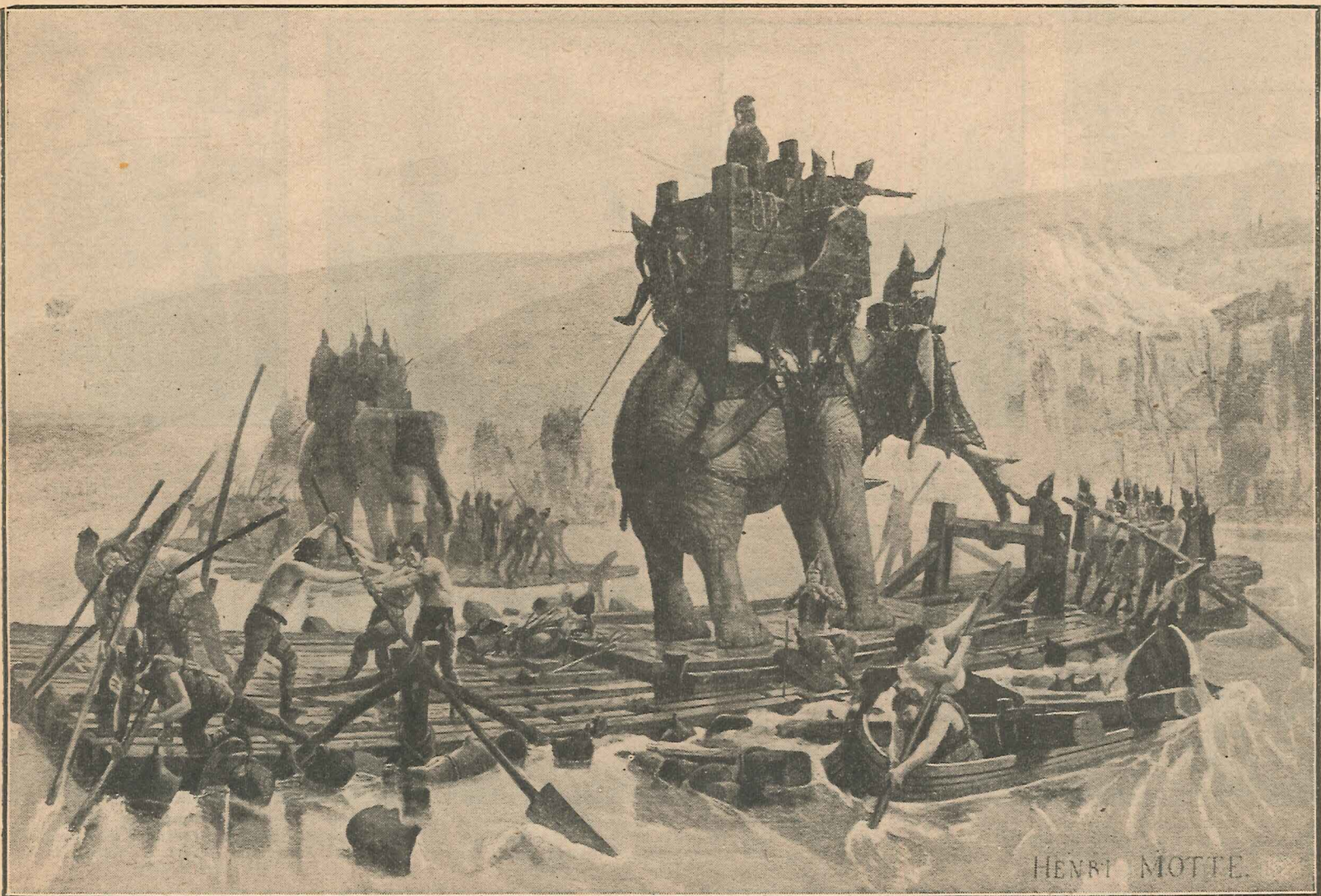
„Jeg vet en nicet bedre maate,” sa Harrison. „La mig kjøre nu i automobilen til nærmeste by — det er Phillipstow — som ligger i motsat retning av Morston. Der vil jeg faa fat paa noget kloroform, lage dig en bløt pute og vise dig hvorledes du skal bruke den. Jeg kan faa kloroformen og det hele, mens du rimeligvis ikke vilde faa kjøpt den.”

„Det var en god ide, Walter. Skynd dig avsted og si til Williams at han skal sætte fuld fart paa. Du maa absolut være her igjen med kloroformen i saa god tid at du kan være tilbake paa Morston til lunch. Hvis du ikke faar anledning til at snakke med Miss Anstruther maa du skrive mine instruksjoner paa et papir og gi hende det. Hun vil søke en anledning til det.”

„Jeg skal være her igjen meget snart. Og saa stoler jeg paa at jeg faar et telegram fra dig om etpar dager som kalder mig til London.”

Han skyndte sig ut av værelset, fandt Williams ute i skjænkestuen, og straks efter hørte Douglas automobilen suse avsted.

Saa tilkaldte han verten og sa til ham at hans ven hadde bragt ham etterretninger som gjorde det nødvendig for ham at forlate Norfolk om eftermiddagen. Han betalte regningen og gav verten en ekstra



Karthagos hærfører Hannibal setter over Rhonefloden i Sydfrankrike i aaret 218 f. Kr.

Hannibal hadde med sig fra Karthago som laa i Nordafrika omtrent der hvor Tunis nu ligger en hær paa 90.000 mand fotfolk, 12.000 ryttere og 37 stridselæfanter, noget man endnu aldrig hadde set. Efterat man hadde marsjert gjennem Spanien og lykkelig var kommet over Pyrenæerne gik Hannibal ind i Sydfrankrike og færget her sin hær og sine elæfanter over Rhonens brede strøm paa flaaer som blev bygget med denne opgave for øie. Det var et vaagestykke at la de halvville elæfanter komme ut paa flaatene, men det lyktes. Det skal ha tat næsten 3 uker at faa hele hæren færget over. Derefter var det at Hannibal gjorde det endnu større vaagestykke at gaa over Alperne, formodentlig over lilie St. Bernhard, saa han kunde falde ind i Norditalien hvor han slog og splittet den ene romerske hær efter den andre og truet selve Rom. Først efter 16 aars krig lyktes det romerne at faa bugt med den tapre og uholdende Hannibal, som vil bli staaende i historien som en av alle tiders største og genialste hærførere. — Efter maleri av Henri Motte.

drikkeskilling for at trøste ham i hans skuffelse over at skulle miste sin rike gjest. Netop som han hadde pakket tøiet sit sammen kom automobilen tilbake og Walter Harrison forklarte ham nu hvorledes han skulde anvende det farveløse fludium.

Bagagen blev læsset paa bilen, Williams kjørte til landsbyen Cley som laa femten mil derfra, og Harrison syklet i stor hast til det uhyggelige Morston Hall.

Veiret egned sig godt til det dristige foretagende. Der fandtes ikke et vindpust. Himlen var let skyet og der begyndte at danne sig en gaaagtig sjøtaake som indhyllet alt i et dæmpet lys.

Douglas foretok langsomt og metodisk sine sidste forberedelser. Han fylgte sin lommelerke med konjak og fik gjort istand nogen smørbrød. Han tok sin pelsforede frak og en kurv paa armen og begyndte saa sin vandringstur ut i marsklandet efter at ha sagt farvel til verten.

Han hadde sagt til verten at han trængte motion og at hans automobil skulde vente paa ham et sted ute paa landeveien.

Efter en times forløp kom han til den store mark ute i marsklandet, og nu begyndte saa ventetiden.

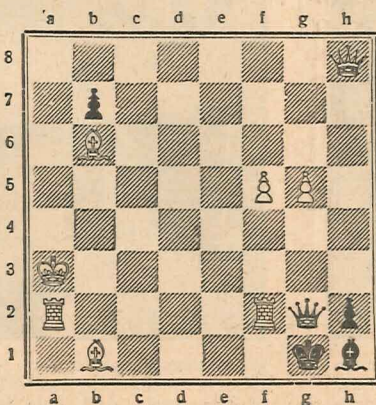
Hans ur sa ham at han hadde seks og tredve minutter at vente i før klokken blev to. Han saite sig ned og ventet, skjermet av det høie græs og hekken.

I hele sit liv glemte Douglas ikke denne halvttime. Der hersket en absolut stilhet paa

denne fugtige, kjølige høstdag, en stilhet som bare blev avbrutt av vandets skvulping i det fjerne og sjøfuglenes skrik. Han gjennemgik i tankene hele sit tidligere liv og sine daarskaper og letsindigheter. Han gjennemgik hvær detail fra hin frygtelige aften i Parthenon og i Chelsea. Og undertiden gyste han av en sælsom frygt for det mørke og mystiske foretagende han stod i begrep med at utføre, og hele denne sak som han igrunnen kjendte saa litet til.

(Fortsættes.)

Litt hodebrud.



Schakopgave nr. 1832..
Av Th. C. Henriksen, Fredrikstad. (Tidskr. for Schack 1921.)
4 Sort: K, D, L, 2 B = 5 br.
3 Hvit: K, D, 2 T, 2 L, 2 B = 8 br.
1 Hvit gjør mat i 2 træk.

Løsning av schakopgave nr 1829.

- 1. L a 3 - c 5, L x L. 2. D a 4 - c 4.
- 1. , T x L. 2. D a 4 - b 4.

Løsning av gaadespørsmålene i forr. nr.:

- 1. Kat - a - falk, Katafalk. 2. Kat - a - log, Katalog.

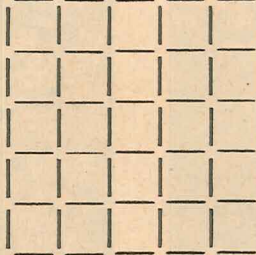
Gaadespørsmaal.

1. Hvem gir sig i lag med skuffer og skrin, kufferter og kister, aapner dørene til alle værelser, men gaar dog ikke ind nogen steder?

2. Min søn, ja, det klinger utrolig, skjænker mig det som han aldrig selv har eiet. Hvad er det?

Løsning av trinoppgaven i forr. nr.:

P	A	D	U	A
A	M	O	R	
D	O	N		
U	R			
A				



Fyrstikopgave.

Fjern 20 fyrstikker slik at der dannes fem kvadrater, alle av forskjellige størrelser.

Spøkegaade.

Har en ved hoffet mig overtraadt, saa gaar det neppe den manden godt. Men rives i kjælderen jeg itu, en anden klæbes paa i et nu.

Fra filmens brogede verden



Kronprins Carol av Rumænen og hans forlovede, prinsesse Helena av Grækenland, har optat de sidste tiders begivenheder i Grækenland paa film.



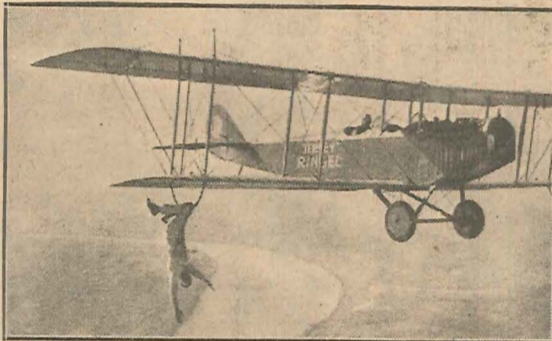
I anledning av den nær forestaaende 100-aarsdag for Napoleons død paa St. Helena er der blit optat flere film som fortæller den store korsikaners livsdrama. Billedet her er fra en engelsk Napoleon-film og viser en av episodene av slaget ved Waterloo, da fransk rytteri søkte at sprænge Wellingtons karreer.



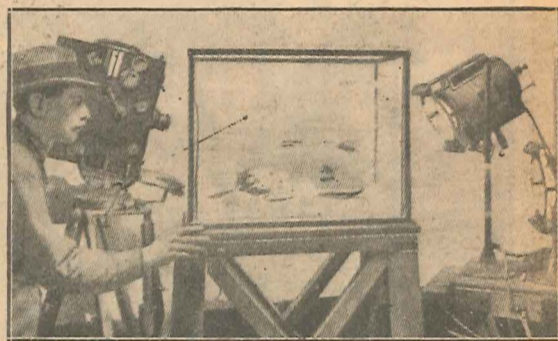
To amerikanske optikere har opfundet et optagelsesapparat som optar levende billeder i stereoskopbilledenes form. Det vil kanske revolutionere filmens kunst.



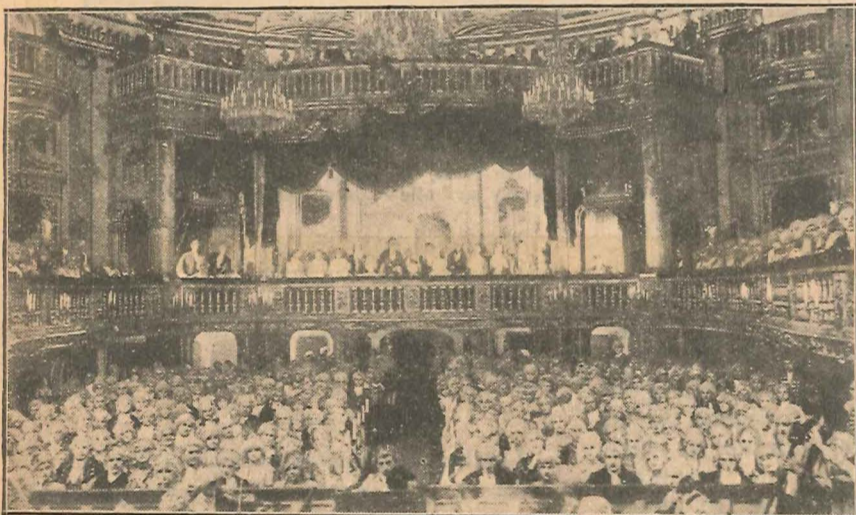
En liten scene i en filmby. Der skal indspilles et ridderdrama, og nu prøves hjelmer og brynjer. Motsetningen er drastisk mellem ridderlivet her og den moderne bygning i bakgrunden.



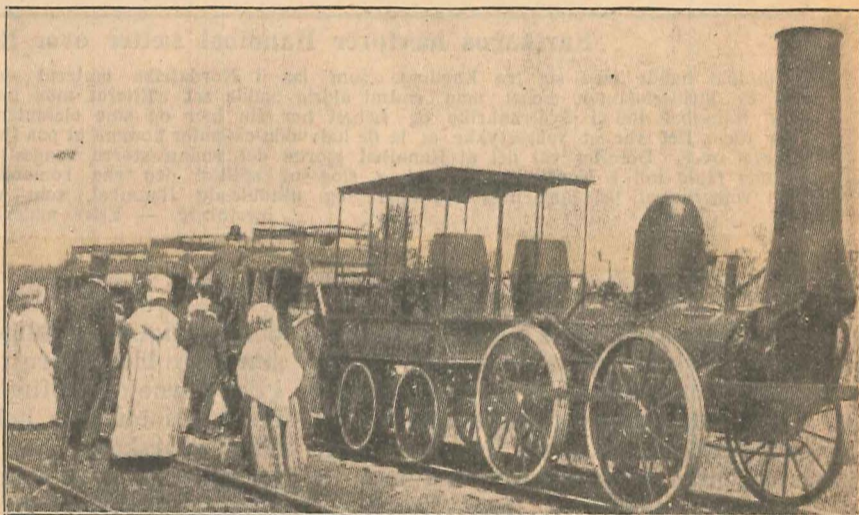
Luftkunstneren Ringel er en meget dumdrstig mand. Han hænger sig i hasene i en "lyvemaskin" som gjør "looping", og fra en ledsagende maskin optas saa sceneen i levende billeder til fremvisning.



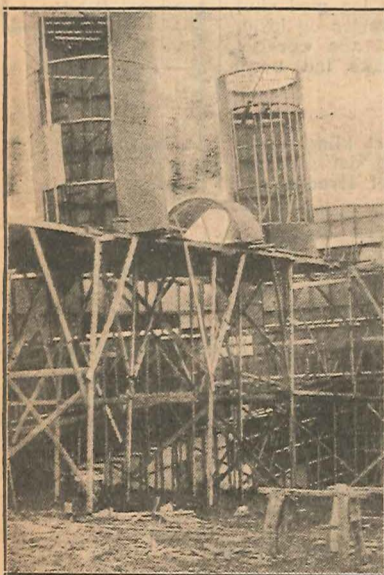
Ved hjælp av en kraftig lampe og et almindelig optagelsesapparat filmes der foran et akvarium billeder, der senere vises som "Livet i verdenshavene paa de store dybder".



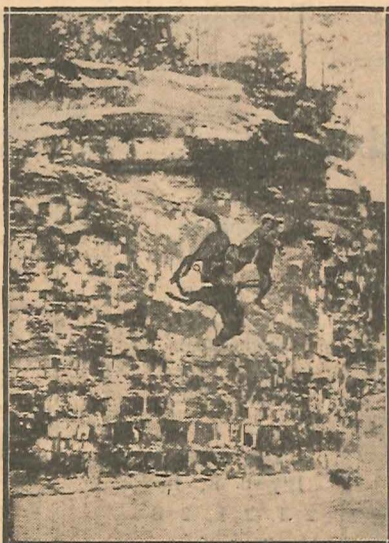
En filmforestilling i Schönbrunn's Hoftheater ved Wien. Man spiller en scene av sensationsfilmen "Cagliostro", og den østerrikske stat som trænger penger har lejet ut hele slottet Schönbrunn til filmselskapet.



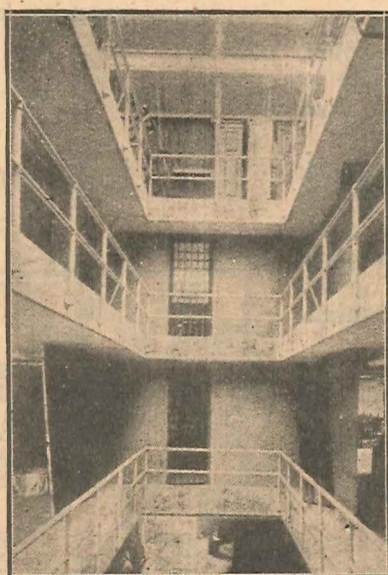
Her indspilles en film som foregaar i 1825. Man har fuldstændig rekonstruert en Jernbane som den var for 100 aar siden. Ingen kan bedre end filmen fortælle os om vore oldfedres dager.



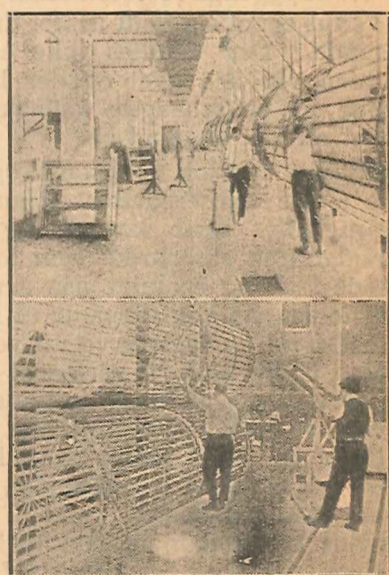
Her bygger man et vældig skibsskrog i Bronx ved New York. Det er "Lusitania", hvis torpedering utgjør en av scenene i en stor sensationsfilm.



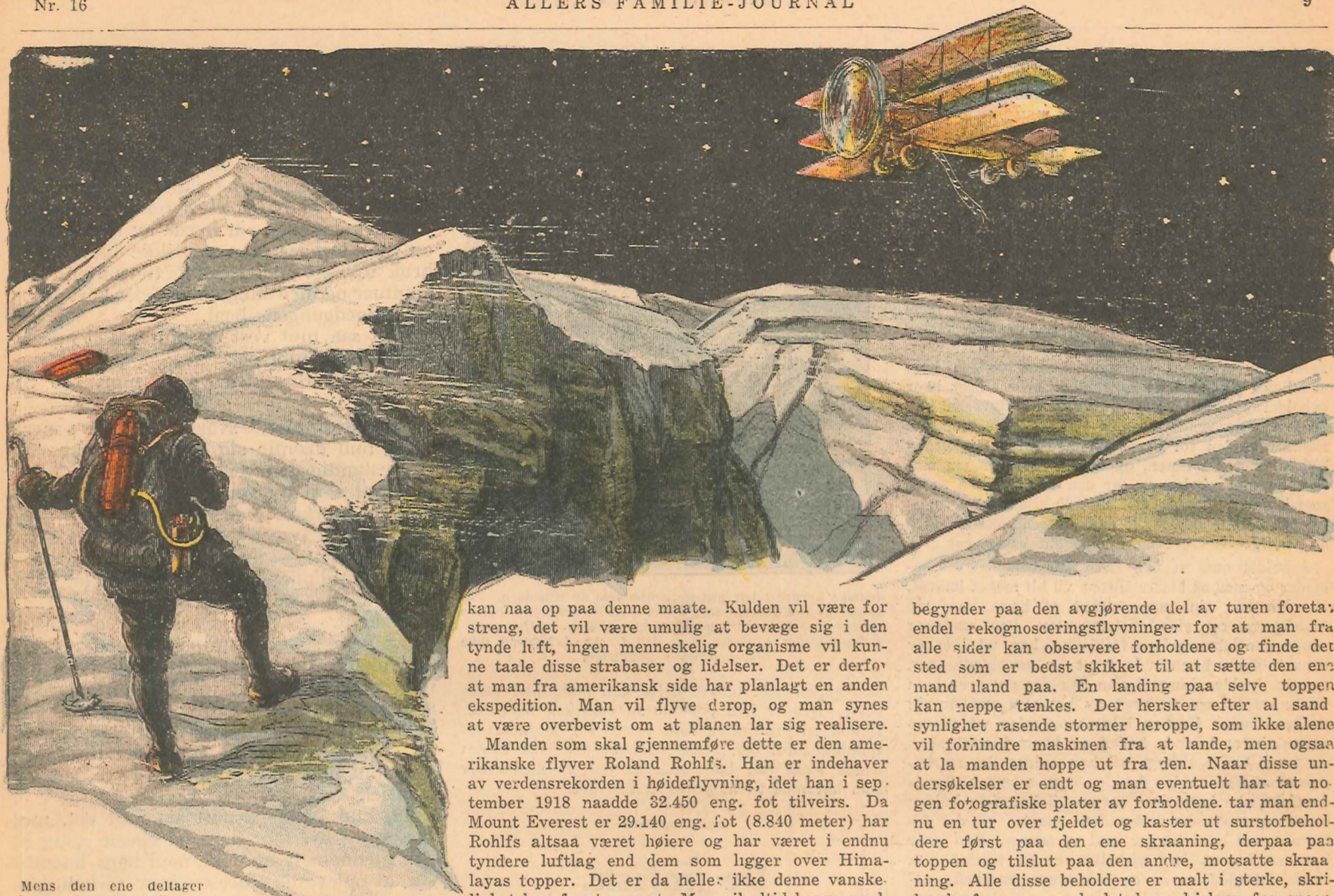
Et dumdrstig dødsridt utførtes for en film av amerikaneren Rodman Law og Miss Whitney. De kom begge godt fra det og tjente saa stor en sum at de kunde gifte sig.



En skuespillergarderobe paa et amerikansk filmoptagelsesteater. Man bruker ogsaa ofte hele interiøret til at forestille det indre av et amerikansk fængsel.



En tørkesal i en amerikansk filmfabrik. De mange tusen meter filmstrimler tørres paa store tromler før de pakkes.



Mens den ene deltager baner sig vej op til toppen, idet han søger efter de utlagte surstoff beholdere, kredser hans kammerat over hovedet paa ham i sin flyvemaskin og trodser Mount Everests evige stormer for eventuelt at vise ham vej ved hjælp av røkbomber.

Flyvningen til jordens høieste punkt, Mount Everest i Himalaya.

Her paa jordens tak raser stadig tyvindelstormer. Kulden er streng og luften er saa tynd at himlen ses dybblaa og med funkulende stjerner. Det menneske som naar herop vil føle sig som var han landet paa maanens iskolde og døde klode.



Amerikaneren, flyveren Roland Rohlfs, som vil flyve til Mount Everests top. Han er 27 aar gammel, indehar verdensrekorden i høideflyvning og har engang naadd 6380 meter tilveirs paa 9 minutter og 5 sekunder.

Der skulde gaa tre hundre aar efter Amerikas opdagelse før mennesker naadde op paa toppen av Mont Blanc. Nu har mennesker været paa Sydpolen og det er vel bare et tids-spørsmaal hvornaar Nordpolen naas, men endnu har ingen menneskelig fot betraadt Himalayas høieste tinde. Hvorledes det ser ut paa dette fjeld som er blit kaldt „Jordens tak“, vet vi endnu ikke. Vil vi faa vite det i en nær fremtid? To ekspeditioner er under

utrustning for at naa op paa Mount Everest, hvis evige, blaa-hvide sne vist aldrig har set et levende væsen, hvorn alt er is, død og taushet og hvor selv ørnen ikke naar op.

Der ene ekspedition utrustes av den engelsk-indiske regjering, og den vil forsøke at naa op til Mount Everests top som man bestiger ethvert andet fjeld: tilfots, med førere og bærere, medførende beholdere med surstof til indaanding og de nødvendige videnskabelige instrumenter. Man har imidlertid straks uttrykt en sterk tvil om at mennesker

kan naa op paa denne maate. Kulden vil være for streng, det vil være umulig at bevæge sig i den tynde luft, ingen menneskelig organisme vil kunne taale disse strabaser og lidelser. Det er derfor at ma fra amerikansk side har planlagt en anden ekspedition. Man vil flyve derop, og man synes at være overbevist om at planen lar sig realisere.

Manden som skal gjennomføre dette er den amerikanske flyver Roland Rohlfs. Han er indehaver av verdensrekorden i høideflyvning, idet han i september 1918 naadde 32.450 eng. fot tilveirs. Da Mount Everest er 29.140 eng. fot (8.840 meter) har Rohlfs altsaa været høiere og har været i endnu tyndere luftlag end dem som ligger over Himalayas toppen. Det er da heller ikke denne vanskelighet som frygter de ma. Men vil alltid kunne medbringe surstof nok til indaanding, og hvor streng kulden end maatte være deroppe vil man kunne overvinde den ved elektrisk opvarmede klær. Vanskelighetene ligger i at kunne lande deroppe, for naturligvis maa man lande og anstille videnskabelige observationer. Men hvorledes og hvor skal man lande? Hele den øverste del av toppen er fuldstendig utforsket og man aner ikke om der er spalter, avgunder gletscherformationer eller fast sne. Rohlfs har tat alt dette i betragtning og han har utviklet sin plan paa følgende maate:

Der benyttes en Curtiss tredækkermaskin som har vist sig bedst skikket til høideflyvning. To mand deltar i flyvningen, den ene fører maskinen, den andre skal sættes iland deroppe. Paa turen medføres en mængde beholdere med surstof til indaanding, instrumenter og elektriske batterier til opvarmning av klærne, særlig hanskene. Før man

begynder paa den avgjørende del av turen foreta endel rekognosceringsflyvninger for at man fra alle sider kan observere forholdene og finde det sted som er bedst skikket til at sætte den ene mand iland paa. En landing paa selve toppen kan neppe tænkes. Der hersker efter al sand synlighet rasende stormer heroppe, som ikke alene vil forhindre maskinen fra at lande, men ogsaa at la manden hoppe ut fra den. Naar disse undersøkelser er endt og man eventuelt har tat nogen fotografiske plater av forholdene. tar man endnu en tur over fjeldet og kaster ut surstoffbeholdere først paa den ene skraaning, derpaa paa toppen og tilslut paa den andre, motsatte skraaning. Alle disse beholdere er skilt i sterke, klinge-farver, saa de let kan skjelles fra sneen. Nu kan saa den avgjørende flyvning foregaa.

Opstigningen maa foregaa langt fra Mount Everest, kanske etpar hundre kilometer, for at man kan gaa op med passe stigning. Dernæst maa man gaa op i motvind. Gaar man op i medvind risikerer man at vinden kaster maskinen ind mot fjeldsiden. Med motvind kommer man derimot naar man nærmer sig fjeldsiden ind i et belte hvor man er nogenlunde i læ av fjeldet. Naar man nu nærmer sig det punkt paa skraaningen hvor manden skal landsættes har man to maater at vælge imellem. Manden faar en faldskjerm bundet fast til sig, og hvis han er tilstrækkelig høit oppe over landingsstedet til det deroppe har saa ut med sin landingskjem. Kan man derimot naa ned over stedet lægges en taugstige ut og manden klatrer nedover den og hopper ut. Det er det første av de mange halsbrækkende vaagestykker som



Himalayas fjeldkjede som den tar sig ut nedenfra. Himalaya betyr paa indisk „Sneens rik“, og Mount Everest som er merket med et kryds og som man nu vil forsøke at naa kaldes ogsaa „Gaurisankar“, „Den skinnende“. Himalaya som er jordens mægtigste fjeldkjede utgjør grænseskjellet mellem Indiens tropikklima og Centralasiens barskere klima. Mount Everest er 8840 meter høit.

skal utføres og som har faat Rohlfs til at indrømme at det første menneske som kommer op paa Mount Everest har smaa chancer for nogen sinde at komme ned igjen. Gaar man imidlertid ut fra at han virkelig kommer levende fra dette kan han nu begynde opstigningen til toppen.

Den surstoffbeholder han bærer paa ryggen inneholder kun surstof tilstrækkelig for høist en halv time. Det vilde bli altfor trøtende for ham foruten sine klær med de nedsyde elektriske batterier — som opvarmer klærne — ogsaa at bære en større surstoffbeholder. Han maa saa klatre opover for at naa den næste surstoffbeholder som han vil kunne opdage paa grund av dens sterke farver. Naar han har naadd den kaster han den flytende beholder fra seg og klatrer videre. Nu tørnte vil muligheten fra seg og klatre videre. Flyveren vil muligens kunne veilede ham endel ved at kaste ut røkbomber over stedet hvor beholderne ligger. Det er mulig at flyveren kan holde sig svævende deroppe i forholdsvis lang tid. Blaaser vinden for eksempel med en hastighet av 150 kilometer i timen, og sætter flyveren sin maskin op mot vinden og lar den gaa med en kraft som i vindstille vilde gi 150—160 kilometer i timen vil han kunne holde sig paa omtrent samme sted og stadig observere og hjelpe sin kammerat.

Arbeidet med at naa frem fra beholder til beholder og med at klatre tiltops vil bli meget haarde. Manden har sin tunge dragt av bære paa, sin faldskjerm og sine instrumenter, han undgaar neppe den ubehagelige fjeldsyke, han vil lide av opkastninger, brændende tørst og næseblødninger, og den dypblaa himmel som hvælver sig over ham vil han føle som en vegg av bly som sænker sig ned paa ham. Er han i lyset og solen vil sneens utstrålinger brænde huden av hvert blottet sted. Kommer han i skygge vil han oppleve det merkelige syn at se himlen funklen av stjerner. Trods de elektriske batteriers varme vil han føle kulden slemt og trods det indaandede surstof vil det føles som om hans lunger skal sprænges. Men gaar man ut fra at han virkelig er saa trenet, saa sterkt, i besiddelse av en saa overmenneskelig utholdenhet at han virkelig taaler alt dette, naa han altsaa op til toppen. Han staar paa jordens tak. Hele Asien ligger for hans føtter. Han faar imidlertid ikke lang tid til at hengi sig til sine drømmer. Han har bare surstof for en halv time og denne halve time maa han anvende til at stille sine videnskabelige instrumenter op, gjøre sine observationer og saa pakke instrumentene sammen igjen. Nu er det lyktes et menneske at naa op til dette efterstræpte sted. Nu skulde det ogsaa gjerne lykkes menneske at redde baade sit liv og sine resultater.

Han begynner altsaa nedstigningen og de forskjellige stationer paa nedveien er markert av surstoffbeholdere i kraftige farver. Paa nedturen kommer han kanskje utfor et absolut lodret stup, da han kan benytte sig av faldskjermen, ellers maa han klatre ned til han naar den sidste surstoffbeholder. Den ligger paa det sted hvor han skal op i flyvemaskinen igjen. Denne har imidlertid kredset rundt toppen av fjeldet og har nå fulgt ham nedover. Nu kommer det spændende øieblik da han skal forsøke at komme op i maskinen. Flyveren kaster taugstigen ut. Stigen holdes nede av lod og tindestigeren skal nu, naar maskinen saa langsomt som mulig flyver over hodet paa ham, gripe fat i stigen, svinge sig opover den og naa op i maskinen. Dermed skulde turen være endt. Mount Everest skulde være beseiret.

Roland Rohlfs sier at dette naturligvis kun er en løs skisse av hvorledes man kan komme op paa Mount Everest. Først naar man, kanskje maanedsvist, har foretat undersøkelserflyvninger omkring og over fjeldet vil man kunne detaljere det hele. Men hovedtrekkene i planen mener han dog at ha git her. For de fleste vil det vel staa som et umulig arbeide, men man maa erindre at flyvningen i de sidste aar og særlig under krigen er naadd til en adrethet og en dumdristighet som godt kan la det lykkes for en mand at svinge sig nedetter en taugstige fra en flyvemaskin og komme ned paa jorden uten at slaa sig ihjel. I teorien, sier Rohlfs, er planen riktig. Om man slipper levende fra det er et andet spørsmål. Men fortsætter Rohlfs, vi maa gjøre noget for at flyvningen kan bli mer spændende. Siden krigen sluttet er flyvning kjedelig. At en flyvning til jordens tak i sandhet vil bli et spændende eventyr kan ihvertfald ikke bestrides.

Det videnskabelige utbytte av denne eventyrlige færd kan neppe ventes at bli stort. Paa en halv

time kan der ikke indhøstes mange observationer. Tindestigeren kan plante De forenede Staters flag paa toppen og flyveren vil fra sin maskin med et automatisk virkende fotografiapparat kunne ta en række plater av sin vandrende og klatrende:



Indiske hyrder i leir paa de nedre dele av Himalaya. Paa grund av det indiske tropeklima gaar vegetasjonen høiere op her end i de europeiske fjeld, og man træffer græssende hjorder i høider hvor der f. eks. i Alperne ikke findes levende skabninger

kammerat, men utover dette kan man ikke vente stort. Det er kun en sportsprestasjon, men rigtignok en prestasjon som ogsaa har moralsk betydning fordi den atter viser at der ikke findes noget maalt saa høit uten at der er mennesker som har mod til at prøve at naa det.

De trofaste.

Hver aften naar gamle Sivertsen og hans kone gik tur søkte de op paa Rognaasen bak den lille by. Heroppe stod de længe i solnedgangen, tause og med hverandre i haanden, og saa dagen dø i himlens luende baal.

Gamle Sivertsen gjorde fremdeles om dagen tjeneste som opvarter i Peter Vangs spisested i Torvgaten, den pene gammel-dagse restauranten hvor ungarer og andre ensomme folk søkte hen og spiste fru Vangs anerkjendte mat, mens tykke Vang sat ved buffeten og røkte cigar av sit store merskumsrør og kanariefuglen pep i vinduesburet.

Gamle Sivertsen jabbet rundt paa det femogtyvende aaret over samme gulv med dampende tallerkener i hændene. Rigtignok var gulvet ikke længer sandstrødd, men belagt med linoleum og rigtignok skiftet gjestenes fysiognomi fra aar til andet, men Vang sat stadig ved buffeten og røkte sin cigar og fra kjøkkenet hvor fru Vang og pikene ramlet med gryter og kasseroller stod matdampen ind gjennom luken i døren og som før, og værelsene laa i taake med en os av tobaksrøk og matlugt som satte sig fast i klærne og efterhaanden følte som den ogsaa trængte ind i sjælen.

Dengang Sivertsen og hans kone var unge trak hun ham hver aften med op paa Rognaasen bak byen og stillet ham for spøk midt i vinden, kysset ham, knappet op frakken hans og lot ham staa med aapen mund for at den friske, rene luft kunde rense ham. Det var jo det samme som naar smedens kone hjemme i gaarden trak sin mand ut under vandposten til helgen.

Men litt efter litt blev spøken bort. Fru Sivertsen vænnet sig til den stramme lugt i hans klær. Barna kom — og gik. Der blev saa meget andet at ta vare paa. De gamle gik stadig med hverandre under ar-

men til Rognaasen. Hun kysset ham endnu. Men med spøken var det forbi. De stod tause og sturret mot horisonlen. Sivertsen slap hendes haand og satte sig paa bænken som var medtat av vind og veir. „Jeg er saa iræt, mor,” sa han.

Han sat likksom og rullet sig sammen i tussmørket og lyttet til vemoden, til dagen som svulvning med sin byrde av lys og haab og beslutninger som der ikke blev nogen bruk for, — sat og lyttet til natten som kommer og med sin glemsel feier bort asken fra solnedgangens baal.

Han saa mot vest og hun saa længe og drømmende mot øst.

„Du ser altid den veien, mor,” sa Sivertsen.

„Jeg drømmer,” svarte hun litt genert.

Ja, hun drømte sig mot øst, bestandig og bestandig den veien, ut mot den fjerne horisont som nu ved kveldstid ligger indhyllet i mørke. Men bak mørket — der skal himlen lyse av skjæret fra den store by, sier man — av skjæret fra tusen lys, ja, fra millioner av lys som funkler over glade mennesker og al den skjønnhet de har skapt, — byen med slotter og kirke-taarn som skyerne draperer, med museer og kunstsaker, med teatre og store kaffer, med musikk og jubel fra mennesker som har frigjort sig for alle ensformighets og stilhetens kvaler og jubler over at ha skapt livet om til en eneste tindrende dag som ikke gir stunder til vemod og længsel.

Ja, hun hadde drømt sig mot øst, mot den store by, mot bare en eneste gang at gaa gjennom lysets rike med hans haand i sin, at oppleve de store eventyr, virkeliggjørelsen av alle de syner som i gyldne taakelbilder var glidd forbi hende. Hun hadde længtet dengang Sivertsen og hun var unge, efter at de skulde reise ind til den store by, — ikke for at bli der for bestandig, ti selve eventyret var blit falmet og slitt, men bare for at gaa igjennem den og se, se og undre sig, møtte sig med lys og skjønnhet og glæde — og siden leve i de funklende minder naar dagene kom med graahet og bitterhet.

Dengang de var unge skulde det være skedd, — dengang da sindene tørstet som den spirende joid om vaaren. Men ogsaa siden, — hver gang vinteren var forbi kom længslene mot øst. Aa, hun skulde syng alle sine dager, om de engang kunde komme avsted. Og da skulde man se Sivertsens ryg bli rank paany og hans trætte og bedrøvede tanker vilde bli blaast bort som skyer for vinden. Ja, hver gang der kom sorg og hver gang skuffelsene pinte dem og de mørke dagene ikke blev til at holde ut, da skulde de mindes sin reise til lysets rike og fatte haab paany.

Men sommer gik efter sommer, og længer end til Rognaasen naadde de aldrig. Og hver aften naar de hadde glædet sig over solnedgangen og hun hadde holdt sin andagt, vendt mot øst, saa ruslet de hjem paany til de smaa, barnetomme værelser. Og Sivertsen sat taus, for han tænkte paa det ufattelige, om han nu en vakker dag kunde opfylde hendes ønske, — kunde komme og lægge pengene paa bordet og si: „Se her, mor, nu maa du gjøre reisetøiet istand! Nu skal jeg indfri min gjæld! Du har været mig en trofast medhjælper i alle de tunge aar. Og aldrig har du klaget over trange kaar. Aldrig har du reist krav som du visste jeg ikke kunde opfylde. Du giftet dig med mig dengang fordi du holdt av mig, skjønt du kunde ha gjort meget bedre partier. Og det eneste ønske du uttrykte var det at vi engang naar jeg fik raad skulde ta os en tur ind til den store byen.

Det lovte jeg. Men aarene gik, og barna kom og vi fik aldrig raad. Men se nu her, mor — her er pengene. Vi naadde det allikevel. Og gjør nu reisetøiet istand, kjære, gamle kammerat! Og det skal du vite at dette er det lykkeligste øieblik i mit liv.”

Men nei — slik skulde det aldrig gaa. Nu var de gamle og sorger tynget deres sind. Ute paa kirkegården laa to gutter. Og pikene var gift laant borte i vest. Der var bare Thomas igjen, som drev rundt i byen og ikke rigtig kunde samle sig til noget. Nei, nu var det haabløst.

Saa hændte det den dag da han hadde været i forretningen i fem og tyve aar at Vang og hans kone efter lukningstid kom bort til ham.

„Ja, se nu her, Sivertsen,” sa Vang og la haanden paa hans skulder, — „du har altsaa jubileum idag og fortjener en paaskjønnelse for lang og tro tjeneste.”

„Naa,” sa Sivertsen, „jeg har jo bare gjort min pligt og faat min betaling.”

„Nei, De har været makeløs, Sivertsen,” sa fru Vang.

„Ja,” fortsatte Vang, „min kone har altsaa faat mig til at gi dig dette beløp som tak for din trofasthet.”

Vang la en konvolut i haanden paa Sivertsen. Denne san-

set ikke hvormange penger der var i den, men seddel laa ved seddel — mange, mange. Og saa løp han hjem. Han graat som et barn.

„Se her, mor, nu maa du gjøre reisetøiet istand!”

Hun graat og trykket hans haand. Men siden satte hun sig bort ved vinduet og rugget over tausheten. Slik gik eftermiddagen.

Dette var da en trist jubilæumsdag!

Om aftenen kom Thomas sky ind av døren og ønsket tillykke. Han kom paa denne festdag uten snip og med fillete sko.

„Far!” sa fru Sivertsen med ett. Og hun la armen om hans hals og lænet hodet ind til hans stubbete kind.

De gamle stod nu ute i kjøkkenet.

„Far!” sa hun og graat. „Du skal ha saamange tak for al din kjærlighet. Men nu har jeg tænkt over det med pengene og reisen vor. — Det er forsent, far! — Jo, jo, det er forsent. Vi er for gamle og der er bruk for pengene paa anden maate.”

„Hvad mener du, mor?”

„Jeg mener,” sa hun, „at vi gir Thomas pengene. Han er jo den eneste vi har tilbake. Og det er saa daarlig med ham. De kan kanskje hjelpe ham vei.”

De gik ind til Thomas og gav ham pengene. Og Thomas fik liv. Han kastet sig om halsen paa dem. Og ingen ro hadde han. Nei, han maate avsted med det samme. Der var jo baade den ene og den anden han skulde snakke med. Ja, nu skulde de faa se hvem han var. Og han kysset dem og løp ut i mørket.

Og de gamle gik tilro.

Næste formiddag da Sivertsen hadde begyndt paa de næste fem og tyve aar sa Vang kort til ham:

„Si mig engang, Sivertsen, er din søn blitt millionær?”

Hvad mente Vang med det?

„Igaarftes sat han hos Paulsen og slog om sig med sedler. Kanske du vil si til ham at naar han en anden gang er ute i byen

burde han heller støtte sin gamle far og hans principal end sitte og spille greve hos konkurrenten. Kanske du vil si den lømmelen det?”

— — Men Sivertsen fik intet sagt for Thomas var samme dag reist fra byen og lot ikke mer høre fra sig.

De gamle gjcnoptok sin tur til Rognaaasen naar dagen var endt. Han saa mot vest hvor store lugler seilte ind i den brændende luft og styrtet sig i det luende baal. Og hun saa mot øst hvor den store byen laa bak mørket med kneisende taarn og spir, og hvor Thomas vilde vandre frisk og stolt og rik i den opgaende sols forjættende skjær.

Og naar Sivertsen nu spurte borte fra bænken: „Ser du stadig den veien, mor?” svarte hun ikke lenger genert: „Ja, jeg drømmer!” men hun sa:

„Ja, far, jeg tænker paa gutten og ønsker ham Guds velsignelse!”

Og saa gaar de hjem i tussmørket til de



De gamle gik stadig med hverandre under armen til Rognaaasen, hvor han saa mot vest og hun drømmende mot øst.

smaa barnetomme stuer. De gaar med hverandre under armen, trykket tæt op til hverandre.

Og folk vendt sig om efter dem og falder i tanker. Rike folk, stormægtige folk, lykkens utkaarne vender sig efter de to smaa gamle og tænker bittert:

„De har hat megen sorg. Det har vi jo alle, hver paa vor vis; men de eier midt i smerten trofasthetens lykke som ikke kan visne og som ikke kan kjøpes for penger, — dette at kunne gaa trygt med hverandre over livets ruiner — uten bebreidelser, uten skam, uten nag, takkende hverandre for hvert skridt.

Se! Der er jo som en glorie om deres hoder!

A. B.

Fiol —!

Du dype og deilige blide fiol — paa troskap du blev mig et sjelden symbol —, du kjender ei svindel, du vet ei om svik, bak kronbladets duftende blaanende flik.

Paa ydmyge steder det passer dig bedst, at feire din levetids harmløse fest —, du kaster dit frø og du sætter din rot paa prunkløsest skrænt og ved storskogens fot.

Men herligt du spirer og trives og gror, og ødselt du spreder dit blomstrende flor — For solstripens streif gjør du skyldigst honnør, men helst dog i skyggen du lever og dør.

For der, paa det jevne, der passer nu du, med al din stilfærdige, kjærlige hu — din frodige fylde, din duftende lyst, er feiret pryde paa en bakkekants bryst.

Saa liten du er, saa beskeden og bly, du søker dig helst fra den larmende by, du aander kun trangt bak et guldforgylt bur, men folder dig ut i den frie natur.

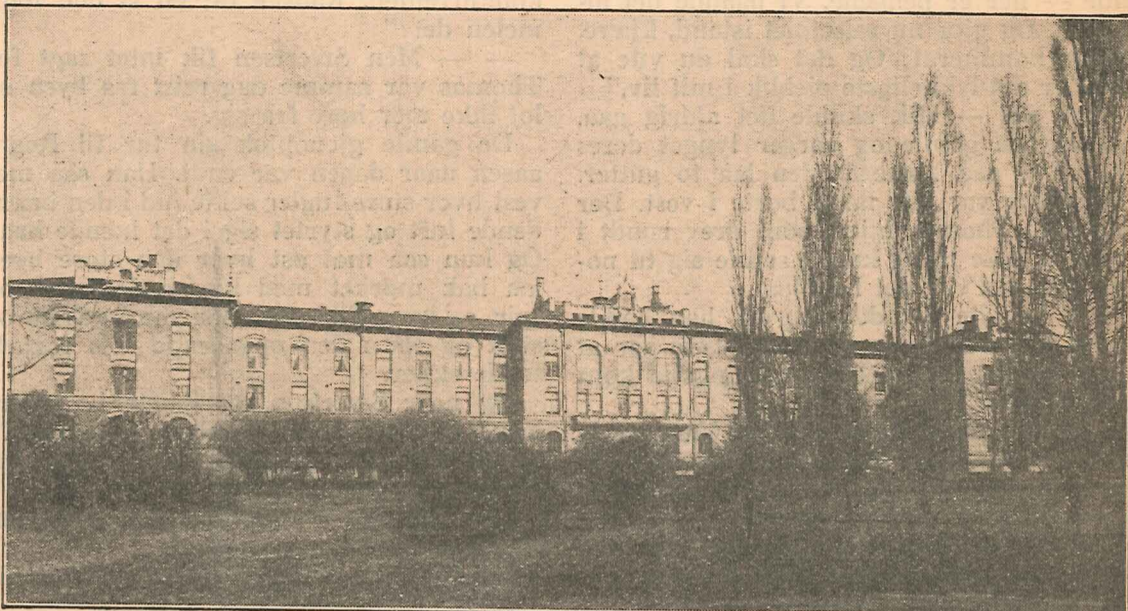
Der plukket jeg dig i en barneglad tid, der trøstet du mig under trængsler og strid, der skal jeg dig finde bestandig igjen, min dypblaa og deilige, trofaste ven.

Naar vaar som en rus over landene gaar, du skjæiver som blaafnug i solpurret haar — Men gulner hvert straa mot en sommertids død, du spirer dog atter av høstmerket løv.

Jeg elsker dig, bramfri og blide fiol, din duft er den samme i regn og i sol — Men evighetsskjær du mot skumringstid fik med dugdraapens blink i dit ømmeste blik.

Da mindes jeg øine, hvor himlen fik rum, to øine som talte, var læben end stum — Et hjerte som kjæmpet og savnet og stred. En sjæl der, som du, paa det jevne fik fred —

B. T.



Et 25 aars jubilæum under bekymringsfulde forhold.

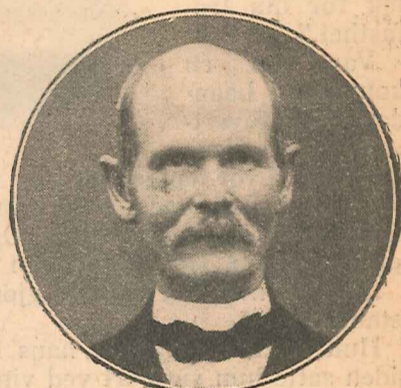
Omkring medio april for 25 aar siden flyttet de første gamle damer ind i Mogens Thorsens prægtige stiftelse ved Drammensveien i Kristiania, hvorfra vi i anledning av jubilæet hitsætter et billede av den anselige bygning og et interiør fra et av de 50 hyggelige smaahjem den indesluttes. Desværre er det ikke under lyse forhold den storstilede veldædighetsstiftelse passerte sit jubilæum. Den senere tids vanskelige forhold med den store reduktion i pengeværdien har ogsaa indvirket paa stiftelsens økonomiske stilling, og den gik ifjor med et betydelig driftsunderskud saa kapitalen maatte angripes. Det har derfor været tale om at sælge endel av den prægtige park til villabebyggelse, men man haaber at vanskelighetene skal kunne greies uten dette skridt. --- Fot Skarpm.en.



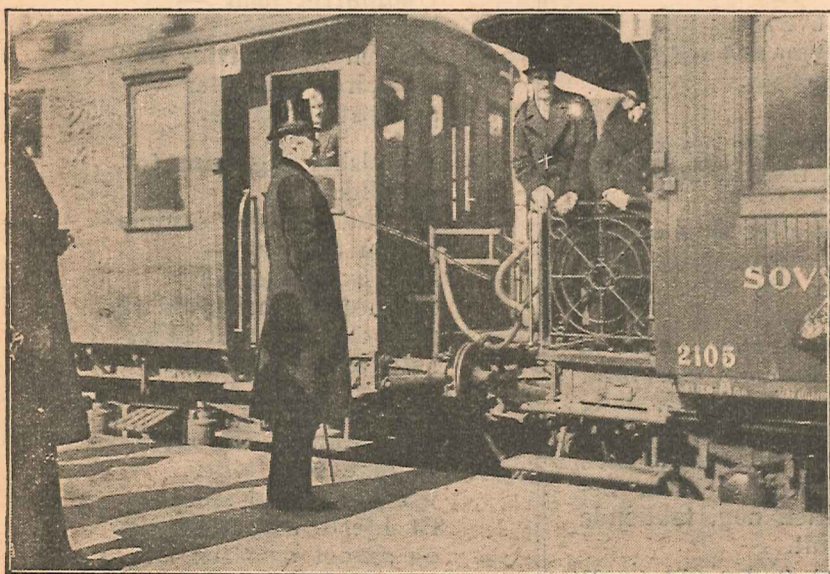
Skolebestyrer N. Baalsrud, tidligere bestyrer av Hønefoss folkeskole, avgik nylig ved døden 83 aar gammel. Han var født i Feiring og begyndte allerede i 18-aarsalderen sin lærergjerning før han tok lærereksamen ved Asker seminarium. I 1908 trak han sig tilbake fra lærergjerningen efter i de sidste 25 aar at ha bestyrt Hønefoss folkeskole. Han har bl. a. ivret sterkt for indførelse av sløid etc. i skolen, og han var en overordentlig interessert og nidkjer lærer og en nobel personlighet.



En gammel herskapsgaard som blir barnehjem. Litt ovenfor Tøien station straks utenfor Kristiania finder man ved Trondhjemsveien, som er landets længste vei, Frydenberg hovedgaard og villaby. Denne gaard som nu er fikset adskillig op har Kristiania kommune indkjøpt for at skaffe rum for nogen av byens mange hjemløse smaarolinger. Det nye kommunale barnehjem har plads for 25 smaa. - Fot. Eyolfsson



En trofast arbeidskar. Sagmester J. H. Bergstedt ved Gimle damp-sag pr. Arendal fik fornylig Selskapet for Norges Vels medalje for lang og tro tjeneste. Han er født i Bohuslæn i 1850, men kom allerede 19 aar gammel til Gimle damp-sag hvor han helt fra 1874 har været sagmester. Han har regnet ut at han i disse 46 aar har skaaret tømmerstokker til en samlet længde av over 1200 millimeter. Det er ikke alle som kan regne ut sit livsarbeide i meter -- ialfald ikke av slik utstrækning!



Prins Aksel av Danmark paa besøk i Norge. Den populære danske prins som er marineofficer, en dygtig flyver og i det hele en overordentlig interessert og foretagsom ung herre holdt nylig et interessant foredrag i Sjømilitære samfund paa Horten om en tjenestereise til Amerika under krigen. Maa ser her prinsen (X) ved gjennomreisen i Kristiania.



Belgiske bokserere ankommer til Kristiania for at delta i „Alliance's internationale boksestevne. Det var fem av de bedste belgiske amatører men de fandt ikke synderlig jevnbyrdige motstandere da nogen av vore bedste bokserere merkelig nok samtidig var reist til Göteborg til et internationalt boksesæevne der. Kristianistevnet blev derfor sterkt kritiseret.

Spredte træk fra verden derute.



Dræpte Sinn Feinere begravet i Limerick i Irland.

De dræpte var borgermester Clancy, fhv. borgermester O'Callaghan og Joseph O'Donoghue, en af byens fremskutte Sinn Feinere. De blev i sine bcliger skutt ned af væbnede mænd Sinn Feinere paastaar at der foreligger hevr.mord fra militærets side, og det engelske militær paastaar at de tre mænd faldt som ofre for sine egne partifæller som ikke fandt dem radikale nok. Paa billedet tilvenstre ses unge Sinn Feinere danne ordensvern ved begravelsen som havde samlet tusener av tilskuere og deltagere, og paa billedet tilhøire ses borgermestre fra Dublin, Cork og andre irske byer bære kistene med likene ut av kirken i Limerick.

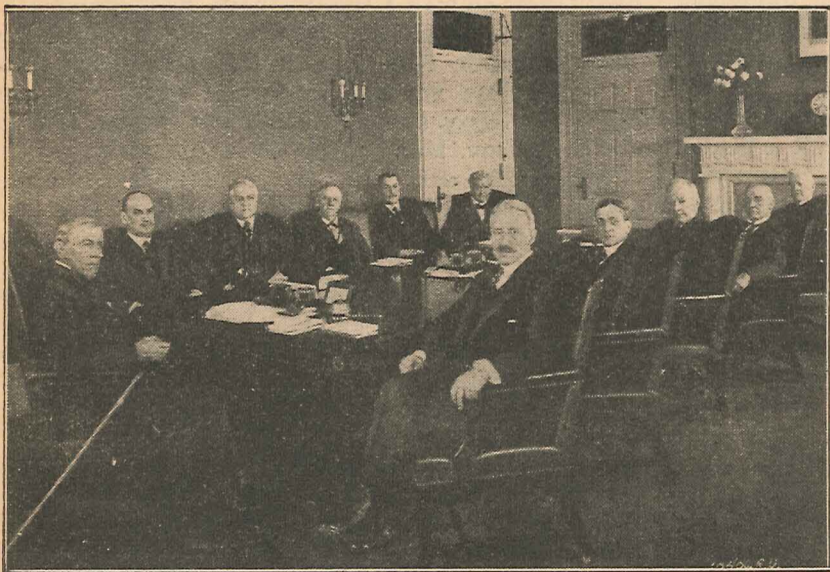
De uforbederlige optimister som ved tærskelen til det nye aar næret et stille haab om, at aaret muligens vilde bringe den fred, forsoning og arbejdsro som verden nu visselig trænger, er hittil blit sørgelig skuffet. Tiden synes mer urolig end nogensinde, og den ene meddelelse om uro snart her og snart der avløser stadig den anden. End ikke „den stille uke“, som jo indeslutter i sig kristenhetens største og mest dyptænkte sonings- og forsoningsfest, skulde gaa av uten voldsom uro og blodige tildragelser. I Irland kom det saaledes i paasken atter til frygtelige sammenstøt mellem de engelske polititropper og Sinn Feinerne. En hel liten by blev ødelagt av soldatene saa den saa ut som skulde den være blit herjet under krig, i mange andre byer kom det likeledes til til blodige sammenstøt, og jernbanelinjer blev ødelagt og bondegaaarde brændt ned. Ogsaa i de følgende uker blev urocn i Irland fortsat, og hertil kom saa den store grubestrek med dens vidtrækkende følger. Mens disse ting foregik i England hadde man ogsaa paa kontinentet høist bevægede dager. Mars maaned er jo den tyske revolutionsmaaned par excellence, og i en række byer i Mellem-Tyskland kom det ved paasketider til betydelige uroligheter med kommunistisk-revolutionært tilsnit. Disse uroligheter om hvis oprindelse og grundlag man strides hadde en spontan karakter, og efterat de hadde krævet endel blodige ofre og ødelæggelse av værdier lyktes det ordensmagten efterhaanden atter at tilveiebringe ro og orden. Den nye „mars-revolution“ indskrænket sig dermed til hvad man nærmest kanske kan kalde en kommunistisk demonstrasjon.



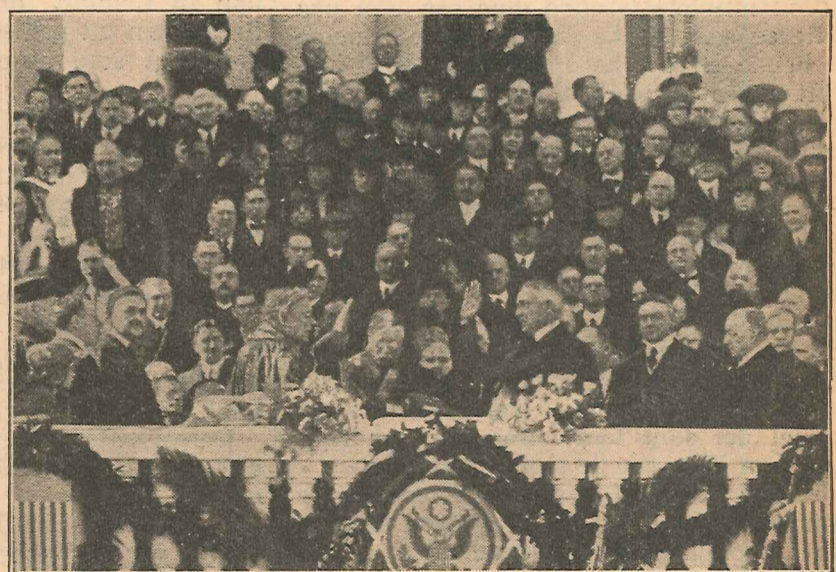
Fra Eisleben i Sachsen, en av de mange tyske byer hvor det nys kom til voldsomme uroligheter. Billedet viser et fredelig parti fra byens torv med statuen for Luther som var født i Eisleben.

Vender man blikket fra det gjerende Europa til det store fastland paa den anden side av Atlanterhavet, finder man vistnok ogsaa detover adskillig uro. Den er imidlertid av en helt anden karakter og gaar andre erinder end hos Europas politiserende og socialt oprevne folk med de svære økonomiske trængsler. Vistnok har ogsaa befolkningen i De forenede Stater faat føle nedgangstiden, men man har jo der ingen krigsødelæggelser at reparere paa eller politiske omveltninger at trækkes med. Det med et præsidentskifte ens betydende indrepolitiske systemskifte medfører imidlertid saamange praktiske virkninger, at ogsaa næringslivet og det økonomiske liv i det hele lider under en ganske følelig utryghet før den nyvalgte præsident i sin proklamation har trukket op hovedlinjene for sin kommende politik og tat regjeringens tøyler. Præsident Hardings „Presidential Address“ med dens traditionelle prækenlignende form blev studert med dyp interesse ikke bare av amerikanerne men ogsaa over hele den civiliserte verden forøvrig, og man har i Europa selvfølge særlig fæstet sig ved proklamationen om den nye regjeringens utenrikspolitik. Det fremgaar bl. a. av denne at præsident Harding ikke har synderlig sympati for Nationenes forbund i dettes nuværende skikkelse, men han erklærer dog at Statene med glæde vil delta i ethvert internationalt forsøk paa at fremme broderskap mellem folkene og rustningens begrænsning — utenat U. S. A. dermed oppgir noget av sin nationale selvstændighet. Av stor interesse er ogsaa kravet om at „krigens gjældsforpligtelser“ fuldtut anerkjendes.

Præsidentskiftet i De forenede Stater.



Da præsident Wilson holdt sit sidste statsraad. Længst tilvenstre, for enden av bordet, sitter Wilson. Han bærer endnu tydelige merker efter sin haarde sygdom, og man ser hans stok som han stadig maa støtte sig til. Nr. 3 paa hans venstre side, ved væggen, er marineminister Daniels, og nr. 2 tilhøire for præsidenten er krigsminister Baker,



Præsident Hardings høitidelige indsættelse foregaar paa Capitols trap i Washington. Høiesterets formand oplæser eden, og Harding gjentar den sætning for sætning og sverger med oprakt haand at ville overholde forfatningen. Naar han derpaa har kysset den Bibel som rækkes ham, er han De forenede Staters præsident.



Arvingene til Lemkov.

Av
H. Courths-Mahler.

(Fortsat.)

Saaledes visste Frits Lossov ogsaa om baronens „upassende” besøk og om alt det spektakkel, det hadde vækket. Derfor hadde han ogsaa besluttet sig til at sende Mrs. Sternberg og Frede snarest mulig til Lemkov, skjönt Ellinor skrev at alt gik udmerket. Men han vilde efter bedste evne lette datteren hendes vanskelige arbeide.

Bare et hadde Ellinor ikke fortalt sin far — om det indtryk, baron Lindek hadde gjort paa hende og om den smerte, hun hadde følt, da hun fikk høre at han var hemmelig forlovet med Gitta. Det kunde hun ikke engang tale med sin far om. Derfor omtalte hun bare meget flygtig baron Lindek.

Botho var kommet til Lossov. Straks den første eftermiddag kjørte han med sin mor og søster til Lemkov.

For straks at gjøre et uimotstaaelig indtrykk paa Ellinor hadde han tatt paa sig uniformen. Han saa endnu mer ufordelagtig ut i civil.

Saa rykket han i sin fulde glans og elegance frem til første træfning.

„Alle unge piker er vilde etter uniformer; de gjør altid indtrykk!” sa han seiersbevisst til sin familie.

Ellinor var netop kommet hjem etter et ridt over markene sammen med forvalteren. Hun hadde saavidt faat byttet ride dragten med en enkel, men pen hverdagskjole, og Nelly hadde ordnet hendes haar let og frit.

„Miss Ellinor blir penere for hver dag — luften her er meget god og sund!” sa Nelly, mens hun ømt og forsiktig børstet det vakre haar.

Nelly hadde levd sig godt ind i forholdene. Hun fikk ogsaa anledning til at tale sit morsmaal, for en av staldkarlene var en landsmand av hende, og hun tok sig moderlig av den unge mand og passierte med ham i sine ledige stunder.

Ellinor gik nu frisk og fornøiet mot sine slegtninger.

Med muntert lysende øine saa hun paa fætteren som straks paa sin lapsete maate sa hende en del komplimenter. Med indbildt elegance utfoldet han alle en hjerteknusers kunster og ante i sin store selvbevissthet ikke hvilken komisk virkning han gjorde paa Ellinor.

„Naa, saa det er den elegante gardeløitnant? Og ham skulde jeg gifte mig med?” tænkte hun mens hun maatte bekjæmpe sig for ikke at le høit.

Botho klemte sin monocel fast og skjøv albuene tilbake, idet han presset dem fast til kroppen. I denne positur ansaa han sig selv for uimotstaaelig. Han læspet frem en hel del som han ansaa for aandrigt, men som bare var de største banaliteter.

Ellinor betraktet ham med den følelse hvormed man betrakter et sjelden komisk dyr i zoologisk have. Denne slags mænd var hende ganske fremmed.

Da Botho efter en times forløp kjørte bort med sin mor og søster saa Ellinor efter dem skjult bak en gardin.

„Denne fætter maa man virkelig bare

ta humoristisk, ellers blir han utaalelig,” tænkte hun.

Saa stilte hun sig foran speilet, skar en grimasse som om hun vilde klemme en monocel ind, presset albuene fast ind til sig og læspet: „Aa — hm — ja — en kolossal elegant gardeløitnant!”

Leende dreide hun sig om paa hælene. Da hun skulde beskrive dette møte for sin far skrev hun: „Han er en kjedsommelig, latterlig bok i pragtbind. Pragtbindet er hans uniform.”

Dette skulde Botho ha ant.

Han kjørte hjem til Lossov med den faste overbevisning at han hadde gjort et „storartet indtrykk”.

„Hun blev jo rent overvældet da hun fikk se mig! Hun kunde ikke si et ord av bare overraskelse! Naa ja — jeg vet nok at de unge piker altid er begeistret over en elegant officer. — Forresten er hun fordømt vakker, den lille amerikanerinde — jeg synes virkelig godt om hende. Jeg vil gjøre pinen kort uten altfor mange omsvøp og dikkedarer.”

Saaledes talte Botho, overbevist om sin egen uimotstaaelighet.

Senere forela han sin plan for faren.

„Jeg vil først og fremst systematisk beleire fæstningen. Hele min fritid vil jeg tilbringe paa Lemkov. Jeg vil gjøre det klart for Ellinor at jeg vil representere hende overfor funktionærene paa godset og behændig ta tøilene ut av hendes hænder. Som sagt — hun er vakker — det er ikke noget offer, man bringer. Hendes mor er død — Amerika er langt borte. Jeg paa-skynder saken. Naar min orlov er tilende, kan vi telegrafere til faren derover at forlovelsen er fuldbyrdet.”

Kuno Lossov var nu ikke saa sikker paa at alt vilde gaa saa glat som Botho forestilte sig det, men han kunde ikke tænke sig at Ellinor for alvor kunde motstaa Botho.

Gitta hadde sagt til Ellinor at der vilde bli spillet tennis paa Lossov næste eftermiddag klokken fire. Baron Lindek vilde være med paa partiet.

Ellinor hadde lovet at komme. Det fristet hende at baronen skulde være med, skjönt hun ikke vilde tilstaa det for sig selv.

„Jeg vil bare se, i hvilken grad han kan forstille sig,” tænkte hun og bekjæmpet tappert den taapelige smerte som alltid grep hende, naar hun tænkte paa Lindek.

Skjönt Botho visste at Ellinor skulde komme til Lossov om eftermiddagen red han til Lemkov om formiddagen. Idag hadde han tatt paa sig en moderne, elegant ridedragt som absolut maatte gjøre indtrykk.

Ellinor sat høiet over sine regnskapsbøker ved skrivebordet i sit arbeidsværelse. Bordet stod ved vinduet. Hun saa Botho komme og der viste sig et glimt i hendes øine.

Da tjeneren meldte ham, løftet hun ikke engang hodet fra bøkene.

„Si til løitnant Lossov at jeg beklager ikke at kunne ta imot ham.”

Med denne besked vendte tjeneren tilbake til Botho.

Denne satte op et meget litet begavet ansigt. Litt betullet tiltraadte han tilbakeveien.

Da Ellinor kom til Lossov om eftermiddagen, var baronen allerede kommet. Han sat mellom de to søsken i solskinn paa terrassen, da vognen fra Lemkov kom. Ellinor hadde paa sig en sort- og hvitstripet tennisdragt med et sort belte.

„Hun ser ut som den livagtige vaar,”

tænkte Hans Lindek, da hun kom gaaende saa frisk og fuld av smidig ynde.

Botho sprang op, og ogsaa Gitta og baronen reiste sig.

„Min kjære kusine, jeg er meget sint,” sa Botho efter at ha hilst paa Ellinor.

„Paa mig?”

„Ja, paa dig, min smukke kusine.”

Hun saa overgivent op og ned paa ham.

„Tør jeg spørre hvorfor?”

Han klemte monoclen fast i øiet. Hans tennisdragt hang løst og folderikt om hans magre figur. Ellinor sammenlignet ham uvilkaarlig med baronen som tok sig stately og elegant ut i tennisdragt. Hvilken forskjell var der dog ikke mellom disse to adelsmænd.

„Fordi du ikke tok imot mig imorges paa Lemkov,” sa Botho bebreidende.

Ellinor saa paa ham med et ironisk smil. Fra ham saa hun over paa Hans Lindek.

„Kjære fætter. De vet jo at jeg bor alene paa Lemkov, og efter skik og bruk her maa man ikke ta imot unge herrer. Spør bare baron Hans Lindek hvor ukvindelig det vilde være hvis jeg gjorde det.”

Hans Lindek blev nu rød under hendes spottende blik.

Men Botho sa ivrig:

„Aa, kjære kusine, som din fætter danner jeg da vel en undtagelse.”

Ellinor saa skøieragtig paa ham.

„Nei, jeg gaar ikke ind paa denne undtagelse, for jeg vil bestræbe mig paa at leve efter landets skik og bruk. Altsaa vil De finde lukkede dører paa Lemkov, medmindre De kommer sammen med Deres forældre eller søster. Ikke sandt, Gitta, i dette tilfælde er vel du tilstrækkelig som anstandsdame?”

Botho lot ikke sin søster komme til orde.

„Det gjælder ikke, kjære kusine! Jeg protesterer imot det! Og fremfor alt protesterer jeg imot at du tiltaler mig med det stive ‚De’. Det er da meningsløst mellem os. Du sier da ‚du’ til Gitta. Jeg fordrer samme ret!”

Ellinor saa med tindrende øine paa baronen.

„Hvad mener De, hr. baron? De er i dette tilfælde upartisk og helt fortrolig med alt hvad der passer sig eller ikke. Kan jeg si ‚du’ til min fætter, eller er det efter landets skik upassende?”

Han saa hende fast og alvorlig ind i øinene.

Han forstod meget godt at hun vilde spotte over ham, men han tok det ikke ilde op. Frit og i store træk som hun var opdraget maatte hans betænkeligheter naturligvis forekomme hende smaalige. Desuten følte han en inderlig glæde over at hun var saa avvisende overfor Botho.

„Deres spot er aldeles uretfærdig, frøken Lossov. Men jeg ber Dem om at tro at jeg mente det godt, da jeg gjorde Dem oppmerksom paa at her i landet er det mot skik og bruk at unge damer som bor alene tar imot herrebesøk.”

Under hans alvorlige blik, i hvilke der laa en taus bøn, steg en svak rødme op i Ellinors ansigt. Hvis Gittas løgnagtige opplysninger ikke hadde paavirket hende, hadde hun vel nu frivillig rakt ham haanden og sagt:

„Jeg takker Dem, fordi De har gjort mig oppmerksom paa en feil.” Men hun følte sig fristet til at si: „Mente De det ogsaa godt med mig, da De efter Deres besøk gik til min tante og anklaget mig for at være ukvindelig?”

Gitta merket at samtalen holdt paa at ta en for hende ubehagelig vending og traadte hurtig bort til baronen.

„Hvis vi vil ha et parti færdig til tetid, maa vi begynde nu,” sa hun.

Ellinor lot være at komme med det spørsmål som svævet hende paa tungen. Hun vendte sig bort, fordi det gjorde hende ondt at se Gitta traadte hen til baronen paa en saa selvfølgelig maate som om hun tilhørte ham.

„Saa la os gaa til tennisbanen,” sa hun med et dypt aandedrag.

„Et øieblik, kusine! Du maa først høitidelig indsætte mig i mine fætterlige rettigheter!” ropte Botho ivrig.

Ellinor vendte sig mot ham.

„Nuvel, fætter, jeg gaar ind paa det, du, siden vi nu engang er i familie med hverandre. — Bare et øiebliks taalmodighet til, Gitta — jeg vil bare hilse paa dine forældre. Jeg kommer straks tilbake.”

Hun skyndte sig med lette skridt ind i huset.

Gitta opfordret smilende baronen til at gaa i forveien med hende. Botho blev tilbage for at vente paa kusinen.

Baronen gik nødig med Gitta. Og da hun, sasnart de var kommet utenfor hørevidde, skjælnsk, hvisket til ham: „Min bror og Ellinor vil være saa taknemlige, fordi vi lar dem bli alene —” da hadde han aller helst vendt om for ikke at la Ellinor være alene med Botho.

Men saa kastet han hodet tilbake. Nei, han behøvde ikke at være ræd for en som Botho! Hvis Ellinor likte ham, saa var hun ikke den Ellinor, han ansaa hende for at være og for hvem han begyndte at nære en stor og hellig følelse i sit hjerte.

Han gik rolig ved siden av Gitta og hørte høflig paa hendes intetsigende bemerkninger.

Da Ellinor kom ut av huset, stod Botho

og ventet paa hende og svingte hilsende med ketsjeren.

„Kom nu, min smukke, fortryllende kusine,” sa han med ildfuld betoning.

Hun gik ved siden av ham, mens der spillet et overgivent smil om hendes læber.

„Mellem slegtninger er komplimenter utilladelige, fætter,” sa hun avvisende.

„Men, kjære Ellinor, du skulde bare vite hvor fortryllende jeg synes du er.”

Hun saa spottende paa ham.

„Det interesserer mig slet ikke. Men der er noget andet som fylder mig med brændende interesse.”

„Hvad er det, kjæreste Ellinor?”

„Om du beholder monoclen i øiet, naar du spiller tennis.”

Han saa saa betuttet paa hende at hun hadde vanskelig for at holde sig alvorlig. Men da det lyktes hende var Botho overbevist om at hun mente det alvorlig, og han holdt et langt foredrag for hende, under hvilket han gjentagne ganger tok monoclen ut av øiet og klemte den ind igjen.

Imens kunde hun hengi sig til sine tanker. Gittas latter og pludren lød over til hende, blandet med lyden av en varm klangfuld herrestemme. Hun vegret sig mot den følelse av smerte som igjen truet med at overvælde hende og tvang sig til at være munter.

Ogsaa under spillet var hun tilsynelatende munter og glad. Hun spøkte og lo med Botho bare for at lede tanken bort fra baronen og Gitta.

Med baronen vekslet hun bare noen flygtige ord vedrørende spillet og overlot ham med forsæt til Gitta.

Han følte at hun endnu var ærgerlig paa ham, men det tok ikke modet fra ham.

Hvis han hadde været hende likegyldig, vilde hun sikkeri ikke ha bæret ham med sin vrede. Med glæde la han merke til at hun hemmelig gjorde nar av Botho.

„En pike som Ellinor Lossov vil aldrig tilhøre en mand som hun gjør sig lystig over,” tænkte han med tilfredshet. „Hun faar heller være sint paa mig end føle likegyldighet for mig. Kvindevrede er let at beseire.”

Han lot forciøbig Ellinor i fred og beskæftiget sig bare med Gitta. Denne triumferte i sit stille sind. Hans Lindek hadde aldrig været saa elskværdig mot hende som denne dag.

Da de efter endt spil vendte tilbake til huset, holdt Lindek sig tæt ved siden av Ellinor, skjønt Gitta forsøkte at faa ham bort til sig.

„Hvorledes er De tilfreds med Diana, frøken Lossov?” spurte han for at faa igang en samtale.

Ellinor saa ikke op, men holdt øinene fæstet paa jorden.

„Overmaade godt, hr. baron. Den gaar let, den lystre det mindste tryk og en meget temperamentsfuld. Det liker jeg saa godt — da blir en ridetur aldrig kjedelig.”

„Men man maa aldrig undlate at være forsigtig; skulde jeg raade vilde jeg ikke la en dame ride Diana.”

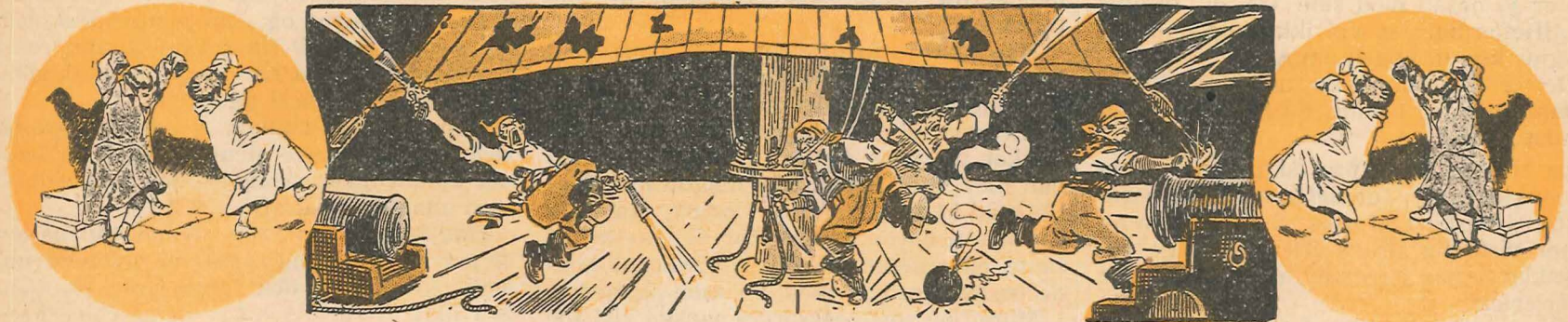
„Aa — derfor har vel ikke Gitta beholdt den — han vilde det vel ikke,” tænkte hun.

Og idet hun hurtig saa op paa ham sa hun:

„Min kusine har jo engang eid Diana, men hun var ikke fornøid med den.”

Intet træk i hans ansigt forandret sig.

„Ja, jeg tror, Deres grandonkel har talt om det,” svarte han likegyldig.



Pianoet som lekekammerat. VI. Ombord paa sjørøverskibet.

Der er fest ombord paa piratskibet. Utbyttet har været stort, et rikt koffardiskib er blit bordet og plyndret og nu danser kapergastene overgivne rundt paa den gamle sjørøverskutes dæk. Havet brøler og stormen piper i takkelagen. Men gjennom stormen lyder piratenes dansemusik mens de vildt tumler om paa dækket. Slik maa man tænke sig sceneriet. Og hvis man mens man selv spiller piratmarsjen som staar her kan faa kammeratene til at agere pirater som tramper rundt paa gulvet i takt med musikken vil man kunne skape et litet levende billede ut av situationen med motiv fra livet ombord paa et sjørøverskib.

Musical score for piano, consisting of three systems of staves. The first system has a treble and bass staff with dynamics *mf* and *ff*. The second system has a treble and bass staff with dynamics *mp*, *ff*, and *Fine. mf*. The third system has a treble and bass staff with dynamics *p*, *mf*, and *pp*, ending with *D. C.*

„Den hykler!” tænkte Ellinor, og et morskt blik streift det ædle, alvorlige ansigt ved siden av hende.

Lindek opfanget dette blik; han holdt det fast med store, alvorlige øine, i hvilke der igjen laa en stum bøn. Et øieblik hvilte de to par øine i hverandre, og under dette blik vaaknet en hemmelighetsfuld længsel i begges bryst. Men saa vendte Ellinor sig hurtig fra ham.

„Gitta, baronen vil gjerne vite noget om Dianas præstationer. — Nu har jeg git min visdom tilbedste, saa nu kan du si din mening om den,” sa hun, idet hun blev staaende for at vente paa Gitta.

Gitta var øieblikkelig igjen ved siden av baronen. Ellinor gik nu ved siden av Botho som smilte tilfreds.

„Se bare hvor behændig lille Ellinor fik laget det slik at hun igjen kommer ved siden av mig!” tænkte han med selvbehag.

Men Ellinor gik jo bare nødig ved siden av ham for at Gitta kunde passiare med baronen, og Botho tænkte videre:

„Hun gjør sig al mulig umake for at vi kan bli alene — saa jeg faar det vist meget let med denne lille amerikanerinde! Og hun er jo en nydelig pike! Hun skal ogsaa faa en rigtig kjærlighetserklæring! Det vil ikke falde mig vanskelig!”

Han gjorde sig saa elskværdig at Ellinor paaskjødte sine skridt.

Kuno Lossov og hans hustru stod paa terrassen og saa tilfreds ned paa de to unge par.

„Gid baron Lindek vilde gjøre ende paa det og fri til Gitta,” sa fru Helene sukende.

„Har du haab om at han vil gjøre det?” spurte hendes mand glad overrasket.

„Naa ja, der er ialfald ingen anden dame han er saa meget sammen med som Gitta. Han er jo ogsaa med sine tre og tredive aar giftefærdig. Jeg vet ikke noget om at han gjør kur til nogen andre.”

„Det er desværre ikke noget at bygge bestemt paa. Jeg trodde, du hadde mer begrundet haab.”

Fru Helene trak paa skuldrene. Hun kunde ikke svare, for netop nu kom baronen og Gitta bort til dem. Ogsaa Botho og Ellinor viste sig straks efter. De unge vilde drikke te paa terrassen, men fru Helene protesterte.

„Nei, solen er forsvundet bak træerne og dere er meget varme. Jeg har latt tebordet dække derinde,” sa hun, idet hun likesom med moderlig ømhet slynget armene om Ellinors skuldre og førte hende saaledes ind i huset.

De tok alle plads ved tebordet, Gitta fylgte koppene og tragtet smilende teen. Da hun rakkte baronen hans kop sa hun skjælmsk:

„To stykker sukker og ingen fløte — ikke sandt?”

Han bukket høflig.

„Det er meget elskværdig at De har lagt merke til det, frøken Lossov,” sa han.

„Aa, det er jo ikke saa vanskelig at huske det — jeg har jo skjænket mange kopper te til Dem! For kjære gjester vil man jo gjerne gjøre det hyggelig,” sa Gitta stadig med forsøk paa at være skjælmsk og i det hun saa næsten ømt paa baronen.

Der viste sig nogen blev rødt av ærgrelse øine og hans ponde blev rød av ærgrelse over Gittas daarlig anbragte fortrolighet. Hans blik for over til Ellinor — og da saa han et sælsomt uttrykk i hendes øine. I hendes blik laa der en hemmelig forsken og en smertelig vrede. Dette blik gav ham noget at tænke paa. Han syntes allerede

etpar ganger før at ha set et lignende uttrykk i hendes øine.

Hvad betydde dette merkelige blik?

Men Ellinor hadde igjen vendt sig fra ham og passiare ivrig med Botho som sat ved siden av hende, mens Gitta hadde sat sig ved siden av baronen. Mellem de unge par sat fru Helene og hendes mand.

Baron Lindek hadde ikke megen opmerksomhet tilovers for Gitta, skjønt han var nødt til at konversere hende. Hans øine fløi stadig over til Ellinor. Hendes friske, fortryllende ansigt vækket stadig ny begeistring hos ham. Den lille kløft ved siden av mundvikene som kom tilsynse naar skjælmeriet lyst i hendes øine, liketrem bedaaret ham. Saa snart den forsvandt, ventet han bare paa at den vilde komme igjen.

Og hvor vakker var ikke den blomsterfriske hud i hendes yndige ansigt. Der var over hele hendes skikkelse og væsen noget uendelig rent, friskt og uberørt.

Da Botho trængte ind paa hende med store, flate komplimenter og forblommende kjærlighetserklæringer, var Lindek tilmode som om denne laps var et generende insekt han maatte jage bort fra Ellinors side.

— — —

Der forløp etpar uker. Botho hadde gjort sig den største umake for at vinde Ellinor. Hun tok aldrig hans kurmakeri alvorlig og lot ham intet øieblik være i tvil om at han gjorde sig forgjæves anstengelser og intet haab hadde om at naa sit maal. Men Botho la ikke merke til at Ellinor bare moret sig over ham og behandlet ham avvisende. Den unge mand mente at Ellinor som alle unge piker bare gjorde sig litt kostbar før hun overgav sig.

„Hvis jeg bare kunde bli alene med hende engang imellem, hadde jeg været ved maalet for længe siden,” sa han til sine forældre.

Han prøvde forgjæves at bli alene med hende — men hun forstod altid behændig at undgaa ham. Han var ogsaa kommet til Lemkov etpar ganger alene, idet han pukket paa sine fætterrettigheter — men han blev altid avvist. Saa maatte han nøie sig med at se hende paa Lossov, men da var ogsaa baron Lindek for det meste tilstede, eller ogsaa maatte han avlægge hende besøk sammen med sin mor og søster.

Moren og søsteren sørget ganske visi for at han blev litt alene med Ellinor, men det hadde endnu ikke lyktes ham at naa maalet. — Saa snart han begynde at bli alvorlig, viste Ellinor sig enten kold eller utilnærmelig, eller hun gjorde sig saa lystig over ham at han ikke kunde komme tilorde.

Men allikevel mistet ikke Botho sin seiersikkerhet.

Hverken Ellinor eller baron Lindek forsømte tennisspillet paa Lossov. De indfandt sig begge punktlig. Men der var altid likesom en hemmelig krigstilstand mellem dem. Gitta kunde være tilfreds. Baronen og Ellinor næret absolut ingen sympati for hverandre. Det tænkte ialfald Gitta, og hun trodde at kunne takke sin „diplomatisk” indblanding derfor. Allikevel ønsket hun længselsfuldt at Ellinor og Botho skulde forlove sig.

Men trods deres tilsynelatende antipati var der dog mellem Ellinor og baronen noget som altid trak dem til hverandre. Naar Hans Lindeks blik undertiden møtte Ellinors og naar hans staalblaa øine da tindret med en sælsom glans banket hendes hjerte oprørsk. Hun kjæmpet imot den indflydelse som hans øine trods alt utøvte over hende, men hun bukket altid under igjen. Hemmelig iagttok hun om hans øine

straalte paa samme maaten, naar han saa paa Gitta, men aldrig opfanget hun et slikt blik i dem. Tvertimot forekom det hende alltid som om han saa meget koldt og likegyldig paa Gitta.

„Aa, han er en rigtig hykler!” tænkte hun forbitret.

Hans Lindek kjæmpet ikke længer imot de følelser som trak ham til Ellinor. Naar hun viste sig kold og avvisende overfor ham følte han ganske vist en heftig smerte og tvilte paa at det nogensinde vilde lykkes ham at vinde hendes kjærlighet. Men naar han saa igjen saa det gaadefulde uttrykk i hendes øine, saa pludselig glimt av en varm følelse stige op i dem, saa trøstet han sig med at hun ikke var saa kold og likegyldig overfor ham som hun gav det utseende av.

Men hvorfor gav hun sig utseende av det? Det grublet han stadig over. Hun var sikkert ikke saa smaalig at hun fremdeles var ærgerlig paa ham paa grund av hans mislykkede besøk. Det pinte ham meget at han alltid bare saa hende i Bothos og Gittas nærvær. Han kunde aldrig faa tale alene med hende. Enten avbrøt hun selv deres samtale, eller ogsaa kom Gitta og forstyrret dem.

Likesom Botho prøvde han paa at møte hende i skogen, men det lyktes ham aldrig.

Men en dag foretok Ellinor en spasertur i skogen som nu pranget i hele mai maanedes friskhet. Ellinor blev rent bløt og varm om hjertet; hun mindedes en folkesang som hendes mor hadde sunget. Ellinor sang den nu med sin klare, varme stemme. Rundt om var der høitidelig stilhet. Endog fuglene forstummet som om de vilde lytte til sangen der kom saa varmt og inderlig fra et ungt menneskebryst. Med elastiske, lette skridt gik hun bortover skogveien og sang sin sang.

Den lød varmt og glad gjennom skogen og trængte hen til Hans Lindek som red i nogen avstand fra hende gjennom skogen. Han stanset sin hest og lyttet.

Hans hjerte banket pludselig urolig. Denne unge, friske stemme forekom ham saa kjendt og fortrolig — den lokket ham med magnetisk kraft.

Han sprang av hesten, slynget tøilene om et træ og banet sig sagte vei gjennom underskogen bort i den retning hvorfra sangen lød.

Han nærmet sig hurtig. Men før han hadde naadd den syngende, forstummet sangen pludselig. Han kunde bare høre at Ellinor talte med nogen. Uvilkaarlig blev han staaende og lytte, skjult av underskogen. Ogsaa Ellinor var tilsynelatende blit staaende og han hørte hende si:

„Hvad er der hendt Dem, stakkars Katrine? Hvorfor graater De?”

Der lød en varm og hjertelig medlidenhet gjennom hendes ord.

Saa svarte en rystende, graatende stemme:

„Aa, frøken, jeg faldt med mit vedknippe og jeg har vist brukket benet — jeg kan ikke staa paa det for smerter.”

Hans Lindek bøide grenene tilside.

Da saa han den gamle Katrine, en fattig, forkommen kone som han kjendte godt. Hun sat paa jorden med et vedknippe.

„Hvor gjør det ondt, Katrine? Vis mig det,” sa Ellinor bløtt og venlig.

„Det er paa den høire fot, snille frøken.”

Ellinor knælte straks ned.

„La mig se efter, Katrine, kanskje jeg kan lindre Deres smerter. Det var godt at jeg kom forbi her, ellers kunde De være blit liggende her længe paa den fugtige

jord, og det vilde ha været meget slem for Deres gift."

„Aa, kjære frøken, De maa ikke røre ved mine smudsige sko med Deres fine hænder! Nei, nei — det gaar ikke an — De er ellers altid saa snil mot mig, men dette er altfor meget."

Ellinor smilte venlig til den gamle konen. Hans Lindeks hjerte banket sterkt ved synet av den unge samaritanerinde. Han hadde endnu aldrig set et saa bløtt og kjærleg uttryk i Ellinors vakre øine.

„Der er da saape og vand til, Katrine, og med det kan man fjerne al smuds. La mig hjelpe Dem ganske rolig. — Først maa vi faa skoen av den daarlige foten. Graat ikke mer, stakkars gamle Katrine, jeg skal ta saa forsiktig som mulig paa Dem. Har De store smerter?"

„Aa Gud, aa Gud, hvor snil De er, frøken! Vor avdøde herre var ogsaa en snil mand mot os, men De er som en engel."

Ellinor rystet smilende paa hodet.

„Slet ikke, kjære Katrine! Man gjør jo bare sin kristenpligt, naar man en gang imellem gjør litt godt mot andre mennesker. Ogsaa nu gjør jeg bare min pligt. Saa, nu har vi faat av skoen! Hvor tung og tyk den er! Jeg skal faa laget et par bløte, lette sko til Dem, naar De igjen kan gaa paa benene."

Bløtt og behændig trak nu Ellinor ogsaa av den tykke, grove uldstrømpe og saa med undersøkende blik paa det allerede meget hovne ben.

„Foten er ikke brukket, Katrine, men enten er den forstuvet eller gaat av led. Jeg skal lægge kjølige blader paa den; det dulmer smerten. Vand er her desværre ikke. Saa springer jeg hjem og henter en vogn; en liten stund maa jeg overlate Dem til Deres skjæbne. Men saa skal jeg sørge for at De blir godt pleiet. Bare litt taalmodighet til."

Saaledes talte den venlige stemme trøstende til den gamle konen. Hans Lindek var allerhelst blit staaende for at lytte til den. Det jublet inde i ham. Nu hadde han kastet et dypt blik ind i Ellinor Lossovs sjæl; den hadde vist sig utilsløret for ham. Han saa i hende en egte, varmtfølende kvinde, fuld av barmhjertig næstekjærlighet.

Saa tok han sig sammen og traadte frem.

„Frøken Lossov, jeg hørte at der var nød tilstede her. Tør jeg tilby Dem min hjelp? Min hest staa bundet borte ved hovedveien."

Ellinor sprang op og saa glad paa ham. Nu tænkte hun bare paa at kunne bringe hjelp til den stakkars Katrine.

Katrine gjorde en bevægelse som om hun vilde reise sig.

„Aa Gud — den naadige baron!" sa hun ærbødig.

Han la haanden paa hendes skulder. „Bli bare sittende ganske rolig, Katrine!"

— Frøken Lossov, hvad ønsker De at jeg skal gjøre?"

„Aa, det var godt, De kom, hr. baron. Vil De hurtigst mulig ride til Lemkov og faa sendt en vogn hit tillikemed et par folk som kan bære Katrine. Men vær saa snil at skynde Dem og sørg for at folkene kommer hurtig. Katrine har allerede ligget altfor længe paa den fugtige jord. For sikkerhets skyld skal der ogsaa tilkaldes en doktor."

Hun sa dette som noget selvfølgelig, som om hun ikke et øieblik tvilte paa at Hans Lindek var parat til at hjelpe sin næste.

Han bukket. „Min frøken, jeg skal ride i det hurtigste tempo."

Saa skyndte han sig gjennom skogen og straks efter hørte Ellinor hans hest jage avsted.

„Den snille baronen! Han er en saa god og venlig herre! I vinter sendte han mig en varm faareskindspels, fordi jeg frøs saa. Han er altid venlig og snil mot fattige folk, slet ikke stolt og hovmødig."

Ellinor saa med et drømmende uttryk ut i det fjerne. Hun følte sig saa sørgmodig over at hun ikke kunde istemme denne ros over baronen. Hvor merkelig at alle mennesker bare talte godt om ham og satte ham saa høit. Ingen syntes at ane at han i virkeligheten ikke var nogen aapen og ærlig karakter.

Hun sukket sagte. Saa bøide hun sig ned over den stakkars konen.

„Vent litt, Katrine, De ligger saa haardt og ondt. La mig hjelpe Dem litt. Først nogen friske blader paa foten — det lindrer smerten, ikke sandt? Saa rykker jeg vedknippet litt tilbake og sætter mig paa det, saa skal De støtte Dem til mig — det er makelig for Dem."

Den gamle konen protesterte ivrig. „Aa nei, frøken, det gaar ikke an! Jeg med mine gamle filler paa Deres fine kjole —"

Smilende trykket Ellinor den gamle kones skuldrer tilbake i sit fang.

„Det gjør ikke noget, Katrine, det tænker vi ikke paa nu."

Den gamles taarer fløt endnu rikeligere. „Aa, du kjære Gud, De er sandfærdig en livagtig engel, frøken — jeg vil be Vorherre velsigne Dem — det vil jeg be om hver eneste dag, jeg endnu lever," fremstammet hun.

Tiden gik meget langsomt, skjønt det bare varte en halv time, før baronen kom tilbake. Bak ham kom en let arbeidsvogn kjørende. Paa baronens befaling var der lagt halm og nogen varme tepper i den.

Baronen hjalp selv med til at løfte den gamle konen op i vognen. Vedknippet la han op ved siden av hende.

„Saa har De ikke forgjæves anstrengt Dem med at samle ved, Katrine!" ropte han leende.

Ellinor sørget for at den gamle konen laa makelig og dækket hende godt til. Konen graat og fremstammet en tak.

„Doktoren har faat bud om at begi sig til Katrines hytte, og husjomfruen vil sende en av pikene dit for at pleie Katrine og hjelpe hende litt. Jeg haaber at jeg med det har handlet i Deres aand," sa baronen til Ellinor.

De gik ved siden av hverandre bak vognen; han førte sin hest ved tøjlene. De gik tause, hver hensunken i sine egne tanker. Hans blik hvilte atter og atter paa den fine, ædle profil og hans hjerte blev saa varmt og stort.

Saa for Ellinor pludselig op av sine tanker og saa paa ham.

„Hr. baron. De behøver ikke at uleilige Dem videre. Jeg skal nok sørge videre for Katrine."

Han hadde netop latt sit blik hvile paa de gyldenbrune fletter som vældet frem under den lille, praktiske lerretshat, og nu for han forskrækket sammen.

„Skal det si at min ledsagelse er til besvær for Dem?" spurte han.

Der gik en trækning over hendes mund. „Nei, det skal si at jeg ikke vil lægge beslag paa Deres kostbare tid længer."

„For øieblikket har jeg ikke noget viktig fore. Før red jeg gjennom skogen for at glæde mig over den friske løvpragt, efter at jeg hadde redet over de solbeskinte marker. Da hørte jeg en deilig, varm kvindestemme synge en folkesang. Frøken, jeg visste ikke at De kunde synge."

„Og jeg visste ikke at nogen hørte paa mig. Jeg synger ellers bare hjemme og ikke for offentligheten."

„Det var skade — Jeg vilde gjerne være tilhører undertiden. Det var en stor nydelse for mig."

Hun trak paa skuldrene.

„Paa avstand kan det kanskje lyde taalleg, men jeg er aldrig blit utdannet i sang. Min far vilde engang la mig faa sangundervisning, men da jeg skulde synge skalaer, streiket jeg. Det syntes jeg var frygtelig og saa gav jeg op studiet. Nu synger jeg som fuglene synger, uten kunst og uten sakkundskap."

Hans øine straalte, mens de hvilte paa hendes ansigt.

„Mig forekom det som om selve vaaren gik gjennom skogen og hilste mig med sine tryllemelodier," svarte han i en inderlig tone.

Denne tone snek sig ind i hendes hjerte. Men saa tænkte hun paa Gitta. Hun rettet sig stramt op og der kom et koldt, avvissende uttryk i hendes ansigt.

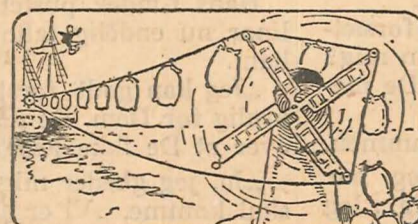
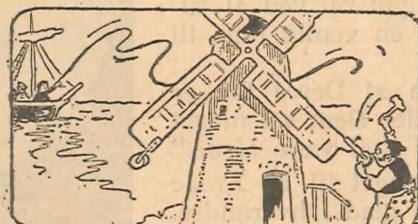
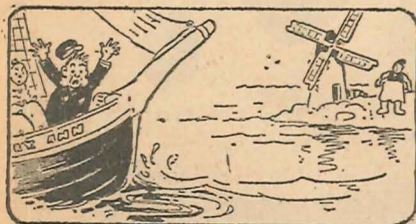
„Har De været paa Lossov idag?" spurte hun koldt uten at ta notis av hans ord.

Han følte at hendes væsen pludselig hadde forandret sig.

„Nei, min frøken."

„Saa har De vel heller ikke set min kusine idag?" spurte hun i samme tone.

Den listige møller.



„Tænkte jeg det ikke!" ropte kapteinen paa skibet „Mary Ann". „Nu er vi gaat paa grund og derinde staa mølleren og venter paa sit korn! Hvorledes skal vi nu faa bragt lasten iland? Det blir en kjedelig historie for os!"

Men heldigvis var mølleren en klok mand. Han ropte ut til skibet at det skulde kaste et taug iland. Det gjorde man og imens slog mølleren nogen smaa trisser fast i enden paa møllevingene: en—to—tre—fire, det var snart gjort.

Og saa la han tauget over trissene og ute paa „Mary Ann" la man tauget omkring rattet og hængte kornsækkene op paa tauget. Møllen blev saa sat igang og en—to—tre blev sækkene halt iland av en frisk bris fra sydvest!

Hele affæren stod bare paa i ti minutter, og da det var forbi og alle sækkene var lykkelig og vel bragt iland, rodde kapteinen ind i en jolle og fik betaling for kornet av den listige møller. Det var igrunden ham som skulde hat betaling fordi han var saa lur.



Brodert vægteppe til et barneværelse.

De fire billeder som forestiller vaaren, sommeren, høsten og vinteren, er med sine brogede farver og muntre interiorer en pen og morsom pynt i barneværelset, og ethvert barn vil sikkert med jubel se paa den lille piken som enten plukker av sommerens rike blomsterflor eller samler de saftige, røde epler i sin kurv, og de vil fryde sig over gutten som med sin kjæle rutsjer nedover akebakken. Mange av vore smaa kjæledægger vil sikkert ønske sig i hans sted. Vi har bragt typemønstret til de 3 første billeder i de sidste tre numre av bladet, det fjerde følger med dette nummer, og for at imøtekomme flere av vore abonnenters ønske om at faa materiale til vægteppet leverer vi stof og garn, som man kan se av teksten paa side 26.

Han ante ikke at hendes ord hadde en særlig betydning.

„Nei, jeg har ikke hat den foruøielse,” svarte han likegyldig.

„Men nu rider De vel til Lossov?”

Han hadde helst svart: „Hvad skal jeg paa Lossov, naar De ikke er der?”, men han sa det naturligvis ikke. Han svarte bare:

„Nei, jeg rider hjem over Trassenfeld, naar jeg har overbevist mig om at doktoren er kommet. Ellers henter jeg ham selv.”

„Mon han allikevel ikke er et godt menneske?” tænkte Ellinor og lette efter en undskyldende grund for hans forhold vedrørende Gitta. Hun blev igjen overvældet av dyp sørgmodighet.

De gik tause videre, indtil baronen pludselig sa:

„Den gamle Katrines uheld har vist berøvet Dem Deres gode humør. Før syntes De saa glad og fornøiet.”

Ellinor rødmet let. Først vilde hun gi ham et skarpt svar, men saa betvang hun sig.

„Den stakkars, gamle konen,” sa hun medlidende. „Hvor frygtelig det maa være at staa saa aldeles alene i verden og være saa fattig og forlatt.”

Han saa paa hende med lysende øine.

„Hvor god De er — hvor egte kvindeligg og varmhjertet.”

Hun kastet hodet tilbake.

„Aa nei, jeg er ukvindelig, hr. baron, glem ikke det!” sa hun bittert.

Han ante ikke hvad hun hentydet til. Han visste jo ikke at Gitta falskelig hadde lagt ham disse ord i munden. Han smilte bare.

„Frøken Lossov, det vil De forsætlig faa mig til at tro.”

En dyp rødme skjøt op i hendes kinder. Hun skammet sig paa hans vegne over at han var saa uærlig. Bak hendes ryg kaldte han hende ukvindelig, men hadde ikke mod til at si hende det op i hendes øine! Hun saa stolt og avvisende op paa ham.

„Forsætlig? Hvorfor skulde jeg forsætlig ville bibringe Dem en mening om mig? Det er mig aldeles likegyldig hvad De mener om mig.”

Han trak som i smerte panden sammen.

„Gid jeg bare visste hvormed jeg har vækket Deres vrede?” sa han alvorlig. „Jeg kan ikke tro at De endnu er sint paa mig fra mit besøk hos Dem. Dengang handlet jeg sandelig bare i Deres interesse.”

„Hr. baron, jeg tillater Dem ikke at nære nogensomhelst interesse for min person, av hvilken art den saa end er. Jeg

er ikke saa smaalig at jeg er sint paa Dem, fordi De gjorde mig opmerksom paa en feil.”

„Men hvorved har jeg saa vækket Deres vrede?”

Hun hadde lyst til at si: „Derved at du er en hykler, skjønt du optrær som om du var en ærlig mand og som om alt i dig er sandt og ærlig!”

Men det beholdt hun for sig selv og sa bare i en let tone:

„De behøver slet ikke at ta notis av hvad jeg tænker om Dem.”

„Men hvis jeg nu allikevel gjør det? Hvis det var mig meget magtpaaliggende?”

Hun saa fast og avvisende paa ham.

„La os ende denne samtale,” sa hun koldt.

Han bet sig i læben og bukket. Saa gik de videre i taushet.

Denne tause vandring ved siden av hverandre syntes at jage bort og utslette alt det der stod adskillende imellem dem. Deres tanker søkte hverandre og talte et andet sprog end før. Der var et hemmelighetsfuldt liv i den vaarfriske verden — det var som om der blev spundet et tryllet net omkring dem.

Der kom en bløt stemning over Ellinor. Hun glemte at hun skulde føle vrede mot den mand som gik ved siden av hende, glemte hvad der var imellem dem, glemte at hun netop hadde tilbakevist ham saa skarpt.

Ledet av denne bløte stemning utbrøt hun pludselig:

„Idag har jeg faat en glædelig efterretning fra min far. Min bror Frede kommer allerede i midten av juni sammen med vor husbestyrerinde. Mrs. Sternberg har maattet skynde sig meget for at opløse vor husholdning derover; min far har været urolig ved tanken paa at vite mig alene her. Saa vil han heller selv være alene og ta ind paa et hotel, indtil han kan følge efter dem.”

Hans Lindek pustet dypt op ved at Ellinor nu endelig talte i en venlig tone til ham.

„Jeg kan godt forstaa at Deres far er urolig for Dem. De glæder Dem vel meget over at De ikke lenger skal være alene.”

„Ja, jeg glæder mig meget til at Frede skal komme. Vi er saa glad i hverandre. Naar jeg har ham her, vil det falde mig lettere at vente paa far.”

„De har altsaa allikevel lidt ved at være alene?”

„Ja, meget!” fremstøtte hun.

Men saa blev hun pludselig rød og strøk

med haanden over panden. Nu blev hun sig først bevisst med hvem hun talte. I en let tone tilføide hun:

„Jeg længter naturligvis efter min far og bror. Vi har aldrig været længe adskilte. De nye forhold og de fremmede omgivelser gjør jo ensomheten dobbelt følelig. Men det har ikke kunnet være anderledes.”

„Har De ikke villet bo paa Lossov?” spurte han.

„Nei,” svarte hun kort.

„Det kan jeg tænke mig! De hører ikke til der!” sa han varmt.

Hun saa forbauset op.

„Hvad mener De?”

Han pustet dypt ut.

(Fortsættes.)

16de haandarbeide.

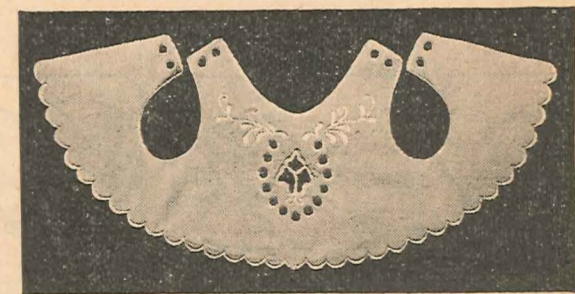
Haandarbeidspose med let broderi.

Posen som er av graa lin, er omtrent 26 cm. bred, 30 cm. hoi og utstyres baade oven til og nedentil med en heklet takkekant av sort periegarn. Den gjennemtrukne bundmønster paa posen er likeledes av sort periegarn. Den ovaie midtfigur kantes av sorte flatsting. Blomstene sys i plattsom med gammelrosa og gammelblaa

farver, bladene og rankene med grøn silke. — Materiale: Paategnet lin, garn og silke, pris kr. 6.00 + porto gjennem „Nordisk Mønster-Tidende's” broderiavdeling, Storgaten 49, Kra.

Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren” paa side 28.

Smekke i livfacon.



Denne smekke sys paa hvit lin med huller og tyksom. Materiale: Paategnet linstof, garn, pris kr. 2.00 + porto. Faas i „Nordisk Mønster-Tidende's” broderiavdeling, Storgaten 49, Kra.

Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren” side 28.

J et tilfælde av tusen



Jeg sat og røykte min eftermiddagscigar på balkonen av hotel des Anglais i La Rose, mens jeg saa brændingen pike op ved kysten. Vinden var skarp og den satte fart i bølgene. Den britiske konsul kom bort og lænet sig mot kanten uten at si noget paa en lang stund

„Civilisationen gjør os til kujoner,” bemerket han endelig.

Jeg svarte ikke straks. Jeg blev vækket av drømmer om fjerne forhold.

„Er det ikke snarere tilfældet at vi har sjeldnere leilighet til at vise vort mod?” foreslog jeg tilsidst.

„Menneske,” sa han, „hvert minut kunde vi bryte lovene, og hvert andet minut ønsker vi at gjøre det — men vi gjør det ikke! Vi har latt os tvinge av lover og bestemmelser og vedtægter og skik og bruk.”

„De faar os ogsaa til at ta den rigtige bestemmelse i ni hundre og niogtiti av tusen tilfælder,” bekræftet jeg.

„Ja, vi følger dem alle tusen ganger som automater. Det er sandt, de er to herrer som jeg har lovt at præsentere for Dem, de er inde i røkeverrelset. De har et tilfælde av Deres særlige slags.”

„Jeg haaber det ikke er det ene tilfælde av de tusen,” sa jeg og vi gik smilende ned.

Herrerne var dr. Asando, en livlig, liten læge der fra stedet, og den store, tykke Bates av firmaet Bates & Sønner, det store engelske en gros firma. Jeg kjendte dem begge av utseende og omtale, god omtale.

„Jeg formoder De er den berømte dr. Ryder, den store autoritet angaaende post-hypnotisk suggestion?” spurte Asando og bukket ivrig.

„Det er min specialitet,” indrømmet jeg.

„Jeg er stolt av at ha lært Dem at kjende,” utbrøt han. „Jeg har specielt studert Deres behandling av personer som er henfaldne til drik, selv hvor sygdommen er naadd meget langt.”

„Hvis den ikke er naadd for langt,” indrømmet jeg.

„De trækker altså en grænse?” spurte Mr. Bates ivrig.

„Der er altid en grænse,” svarte jeg. „Der ma være nogen viljestyrke igjen, ellers kan mennesket ikke hypnotiseres; han maa ogsaa ha et ønske, om ikke andet et øieblikkelig lune, om at bli helbredet, ellers vil han ikke samtykke i at bli hypnotisert.”

„Er samtykke nok?” spurte dr. Asando. „De kan ikke gjøre noget hvis manden er virkelig beruset?”

„Nei, det kan jeg ikke. Men der er ogsaa en anden ting. Man kan helbrede drikkevanen uten at helbrede manden.”

„Jeg er bange for at vort tilfælde er kommet meget langt,” bemerket dr. Asando.

„Er det en av Deres patienter?”

„Det er min søn,” sa Mr. Bates. Den smerte som lød gjennom hans stemme gjorde mig ondt.

„Fortæl mig om ham,” sa jeg, „jeg vil naturligvis hjelpe hvis jeg kan.”

Jeg skrev op paa en lap papir de meddelelser angaaende patienten

som de ga mig. Jeg springer over de tekniske uttryk og beretningene om begens kur:

Henry Bates. 35 aar. Eneste barn. Høi og oprindelig sterkt bygget. Sund og atletisk i sine unge aager. Som ung mand energisk og dygtig i forretning og feiret i selskapslivet. Gift for seks aar siden. Ingen barn. Begyndte at drikke efter to aars egteskap. Skyldes daarlige venner. Hans hustru er absolut ikke at dadle. Hun er en meget elskværdig ung dame som nu bor sammen med sin far siden Bates' første anfald av delirium for et aar siden. Andet anfald for fire maaneder siden; for øieblikket er han i en drikkeperiode, og tredje anfald ventes naarsomhelst, det vil rimeligvis bli avgjørende, mener dr. Asando. (Efter alt at dømme er jeg enig med ham.)

Han drikker spirituosa av alle slags i uhyre mængder; de mener ikke han bruker andre stimulanmidler. (Efter Asandos fremstilling er jeg enig med ham i det.) Naar han begyndte en drikkeperiode pleide det i begyndelsen at ende med bedøvelse, senere endte det med voldsom nervøs ophidselse og søvnløshet, tilsidst faldt han sammen, og efter nogen av disse tilfælder er saa fulgt delirium. Asando mener at han vil synke sammen i en utmattelsens søvn imorgen aften, og muligheten for at faa ham hypnotisert vil være den følgende morgen før han begynder at drikke igjen. Ellers formoder han der vil følge et anfald av delirium kort efter og det vil ende med øden. Jeg betrakter dette som meget rimelig og vil handle derefter.

Jeg meddelte dem min beslutning og de lovte at overtale patienten til at la sig behandle av mig.

„Tror De at De igjen kan gjøre ham til den mand han var, dr. Ryder?” spurte hans far hæst.

„Aa, vi blir aldrig det vi var. Selv om Gud tilgir og vi selv glemmer, saa gjør vore nerver ingen av delene. Allikevel tror jeg, efter dr. Asandos beretning, at der maa være stof nok til

at bygge op et sundt menneske, en god søn og en god egtefælle, haaber jeg.”

Mr. Bates sukket.

„Jeg vet ikke om hun nogensinde kommer tilbake til ham. Jeg dadler hende ikke for det. Hun prøvde længe, til han ikke var til at holde ut længer. Jeg tror hun vilde tilgi ham hvis hun kunde. Jeg kan naturligvis. En far husker mer godt end ondt om sin søn. Han var en flink gut, munter og venlig,” — han pudset næsen. — „Han vilde gjerne hjelpe sin far. Jeg har ingen anden. Men De har kanskje selv en søn og vet hvad man føler overfor ham?”

„Nei,” sa jeg, „jeg har bare et barn, en datter. Naa ja, hun er gift nu. Jeg vet hvad jeg føler for hende. Jeg vil gjøre mit bedste.”

„Jeg skal la Dem vite naar han vaakner,” sa dr. Asando, „jeg er temmelig sikker paa det blir i overmorgen tidlig. Jeg skal holde vakt saa han ikke faar berusende drikke, og jeg skal prøve at tale til hans øre. Hvis vi ikke redder ham nu blir det forsent, mener jeg.”

Saa tok han og Mr. Bates avsted, og konsulen kom bort til mig.

„Jeg gad vite,” sa han, „om De er berettiget til at tale for samfundet?”

„Hvad mener De egentlig?” spurte jeg.

Men han reiste sig og gik. Han kom først tilbake ut paa aftenen — nu stormet det ute — og bragte to herrer med sig. Den ene var en hvithaaret gammel mand med en blid stemme, den andre var en skotte, middelaldrende, lys-haaret og med grove træk.

„Samfundets stemmer,” hvisket han. „De kan fortælle Dem litt mer om det ene tilfælde av tusen, Ryder. Det er Mr. Mayford og Mr. Macdeer. Jeg har fortalt dem om saken, doktor.”

„Jeg pleier ellers aldrig at tale om mine patienter undtagen til dem som har ret til at høre,” svarte jeg.

Den høflige gamle mand bukket.

„Mrs Bates er min datter, mit eneste barn. Det anerkjender De.”

„Da Margaret Mayford var en liten pike, kaldte jeg hende min kjæreste, det gir ogsaa en mand en viss ret til andres barn.”

„Dere er altså begge interessert i Mr. Bates' helbredelse?”

„Vi er begge interessert i saken,” sa den gamle herre forsigtig.

„Det var nemlig den største ulykke som kunde ramme vor lille Maggie,” tilføiet skotten.

„Men det er jo en læges pligt at frelse menneskers liv. Det angaar bare himlen hvorledes man benytter livet.”

„Dr. Ryder taler om ni hundre og niogtiti av tusen tilfælder,” sa konsulen.

„De behøvede ikke netop at ha bragt mig det tusende tilfælde,” sa jeg til ham.

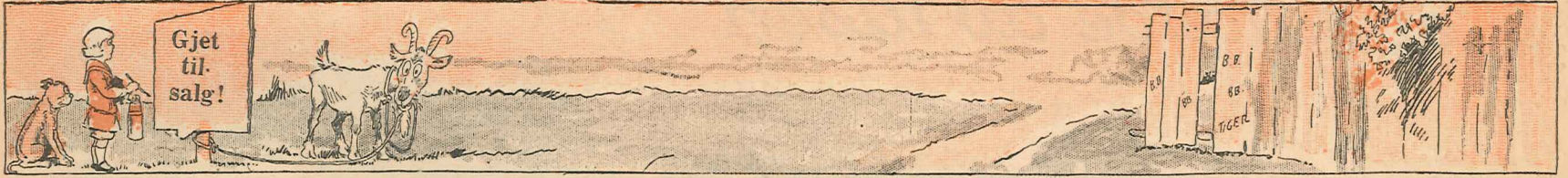
„Vi var kommet allikevel,” avbrøt skotten. „Dr. Asando har opsnust Dem. Konsulen visste det. Han er ingen kujon.”

„Jeg er altfor civilisert til at være modig efter hvad konsulen mener,” sa jeg. „Men hver mand har noget han vilde sette sit liv ind paa. Jeg vilde gjøre det for min pligt som læge.”

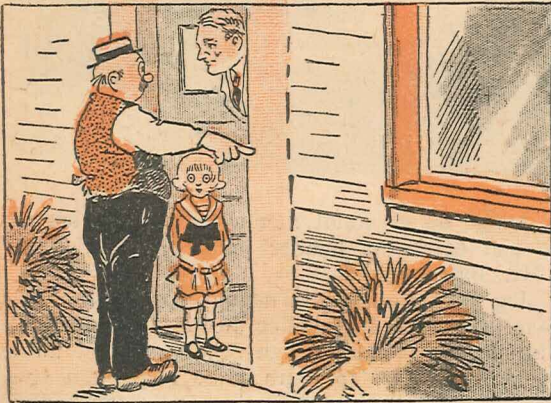
(Fortsættes side 21.)



„Det er min datter,” præsenterte Mayford. „Det er efter hende „Den skønne Margaret” er opkaldt.”



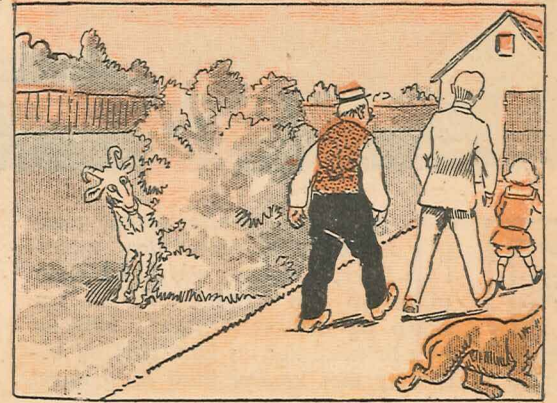
„Dynamit” belærer en fremmed mand om at han har tat feil.



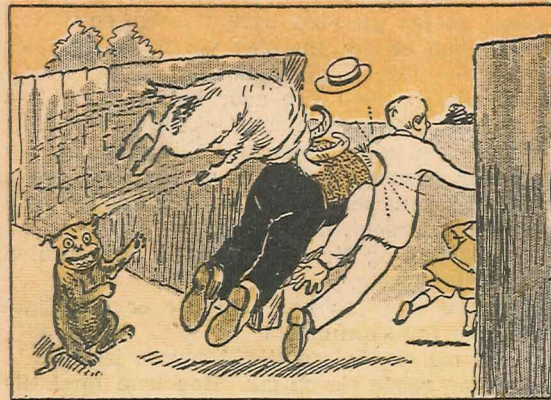
1. Den fremmede mand: „Den gjetebukken De har er min. Den er løpt bort fra meg. Jeg vil ha den igjen!” Buster: „Det er ikke sandt, far, hvad den manden sier. Han tar feil. Jeg har selv kjøpt „Dynamit” og betalt for den. Du kan jo bare spørre „Dynamit” selv!”



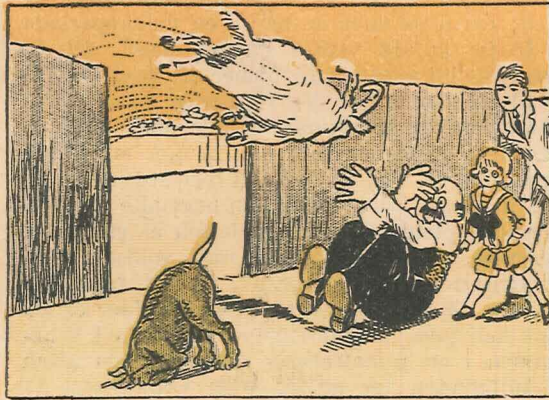
2. Herr Brown: Det vil ikke hjelpe stort at spørre „Dynamit” om noget. Men vi kan jo gaa ned i stalden og se paa dyret. Da vil vel feiltagelsen bli opklart.” Den fremmede mand: „Der er ingen feiltagelse her. Gjetebukken er min. Jeg kjender den paa en prik.”



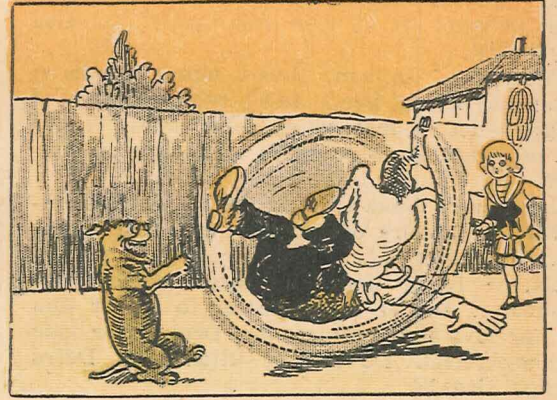
3. Tiger: „Det trækker vist op til tordenveir. Jeg tror jeg heller fjerner mig i stilhet.” Den fremmede mand: „Jeg ske! si Dem: dyret elsker mig som om den var min egen søn. Den heter „Jakob.” Dynamit: „Jakob! sa han Undres paa hvad den manden indbilder sig!”



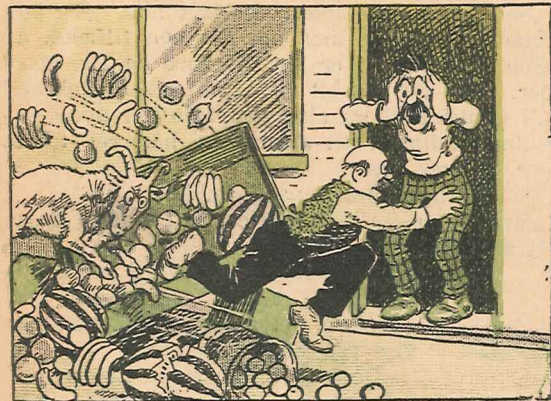
4. Dynamit (idet den stanger den fremmede manden i ryggen): „Var det Jakob du sa? Bing, bang! Jeg skal gi dig Jakob! Ritsch — ratsch!” Tiger (som er vendt tilbake da den ser at „Dynamit”s angrep ikke gjaldt sig): „Han sa dyret elsket ham! Det kan man da se ogsaa!”



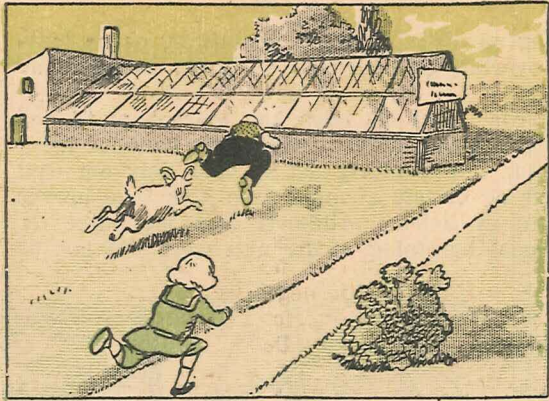
5. Herr Brown: „Vil De være saa venlig at se nøie efter: er den gjetebukken Deres Jakob?” Den fremmede mand: „Nei — nei! Det er ikke min Jakob. Min Jakob er det fredeligste, elskeligste dyr noget menneske kan se for sine øine. Det avskyelige uhyret der...”



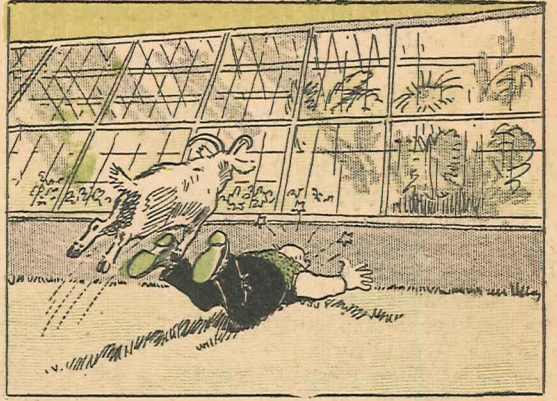
6. Dynamit: „Avskyelige uhyre! sa han. Han har altsaa ikke faat nok endda. Hvis han blir snurret rundt noen ganger saa kanskje det kan hjelpe paa ham.” Tiger: „Nu nar jeg aldrig set paa maken!” Buster: „Det bar du jeg, men jeg maa indrømme at „Dynamit” er flink!”



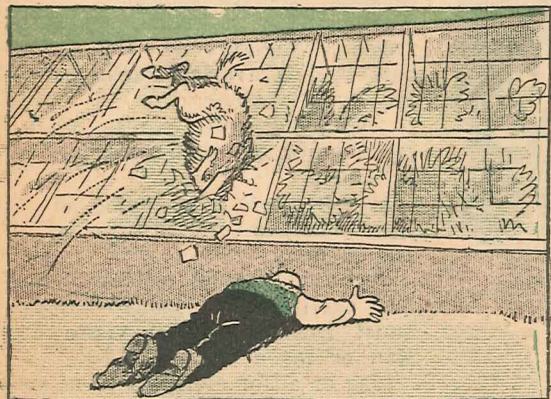
7. Den fremmede mand (som endelig er sluppet løs fra „Dynamit”): „Aa, flyt Dem, la mig søke tillflugt her!” Frugthandleren: „Du store kineser! Hvad er dette for en forstyrrelse! Alle mine epler og bananer og meloner!” Dynamit: „Væk med det altsammen! Fremad marsj!”



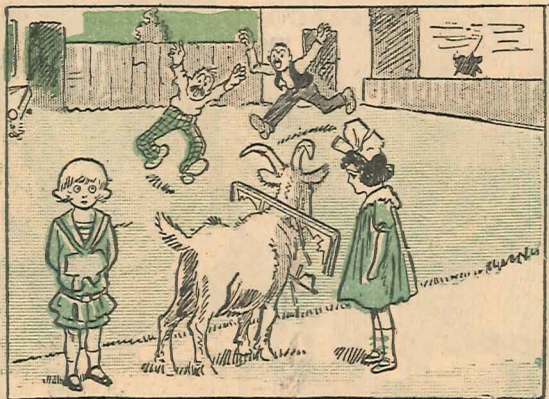
8. Den fremmede mand (stadig forfulgt av „Dynamit”): „Hjælp! Hjælp! Er der ingen som vil hjelpe mig, stakkars mand?” Dynamit: „Jo jeg! Jeg vil hjelpe dig med at forbedre dig, saa du ikke en anden gang optræder fornærmelig overfor Buster, Busters far eller mig!”



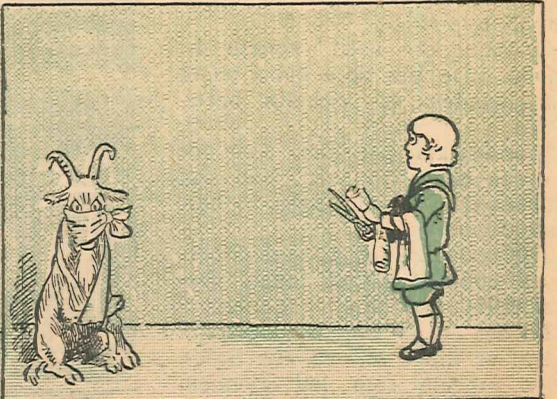
9. Den fremmede mand (idet han faider og slaar sig imot drivhusmuren): „Au, næsen min! Au, panden min!” Dynamit: „Vent bare et øieblik saa kan du ogsaa si: Au, nakken min! For nu har jeg dig og nu skal jeg bearbejde nakken din, den har vist ikke faat noget endda”



10. Dynamit (som fortøler i drivhuset): „Aa-aa-h! det var da kjedelig! Der hadde jeg vist for sterk fart! Det skal jeg huske paa til en anden gang.” Den fremmede mand: „Mon jeg er ferlest? Jeg tør næsten ikke se op!”



11. Frugthandleren: Jeg forlanger erstatning! Gjetebukken har ødelagt mine bananer!” Drivhusets eier: „Gjetebukken maa betale alle de ruter den har ødelagt for mig!” Buster: „Sesaa! nu sitter vi pent i det! Det har været en kostbar formiddag for „Dynamit!”



12. Dynamit: „Det var en sørgelig historie!” Buster: „Ja, morsom var den ikke — spesielt ikke for dig, „Dynamit!”” Dynamit: En ting haaber jeg ialfald jeg har oppnaaet: at beære manden om at man ikke skal fornærme gjetebukker. Det kan være risikabelt!”

(Fortsat fra side 19.)

„Og for Deres datter?” foreslog den gamle herre.

„Ja, for min datter,” indrømmet jeg. „Men jeg vilde ikke engang for hendes skyld være falsk mot min pligt. Min pligt som læge er klar nok — at helbrede patienten, hvis jeg kan.”

„Ja, i ni hundre og niognitti tilfælder,” sa konsulen.

„Nei, i alle tusen,” sa jeg.

„Han er ikke Deres patient endda,” hemerket skotten. „De kan negde at behandle ham og derved frelse en god kvinde. Hvis De kjendte hele saken —”

„Fortæl mig den,” sa jeg. „Jeg er interessert som menneske, som læge vedrører det til ikke. Jeg spør ikke om en mand er værdig til å leve før jeg kurerer ham.”

„Det burde De kanskje gjøre,” mumlet konsulen.

„Jeg vil fortælle Dem om min datters mand,” sa den gamle herre paa sin blide maate. „Hun var tyve aar da hun giftet sig med ham, ren i sindet, taapelig, uforstandig, rer og uskyldig. De sier at han ikke drak dengang, men hun vet det, og hun har sagt mig det. Tænk paa en liten hvit helgen overgit i en drukken satys hender, gysende tilbake fra hans kjærtegn! Senere lærte hun at frygte for hans raa opførsel, hun var baade sort og blaa da hun flyttet hjem til mig. Jeg kunde ha dræpt ham, men saa hadde de da dræpt mig og derigjennem rammet min datter.”

„Det er den eneste grund til at han endda er ilive,” svarte skotten. Han sa det i en undskyldende tone.

„Vilde De nu overgi hende til den mand igjen?” spurte faren.

„Hun kunde forlange skilsmisse,” forklarte jeg, „men han blir et helt andet menneske, hvis jeg har held med mig.”

„Ikke for hende,” sa Macdeer.

Jeg vendte mig mot konsulen.

„Gray,” sa jeg, „jeg stoler paa Dem, og De har ingen personlige beveggrunde i denne sak. Hvis De raader mig til det vil jeg gi ham den post-hypnotiske suggestion at han ikke plager hende eller nærmer sig hende.”

„Gi ham heller den suggestion at han henger sig,” svarte konsulen. „Det er mulig at han var en flink ung mand, men det var før min tid. I de sidste fem aar har han ikke været andet end en raa, brutal drukkenbolt. Hans rygte er det allerværste her i omegnen.”

„Selv om hun slipper fri for ham ved skilsmisse,” sa faren, „er hun ikke fri til å leve sit eget liv.”

„Aa!” sa jeg. „Der er altsaa en anden mand?”

Jeg saa paa Macdeer.

Han rystet paa hodet.

„Nei, jeg er bare en stor bror for hende. Hvad hun er for mig kan være det samme. Det er en anden, en meget flink fyr. Men der er ingenting imellem dem, aun vet rimeligvis ikke engang selv at hun holder av ham; men hendes far og jeg vet det. Hvis denne drukkenbolt var død, vilde de bli gift om faa maa neder. Hvis han lever — ja, da er der store fristelser for vor lille pike at overvinde. Ja, nu vet De det, doktor! De kan frelse en fordrunken slyngel, eller De kan frelse en yndig ung kinde saa hun blir en lykkelig hustru. De kan ikke gjøre begge dele! En av dem maa gaa tilgrunde.”

„Det er meget kjedelig hvis det forholder sig saa,” sa jeg, „men jeg er ikke hans dommer, bare hans læge. Jeg beklager at jeg er blit blandet op i saken, men jeg maa se efter min pa-

tient, og De maa se efter den unge kvinde. Mer kan jeg ikke si.”

De reiste sig i taushet og forlot mig. Konsulen vendte sig om og sa:

„Civilisationen gjør os til kujoner. Vi vet at lovene kun blev git for de ni hundre og niognitti tilfælder; men vi tør ikke utøve retfærdigheten i det tusende tilfælde. Tænk over det, Ryder.”

„Det er Deres sak, og ikke min,” svarte jeg. „Øv selv retfærdighet. Jeg er bare en del av maskineriet, jeg har ikke lyst til å gjøre noget, men jeg kan ikke.”

„Er jeg min søsters vokter?” bet han mig av. Saa gik han ogsaa og jeg sat og saa utover stranden hvor stormen pisket og ønsket mig tusen mil borte, til naturen hadde avgjort drukkenboltens skjæbne. Tilsidst reiste jeg mig for at gaa iseng.

„Egentlig burde jeg aldrig kunne lægge mig,” tænkte jeg, „naar jeg husker paa de tusener av mennesker som jeg er ansvarlig for, barn som jeg har hjulpet ind i verden, og mulige slubberter som jeg har hindret i at forlate den.”

Næste formiddag da jeg sat paa balkonen og røkte min cigar kom konsulen forbi mig i seilerantræk.

„Civilisationen har underkuet sjømanden i Dem, oikation,” sa han, „kom og bli med ut paa en frisk seiltur.”

Han visste at jeg elsket å seile.

„Men Deres yacht kan ikke staa sig mot en slik vind,” sa jeg.

„Men det er ikke i min, det er i Macdeers yacht vi skal seile. Den er paa 130 tons og kan seile gjennom en orkan, det er en storartet baat.”

„Aa!” sa jeg, „det er Den skjønne Margaret, ikke sandt?”

Jeg hadde set den før og ønsket å seile med den, perere og bedre holdt yacht hadde jeg aldrig set.

„Ja, netop Den skjønne Margaret,” doktor, bekræftet han. „Ni hundre og niognitti av tusen jenter som jeg har trodse og den vinden, men den er netop den ene av de tusen, forstaar De?”

Han saa meget stivt paa mig og jeg gjengjældte hans blik.

„Civilisationen gjør os ikke helt til kujoner,” svarte jeg, „jeg kommer.”

Da jeg hadde tat paa mig nogen varmere klær gik vi ned til havnen. Macdeer var der, blaaklædt og sjømandsagtig, og Mayford i pels hutrende og smilende.

„Det blir nok varmere siden,” sa han, „jeg er ikke meget av en sjømand, men idag fik jeg allikevel lyst.”

„Det fik jeg ogsaa,” sa en yndig ung dame som stod ved siden av ham, „men de vilde ikke gi mig lov.”

„Det er min datter,” forestilte Mayford. „Det er etter hende, Den skjønne Margaret er opkaldt. Men det er ikke veir for dig, Maggie.”

„Jeg har seilt i meget værre veir,” erklærte hun, „og jeg er sint for at du ikke vil la mig bli med. Jeg haaber De er en modig sjømand, dr. Ryder?”

„Jeg vil bevise det,” svarte jeg. „Vor ven konsulen sier, at civilisationen gjør os alle til kujoner.”

„Og saa vil De netop bevise at De ikke er ræd?” lo hun.

„Kom nu, kammerat,” opmuntret konsulen mig; „vi andre er færdige.”

De beiste seilet og yachten gled avsted mens den unge pike — hun var ikke stort andet — stod og vinket til os fra mooen.

„Min datter er svært lik hende og er av sam-

me alder,” sa jeg; „man kan gjøre meget for en slik datter.”

„Jeg haaber Deres datter er lykkelig gift?” spurte Mr. Mayford.

„Ja, heldigvis, Gud være lovet!”

Saa gik han ned i kathytten mens jeg saa dem neise de andre seilene. La Rosa forsvandt bak os, snart saa vi bare hav og himmel.

„Havet er utenfor civilisationen,” sa konsulen.

Vi gik ned og spiste frokost. Det stormet fremdeles. Da vi kom op roppte konsulen for at jeg skulde høre ham gjennem vindstøtene:

„Saa længe det blaaser slik er der ingen mulighet for at komme tilbake. Vi maa bare la det staa til.”

„Indrømmet,” svarte jeg. „Og selv om vi krydser hjemover saa vilde det ta os etpar dager, formoder jeg?” Jeg saa ham like ind i øinene.

„Aa!” sa han, „saa De forstaar det?”

„Jeg forstod det da jeg kom,” indrømmet jeg.

„Det er det ene tilfælde av tusen,” sa han, „det som viser at man er en mand.”

Det varte en hel uke før vi naadde hjem. Havet var blikstille og solen straalte paa lysklædte damer. Der var én sortklædt, Margaret Bates. Hendes mand var blit begravet to dager tidligere; i disse sydlige egne ventar man aldrig længe med begravelse. Hun graat litt da hendes far kysset hende, men hun saa ikke meget ulykkelig ut.

Asando kom hørt til mig og rystet paa hodet.

„Det var uheldig med den stormen,” sa han beklagende. „Jeg visste at De ikke kunde være her. Hadde De været her onsdag morgen var han for svak til å motstaa behandlingen. Det gjør mig meget ondt at tænke paa hvad De kunde ha utrettet.”

„Det kunde næsten gjøre mig syk,” sa konsulen.

Han tok min arm og vi gik sammen til hotel des Anglais.

„Nu er De igjen i jorden for ni hundre og niognitti tilfælder,” sa han.

Jeg tok av mig luen og tørket svetten av panden.

„Det er varmt,” sa jeg. „Men fri mig for det ene tilfælde av tusen!”

O. O.

Løsning paa opgavene i dr. X's avdeling i nr. 13:

40. Da dr. X plantet trær: Denne opgave kan løses ved hjelp av ligning. Kaldes den længde som skal behandles X, kan dette antal er 4 større end det kjønte ligning:

$$X : 4 + 4 = X : 3 + 4$$

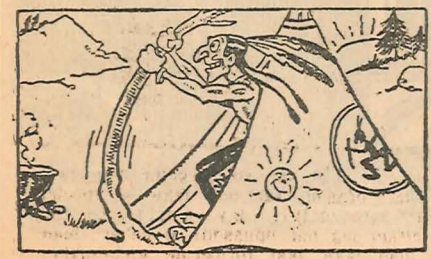
Og av denne ligning findes X let at være 96. Linjen som skal beplantes er altsaa 96 meter. Og da $96 : 3 = 32$ trær, og da dette antal er 4 større end det kjønte antal trær, maa dette sidste altsaa ha været 28. Vil man vite hvor stor avstand der skal være mellem trærne, hvis de 28 trær netop skal slaa til ved plantningen, findes denne at være $96 : 28 = 3\frac{3}{7}$ meter.

Men opgaven kan ogsaa løses ved sakkaldt „praktisk regning”, som er en langt morsommere metode, og som derfor maa foretrakkes. Fremgangsmaaten er da følgende: Naar man formindsker avtsander mellem trærne fra 4 til 3 meter, altsaa med $\frac{1}{4}$, brudes der $4 + 4 = 8$ trær mer. Og man vet da at der paa hele avstanden skal brukes $8 \cdot 4 = 32$ trær med 3 meters mellemrum og $32 - 8 = 24$ trær med 4 meters mellemrum. Følgelig maa dr. X ha kjøpt ialt $24 + 4 = 28$ trær, og længden av den linje som skal plantes skal være $32 \cdot 3 = 96$ meter. Og da $96 : 28 = 3\frac{3}{7}$, skal der være $3\frac{3}{7}$ meter mellem hvert trær, hvis de 28 trær netop skal medgaa til plænsens hele beplantning.

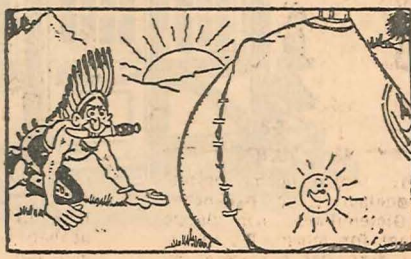
41. Barna med de ti tablokker: Naar man arrangerer de ti blokker saaledes, at man i den ene gruppe har 945 . 64 og i den andre 732 . 80, har man fundet den oppstilling som gir det størst mulige produkt. Resultatet av hver av de to multiplikationer er 58560.

42. Logograf: Rosin, los, trent, ret, Lise, lov, vise, vinter, koste, — vintersolhverv.

Indianerlurhet eller Da Sorte-Ørn stræbte Falke-Øie efter livet.



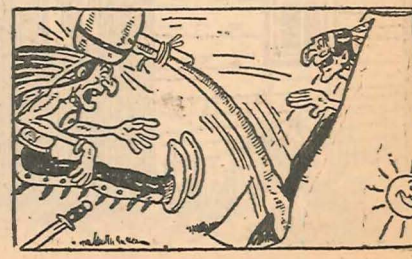
Hvad foretar den lure rødhud sig?



Snikmorderen nærmer sig.



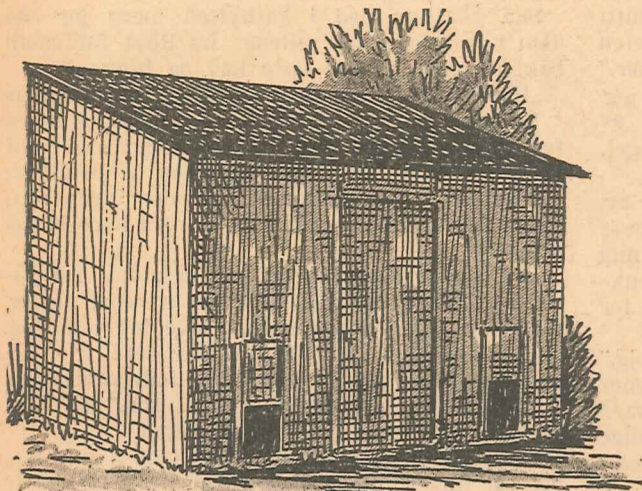
Et skrækkelig øieblik.



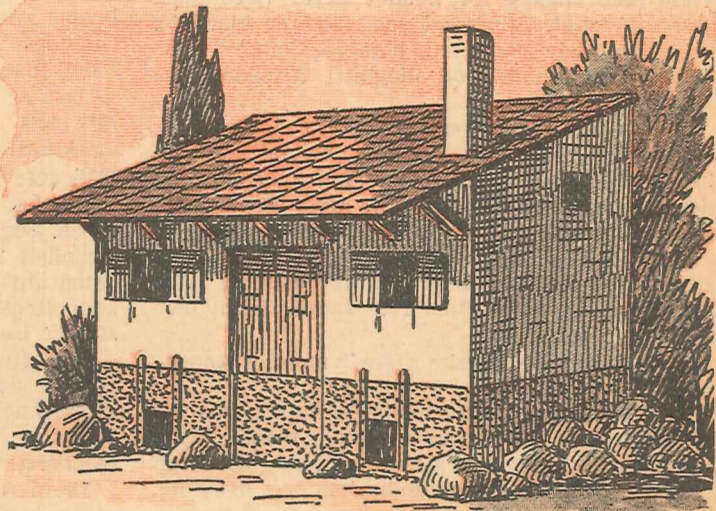
Forklaringen paa første billede.

Hvordan et ret og slet pakkasse-hønseshus og lignende ved enkle midler kan forvandles til en vakker bygning av stor dekorativ virkning.

Et skur blir til en bygning i italiensk stil.



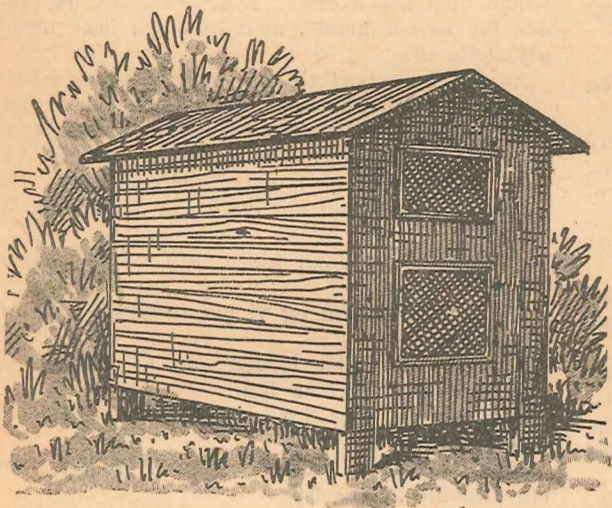
Det er sjelden man tar æstetiske hensyn naar et hønseshus eller et kaninhus skal opføres. Følgen derav er at disse ofte vansirer omgivelsene. Det opdager man kanskje selv, men først naar skuret staar der fikst og færdig. Saa resignerer man og lar skuret staa, idet man ikke tænker paa at det ved forholdsvis simple og enkle midler og for en billig penge lar sig gjøre at forvandle det skjæmmende skur til en ren prydfor haven. En slik forvandling er antydnet her. Tilvenstre ses skuret som det var, — tilhøire ses samme skur men i forvandet skikkelse. Takutspringet er forstørret, knegter er sat under, væggene er hvitnet, sokkelen er strøket med cementfarve, der er malt blindvinduer med grønne karmner og sprosser, taket er malt rødt og har faat en



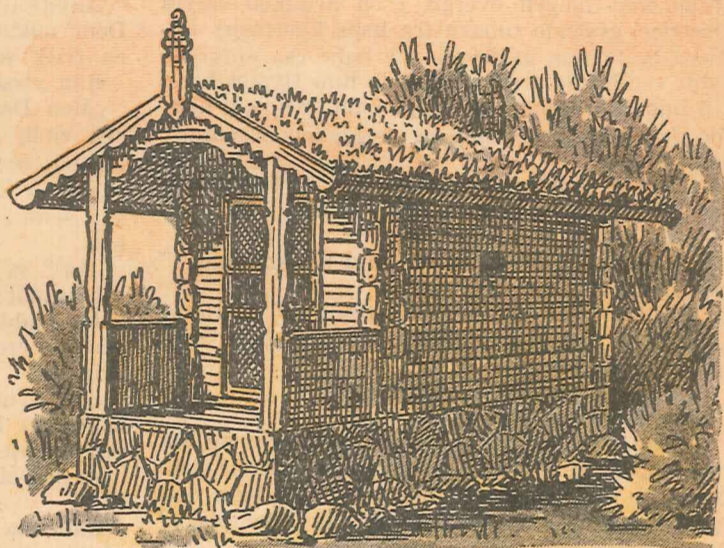
imitert pipe. — kort sagt: av pakkasse-hønseshuset er nydeligste lille bygning i italiensk landstil.

der blit den

Her er et almindelig kaninhus blit til en nydelig liten tømmerhytte.

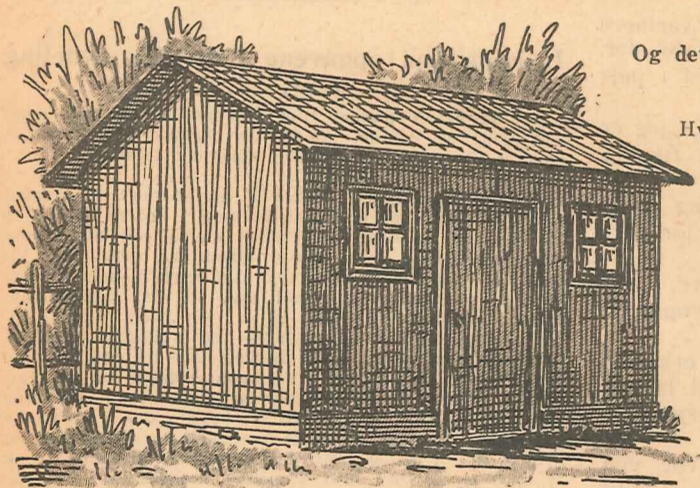


Hvad der ovenfor blev sagt om hønseshuset gjælder i like hoi graa kaninhuset. Av „praktiske“ hensyn gjør man disse saa færvelige som mulig: No-gen bord som er slaat sammen, en ramme med staaletraadnet som dør og et uhyre enkelt tak. Dette er som bekjendt typen paa et kaninhus og man ser det avbildet paa tegningen tilvenstre. Hvem skulde tro det er det samme hus man ser tilhøire paa billedet! Her er taket forlængt til alle sider, paa gavlene er opsat vindskier, nederst er der av bord bygget en sokkel som males med cementfarve saa imitert grundmur, foran er opsat en aapen veranda, væggene males med brun eller rød kompositionsfarve, i hjørnene er av bordender laget forlorne

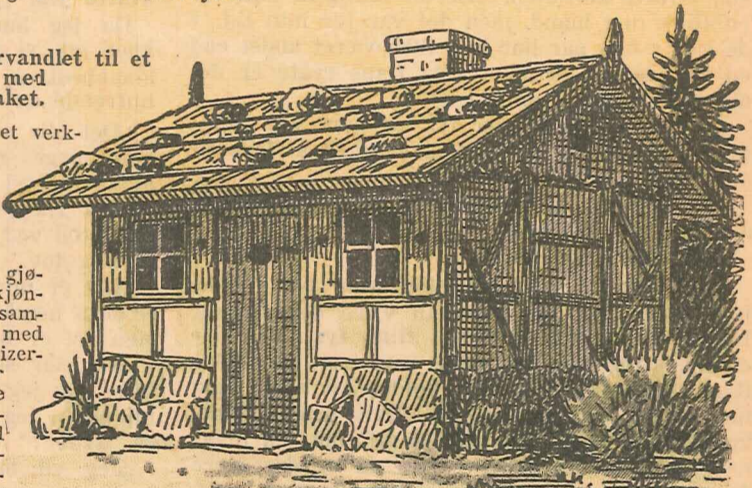


bjelkeender, og paa taket er der lagt græstov, — forvandlingen er fuldbyrdet. Kaninhuset er blit til den nydeligste lille tømmerhytte.

Og dette enkle verktøiskur er forvandet til et stilfuldt litet schweizerhus med veritable graasten paa taket.

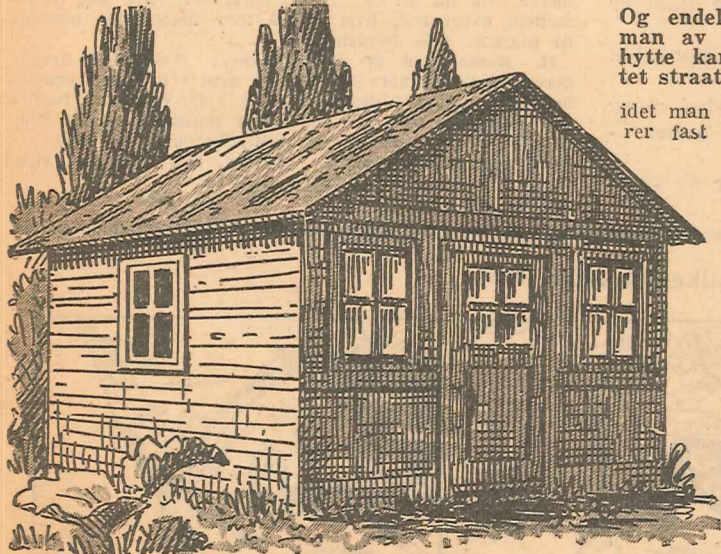


Hvis man i det hele tat har et verktøiskur i haven er det ikke ofte der skjænkes dets arkitektur større opmerksomhet. I det høieste er det forsynt med et par vinduer. Men se hvad der kan gjøres ut av et slikt skur naar skjønhetens krav sker fyldest, — sammenlign skuret tilvenstre med det maleriske lille schweizerhus tilhøire! Taket er gjort større, væggene hvitmalt og paamalt imitert bindingsverk med rødt eller blaåt. Sokkelen er malt i cementfarve som natursten og

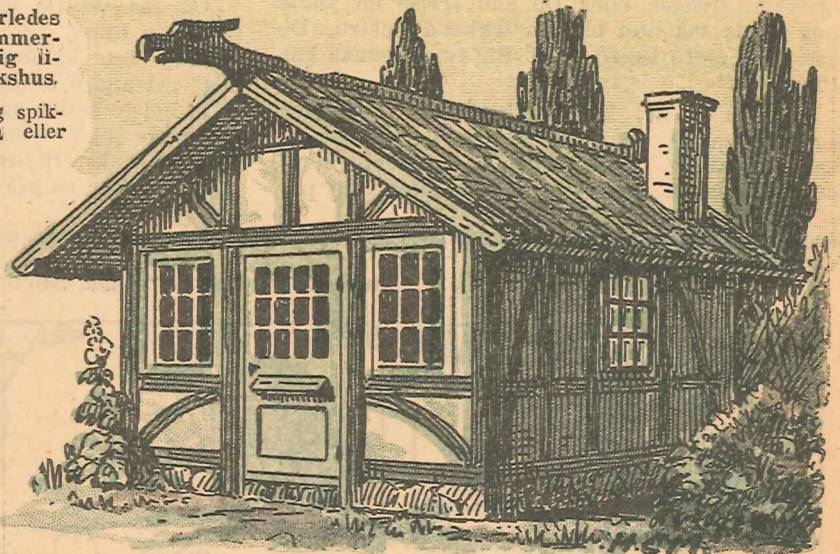


paa taket er der lagt sten som holdes paa plads av trælister.

Og endelig vises her hvorledes man av en almindelig sommerhytte kan skape et nydelig litet straa-takket bindingsverkshus.



idet man gjør taket større og spikrer fast et tyndt lag halm eller tækkerør saa det kommer til at ligne et virkelig straa-tak, maler imitert bindingsverk paa murene, gir huset en imitert pipe og langs takryggen lægger et bord paa høikant hvis ender er ulskaardt som dragehoder.





Naar vaaren kommer med solskin ute og lys inde, blottes de tøil og mangler som man før ikke la merke til fordi vinteren med sit mørke dækket over dem. Nu ser man at vinduer og dører roper om maling, takene trængjer til at hvitnes, væggene til at tapetseres og gulvene til at fernisseres. Men hvorledes skal man faa gjort det, og helst i rette tid saa at alt kan staa pyntet og pudset til pinsen? Det er jo ikke her alene der trænges reparationer, — det er overalt og man trygler ganske haandverkerne om „endelig at komme først hit“. Det er imidlertid en maate som man kan faa arbeidet gjort paa og som er baade billig og morsom: Man kan gjøre det selv. Litt av den nødvendige sakkundskap vil man faa ved at læse gjennem nedenstaaende illustrerte veiledning i kunsten at utføre sine vaarreparationer selv.

Vaar-reparationer ute og inde.

Kortfattet veiledning i hvorledes man selv kan hvitne et tak, male et vindu og en dør, marmorere en brandmur, tapetsere en væg, fiffe op et hus utvendig med imiterte kindingsverksbjelker og forvandle et pakkasse-hønsehuse til en dekorativ bygning i italiensk osteristil m. m.

—000—

Vaaren er som bekjendt fornyelsestid. Den sterke sol blotter saa mange feil som man ikke ænsset i de mørke vinterdager. Man opdager ikke bare at garderoben er blitt stygt medtat av tidens tand, men ogsaa vinduer og dører trængjer til at friskes op, takene vilde ha godt av en omgang med hvitnekosten, brandmurens „marmor“ er næsten ikke til at kjende mer, for ikke at snakke om tapetene som i høieste grad trængjer til at fornyes. Og har man sit eget lille hus og gaar utenfor og kaster et kritisk blikk op og ned langs gavler og yttervægger er man hurtig klar over at det ikke staaar bedre til indvendig end utvendig; ogsaa utenfor trænges en reparerende haand.

Men hvor er den haand som kan hjelpe? Den er ganske nærmere end man tror. Har man litt tid tilovers vil man ganske sikkert selv kunne utføre det allerbeste av det fornyelsesarbeide ute og inde som om vaaren er saa sterkt paakrævet paa ens lille eiendom, naar man bare faar litt oppmuntring og veiledning. Det er slike smaa veiledende vink vi i det følgende byr vore læsere, brukbare som en slags nødhjelp naar fagutdannede malere, murere og tapetsere er optat andtsteds — anvendelige som en haandsrekning naar man selv har tid og anledning til at ta fat med pensel og spatel og kost. Der kan allikevel bli nok igjen at gjøre for fagutdannede haandverkere naar det gjælder større reparationer, eller ting som det er vanskelig for amatører at klare.

Paa denne og følgende sider vil man finde en illustrert anvisning til utførelse av nogen av de almindeligste og mest nødvendige vaarreparationer i et hus: Hvitning av tak, maling av vinduer og dører, marmorering av brandmurer, fernisering av gulver, kalking av murer, eller hvor det gjælder at forvandle et kjedelig hønsehuse laget av pakkasser til et pyntelig schweizerhus eller en norsk tømmerhytte osv. Nesten ved hvert eneste arbeide er der smaa fif og tricks som mangeaarig erfaring har skapt og som ofte betinger et valkert resultat og sparer tid og materiale. Endel slike smaa fif vil bli nævnt her.

Hvitning av tak.



Skal et værelse gjøres grundig istand staa man sig paa at begynde med taket. Før hvitningen tørker man støvet av det med en almindelig støveklut. Vil man være meget grundig vasker man det med en kost og tar



Fig. 1. Til hvitning av tak brukes vandrevet kritt utrørt i vand.

eventuelt spateien tilhjelpe hvor man ønsker at fjerne ældre lag av kritt.

Naar taket er støvet av utfyller man huller og sprækker med gipsdeig som smøres paa med spatelen (fig. 1 a), efterat hullene først er vætet godt med en pensel dyppet i vand. Gipsutbedringene glettes med en fugtig pensel. Fugthetsflekker strykes med oljefarve. Og naar dette er helt tørt kan hvitningen begynde.

Til hvitningen brukes vandrevet kritt og vand. Bøtten fylles kvart fuld med vand og der tilsættes saa meget kritt at der dannes en tyk grøt (fig. 1). I en rummelig gryte kokes litt islandsk mose i 1 1/2 — 2 liter vand (fig. 2) som derefter siles gjennom et dørslag ned i bøtten med krittdeigen (fig. 3), hvorefter der røres rundt i bøtten til massen blir

en ikke for tyk velling; denne staaer til den er blitt kald.

Til selve taket brukes en stor takpensel (fig. 3 a), og der strykes med lange, rette strøk, alltid imot eller fra lyset, altsaa imot eller fra vinduene, aldrig paatvers. Man stryker „i baner“, det vil si, man begynner f. eks. i venstre hjørne ved vinduesveggen og herfra strykes første bane idet man stryker tvers over værelset til bakveggen. Stigen flyttes paany bort til vinduesveggen og anden bane strykes, helst saa hurtig ovenpaa at kanten av den foregaende bane er vaat endnu. Hver



Fig. 3. Moseavkoket siles og heldes i krittvand.



Fig. 3 a.

paafølgende bane skal gaa et stykke indover den foregaende. I fig. 4 er ved skravering vist i 1 første bane, i 2 anden bane og i 3 stedet hvor tredje bane skal være. Tilslutt hvitnes gesimsen og rosetter med en liten børstepensel (fig. 4 a).

Om strykning med limfarve av tak som skal dekoreres vil bli fortalt i det følgende.

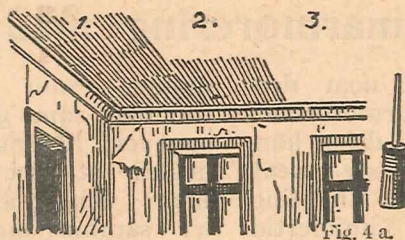
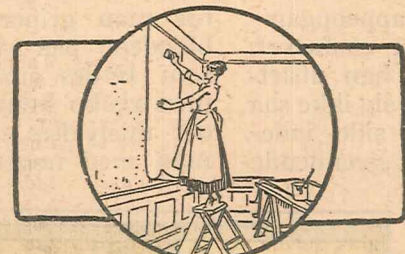


Fig. 4. Under hvitningen strykes taket i „baner“, 1 er første bane, 2 anden bane (netop paabegyndt) og 3 tredje bane som endnu ikke er paabegyndt.

Naar man selv vil tapetsere en væg.



Vil man selv tapetsere et værelse begynder man med at rive av alt løst papir paa væggen og hvis man ikke har allfor mange billeder man skal ha hængt op baktefter paa deres gamle pladser staaer man sig paa at rense væggene for alle spiker da disse ellers vil genere under opsætningen av det nye tapet. Dernæst utbeares huller og sprækker, hvor det er nødvendig, med gips, og vil man være meget grundig stryker man de reparerte steder med limvand (1/4 kg. lim til 2 liter vand). Bare flekker fremkommet hvor det gamle tapet er revet av kan overklistres med avispapir inden man sætter op tapetet. Men nogen nødvendighet herfor er der ikke. Hovedsaken er at det gamle tapet som blir sittende virkelig sitter fast, samt at man umiddelbart før man begynder tapetopsætningen tørker omhyggelig støv av væggen.

Hvormange ruller tapet der gaar til findes ved at maale med en tapetrul værelset rundt. Der maales rikelig da der ofte gaar endel stumper tilspilde. En tapetrul er gjerne ca. 1/2 meter bred og omtrent 7 meter lang. Til et værelse som er omtrent 3 meter høit kan der altsaa bli 2 baner av hver rul. Har man maalt at der skal brukes 22 baner, kræves hertil altsaa 11 ruller.

Er man saa heldig at ha en større træplate og etpar bukker (fig. 5) bruker man det til underlag, naar man skal smøre klister paa tapetet. Ellers kan man godt anvende en dør til dette. Denne lægges da med den ene enden i vindusposten, mens den andre enden hviler paa et bord eller nogen kasser (fig. 6).

Paa en tapetrul er den ytterste, som oftest ombøiede ende mønsterets nederste kant (fig. 7). Høire kant klippes av idet man samtidig ruller papiret sammen med venstre haand (fig. 8), saa at man tilslutt har tapetets øverste ende ytterst, altsaa den som skal op mot taket. Med den monstrede side op ruller papiret op paa bordet og klippes av i den længde banene skal ha d. v. s. rikelig vægghøide (fig. 9). I noget tapeter skifter mønsteret saa at bare hveranden bane blir ens i tilklippingen oventil (fig. 11), mens andre tapeter klippes ens til oventil (fig. 10).

Hele tapetbunken vendes nu med mønstersiden ned og med den enden som skal op i mønsteret tilhøire, hvorefter man ved hjelp av den brede pensel man brukte til at hvitne taket med smører klister paa papirets bakside jevnt og likt fordelt. Den øverste papirlængde i bunken lægges under klistringen helt ut til bordets (dørens) kant, saa at der ikke kommer klister paa traverket (fig. 12). Som oftest er bordet man klister paa kortere end tapetlængdene. Isaa-fald klisteres først den del av banen som ligger paa bordet, hvorefter man med to fingrer tar fat i den nedhængende ende som brettes op i to folder saa at ogsaa dette stykke kan klisteres (fig. 13). Foldene tas derefter op igjen og hele nederste halvdel av banen lægges med klistersiden mot den anden halvdel (fig. 14) saa at mønstersiden nu overalt er ut, og man kan derfor godt lægge papiret i flere folder saa det blir lettere at haandtere (fig. 15), ogsaa naar der skal tilklippes passende strimler til smalere deler av væggen (fig. 16).

Til klister brukes fingsigt hvetemel som litt efter litt spæs med kaldt vand til det danner en tyk grøt. Der tilsættes nu mer vand mens man stadig

rører indtil man faar en tynd velling. Denne kokes mens der stadig røres i den, til den blir stiv som en grøt, hvorefter den avkjøles. Der tilsættes nu igjen kaldt vand saa klisset blir som en meget tynd velling. Til tykt tapet brukes tykkere klister end til tyndt. Skal man tapetsere oljemalte vægger maa disse først gnis over med overskaarne løk da tapetet ellers ikke vil sitte fast.

Naar tapetet skal sættes op paa væggen bør man helst være to. Den ene kan da gi en haandsrekning om det behøves. Opsætningen foregaar paa den maate at man oppe paa stigen holder den sammenlagte tapetbane med begge hænder øverst og derefter lar foldene gli ut og rettes saa at banen tilslutt er utfoldet i hele sin længde, hvorefter den trykkes forsigtig til væggen med en bløt børste, idet man først børster etpar lange strøk ovenfra og nedetter saa langt ned man kan naa og derefter børster paatvers ut til begge sider. Da det er den høire kant som er klippet av tapetet begynder man opsætningen tilhøire, f. eks. ved en dør, og fortsetter til venstre værelset rundt. Man maa nøie paase at den efterfølgende tapetremse kommer til at sitte pent like ind over kanten paa den foregaende bane, og at mønsteret kommer til at passe sammen, saa at det naar man er færdig ser ut som om hele værelset var tapetsert med et eneste stort stykke tapet. Skulde det hende at en bane under opklæbningen lægger sig i en fold eller boble maa man løse det igjen nedenfra og se at undgaa foldene naar man igjen børster papiret fast. Men naturligvis maa dette foretas straks. Er papiret begyndt at tørke og har man allerede sat den næste bane fast kan man ikke løse tapetet igjen. Har man overset en mindre fold, maa man da glatte den ut med børsten. En boble kan jenes ved at man forsigtig prikker et litt hul i den og glatter over den med børsten. Hvis man, for ikke senere at ha uleiligheten av at slaa nye spiker op til billedene, har latt de gamle bli sittende i væggen, er det av største vighet at man er oppmerksom paa disse under opklæbningen og forsigtig trykker tapetet over spikerne naar papiret vel at merke er nøiagtig anbragt hvor det skal være. En skjult spiker kan meget let spolere en hel stripe tapet, da dette i fugtig, klisset tilstand let gaar istykker. Som almindelig regel ved tapetopklæbningen gjælder at man ikke maa spænde papiret allfor stramt naar man klister det paa. Det vil nemlig isaa-fald let komme til at briste senere naar det blir tørt og trekker sig sammen.

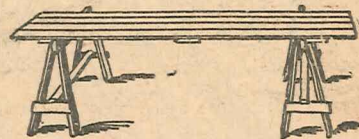


Fig. 5. Spesielt tapetserbord.

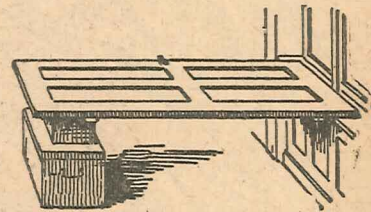


Fig. 6. Man kan hjelpe sig med en dør naar klisset skal smøres paa tapetet.

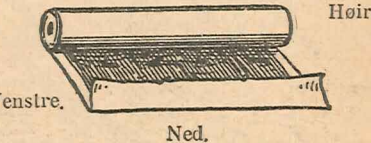


Fig. 7. Paa en ny tapetrul er den ytterste, ombøiede ende den nederste enden av mønsteret.

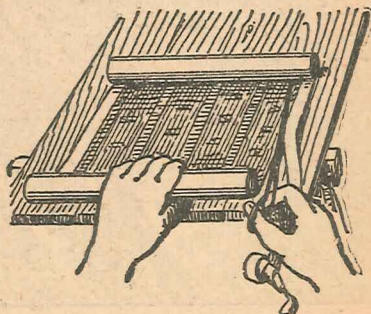
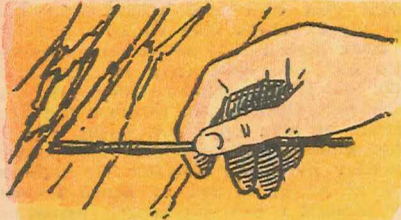


Fig. 8. Naar man klipper kanten av tapetet ruller man efterhaanden den beklippede del sammen med venstre haand. (Sluttet i næste nr.)

Litt veiledning i let marmorering med limfarve, fortalt gjennom etpar billeder.

Om en trappeoppgang er penest naar den er ensfarvet eller naar den er marmorert er vel nærmest en smagsak. Begge deler kan ta sig pent ut. En ting er imidlertid sikkert: en amatør i malkerkunsten slipper lettest fra det naar han malar trappeoppgangen ensfarvet, og han utsætter sig ikke saa meget for kritik. Paa den anden side indeholder marmoreringskunsten et spændende



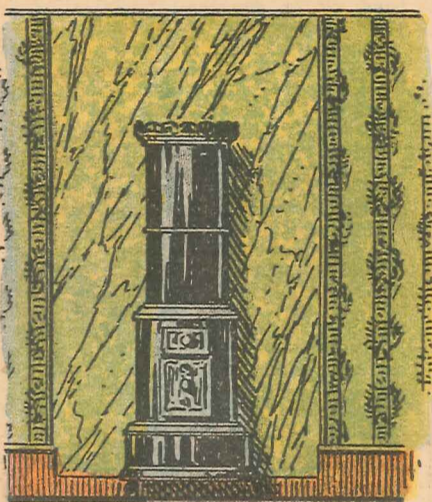
Naar trappeoppgangen er malt ensfarvet med limfarve, og den er tør, trækkes der med en tynd pensel mørkere streker paa den, hvorved aarene i „marmoret“ fremkommer.

moment som gjør den anbefalelsesværdig for den, der gjerne gir sig ilag med nye opgaver, likesom det jo heller ikke kan negtes at det gir avveksling i et hjem naar ikke alle lokaler er malt efter samme mønster, men at en av dem er ensfarvet, en anden marmorert. Beslutter man sig til at prøve om man kan marmorere sin trappeoppgang selv vil man sikkert i mangfoldige tilfælder opdage at det er meget lettere end man trodde. Hvis man ikke er for tung paa haanden og hvis man før man griper penselen kaster et blik paa billedene paa siden her med den korte tekst som findes under hvert, vil man sikkert uten risiko kunne gjøre et forsøk. Skulde det mislykkes er ulykken ikke større end at man med nogen strøk av den brede pensel

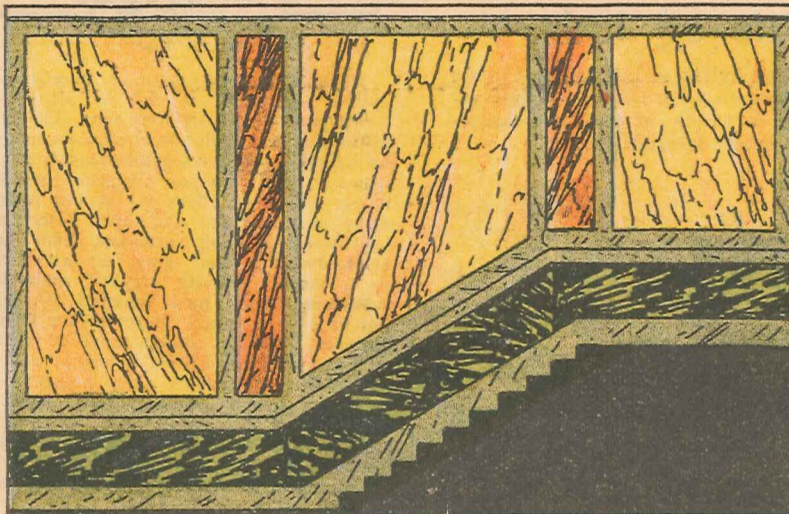
let vil kunne utslette sporene og male trappeoppgangen ensfarvet.



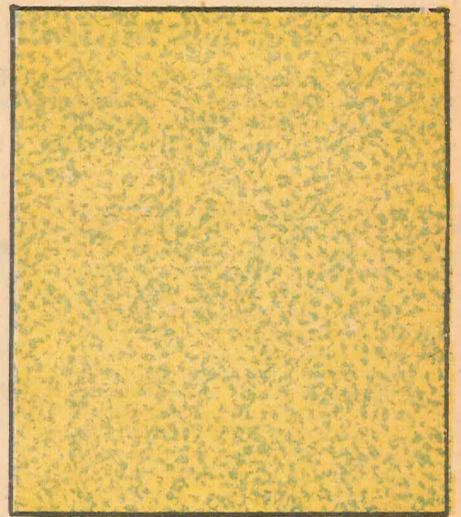
Naar man skal duppe en limfarvet væg dypper man en grov svamp i tynd limfarve og klapper væggen med den. Men man maa ikke utføre dupningen før grundfarven er tør. Derigjennem opstaar et vakkert, forskjelligartet mønster som i sig selv kan betraktes som den enkleste form for „marmorering“.



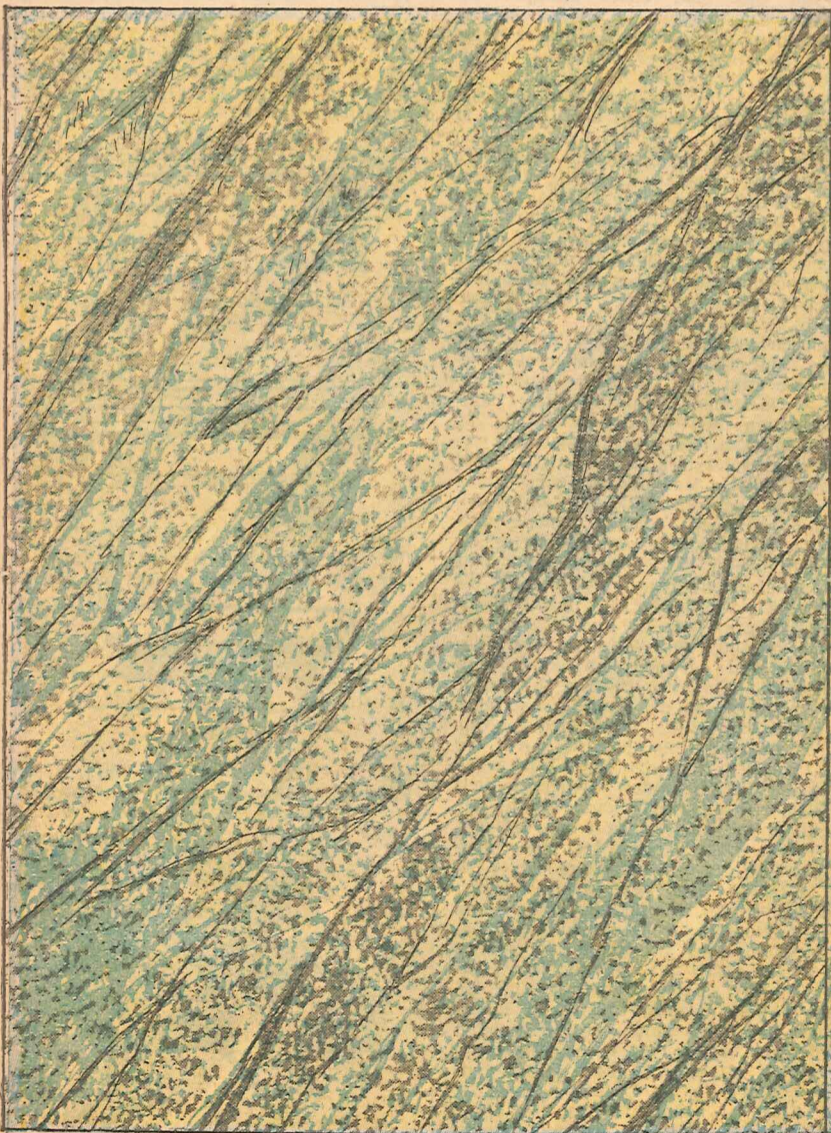
En færdig marmorert brandmur.



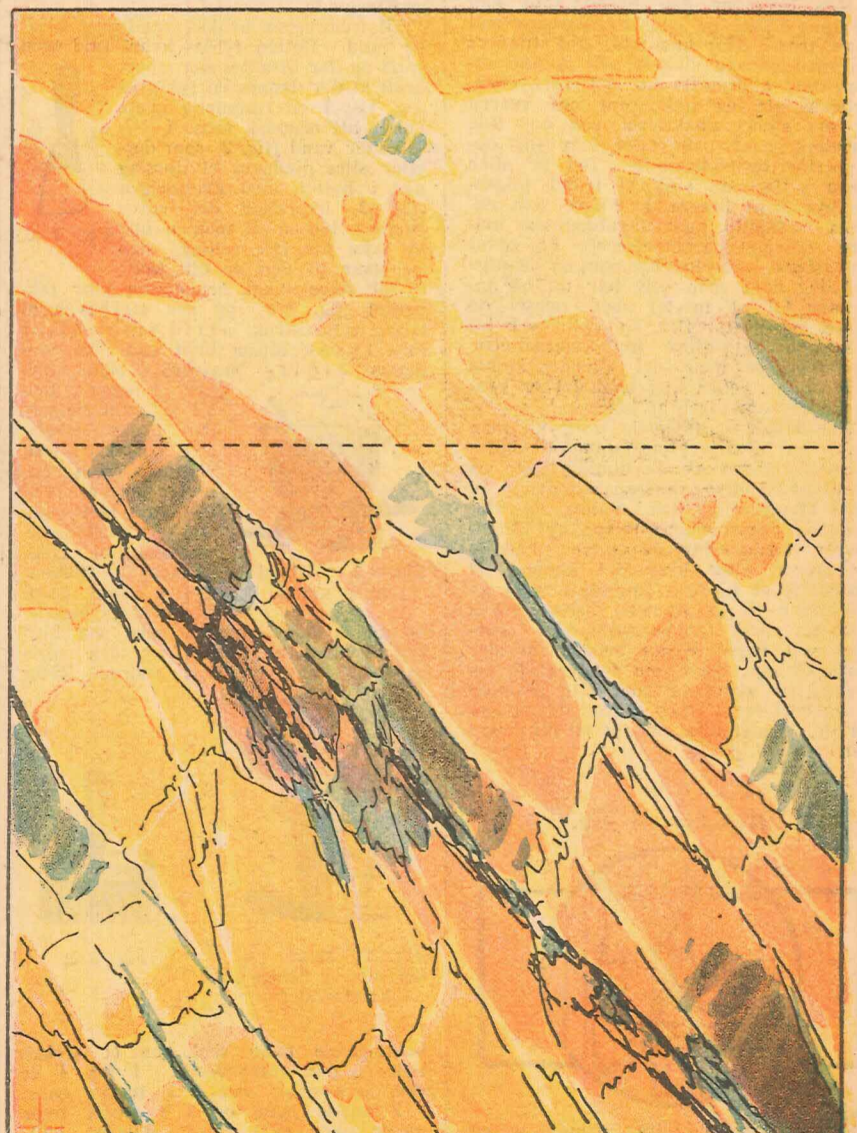
En marmorert trappeoppgang med „marmor“ i lysere og mørkere toner.



En duppet væg. Dupningen utført med en svamp (se ovenfor).



Dupning i forbindelse med marmorering utføres paa den maate at man først dupper væggen, dog ikke jevnt som naar dupningen skal staa alene, men i partier: snart let og spredt snart mer fyldig. Med den tynde pensel lagar man derefter aarer (se ovenfor), idet man likesom smiler og avgrænser de dappede partier.



Marmorering av stor dekorativ virkning kan utføres som vist her, idet man først malar væggen med en ganske lysegul limfarve og derpaa malar forskjellig farvede større og mindre pletter som vist over den punkterte linje, hvorefter disse samles og avgrænses med tyndere og tykkere mørke aarer.

Den dovne ekorn.

—o—

Der var engang en lykkelig liten familie, far, mor og søn, som bodde oppe i en av de høieste bjerkene i skogen. De hadde et rede og et forraadskammer hvor de gjemte alle nøttene fra om høsten til at spise om vinteren, for der var tre stykker av dem. Sønnen var svært glad i nøtter, men naar hans forældre ba ham om at hjelpe til at plukke var han alltid for træt eller han sa han hadde tandpine. Men han var bare doven.

Før at prøve at kure ham for dovenskapen gikk far ekorn med ham til dyrenes skole som blev holdt av skogkone. Hun var av feernes slekt og hadde undervist dyrene i mange hundre aar. Hun holdt skole i en hul ek, og i begynnelsen var alt sammen saa nyl og morsomt for Brune at han opførte sig pent. Men da der var gaat etpar dager begynte han at bli uskikkelig og doven igjen.

„Jeg kan ikke forstaa hvorfor du er saa uskikkelig,“ sa skogkone og tok bjerkeriset frem, „din far var den mest velopdragne lille ekorn i hele skogen.“

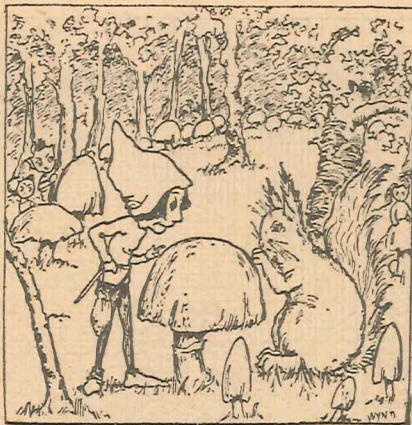
Brune pudset halen sin som han var meget stolt av for det var den fineste buskede hale nogen ekorn kunde ønske sig. Og da han skulde ha ris sprang han ganske simpelt sin vei. Han løp fra træ til træ og snart var han langt, langt borte.

Han kom nu til en bæk som skilte den delen av skogen hvor han bodde fra den mørkere, vildere del av skogen, hvor han aldrig hadde været. Men han fant et vellet træ som dannet en bro over bækken, og han skyndte sig over broen ind i skogen paa den andre siden.

Det blev snart mørkere og mørkere, og om en stund blev han aldeles forskrækket. Mange av træerne hadde spidse terner som rev hans skind og gjorde hans vakre hale pjusket.

„Jeg tror jeg vil snu nu,“ tænkte han.

Han forsøkte at finde tilbake til bæk-



„Du er min fange!“ sa skognissen.

ken, men han hadde forvildet sig og tilslutt hoppet han ned paa jorden og satte sig bak en stor sop hvor han faldt i søvn.

Skogkone var ikke urolig for Brune for hun var jo av feernes slekt. Da skolen var forbi gikk hun ned gjennom den hule eken til sin egen lille stue hvor hun hadde sit tryllespeil staaende. I det kunde hun se alt som foregik i skogen. Hun saa ogsaa Brune gaa over bækken og løpe ind i skogen og hun holdt øie med ham helt til han faldt i søvn. Saa tok hun hat og sjal paa sig og gikk ut av huset sit gjennom en underjordisk gang.

Brune visste ikke hvorlænge han hadde sovet, men med ett vaaknet han ved at høre nogen hoste høit og da han saa op fik han øie paa et rundt, rødt ansigt og en spids grøn lue som saaes over kanten av de andre soppene.

„Aa, undskyld,“ sa Brune, for han hadde lært at være høflig, „kan De si mig veien ut av denne skogen?“

Skognissen svarte ikke, men hoppet over soppen, tok en fløite op av lommen og begynte at blaase i den.

„Du er min fange,“ sa han strengt. „Jeg tillater ikke fremmede at spasere i min skog.“

En hel flok skognisser kom frem ved lyden av fløiten og stillet sig paa vakt rundt om.

„Grip fangen!“ lod ordren. Før Brune kunde slippe bort fanget de ham og skjønt han strittet imot bandt de ham med sterke snorer og snorte ham fast til et træ.

„Dere krøller den fine halen min,“ ropte Brune sint.

Da hentet deres anfører en botte med skinnene rød maling og en lang pensel. Brune skalv av skræk.

„Aa, dere maa ikke male mig,“ ba han.

„Det er bare halen din,“ lo skognissen, „og det er virkelig en pen farve.“

Og saa dyppet han Bruners hale tre ganger i malingen.

„Saa — det gaar ikke av for det første, ikke om det regner aldrig saa meget,“ ropte nissen idet han marsjerte avsted med malingen og penselen.

„Bare det ikke hadde været rød maling,“ tænkte Brune og rev og slet i sine haand.

En hare kom hoppende forbi og Brune ba den om at gnage over snorene.

„Nei, du er saa uskikkelig, Brune! Førleden dag da min kone var ute og spaserte med barna kastet du ekenøtter efter hende og barna.“

Brune saa skamfuld ut.

„Tik, tik, tik,“ lod det over ham.

„Aa, herr hakkespet, vil du ikke flyve hjem og fortælle mine forældre hvor jeg er og be dem komme fort og hjelpe mig,“ ba Brune.

„Jeg har altfor travelt med at gjøre rent redet mit,“ sa hakkespetten. „Der var en uskikkelig ekorn som kastet nøtteskal ned i det — du skulde vel ikke kjende ham? Men hvad i alverden har du gjort med halen din? Har du været hos maleren med den?“

Brune begynte nu at bli meget lei for at han alltid hadde været saa uskikkelig.

„Jeg kan nok ikke vente hjelp av andre; naar jeg aldrig selv har været venlig. Hvis jeg bare en gang til kunde bli fri og prøve at være snil!“ Meget bedrovet lænet han hodet mot træstammen og nu var han den mest bedrovede ekorn i hele skogen. Men i det samme fik han øie paa skogkone.

„Naa, Brune,“ sa hun venlig, „er du nu blit lei av at være uskikkelig? Har du ikke mer lyst til at bli snil og gaa paa skolen?“

Han graat og kunde ikke svare paa anden maate.

„Kom og bli med mig, jeg tror du er straffet nok nu,“ sa skogkone.

Med sin saks klippet hun snorene over og førte ham hjem til den hule eken gjennom den underjordiske gang.

Den aften var der stor glæde oppe i toppen av bjerkene. Og i løpet av nogen uker var Brune den flinkeste ekorn i hele skogen, halen hans blev stadig mer og mer brun og mistet endelig det sidste spor av den røde malingen, men han gikk aldrig mer ind i den delen av skogen hvor nissene bodde, og han var den flinkeste, snilleste og lydigste elev paa hele skolen.



„Jeg gaar ogsaa paa skole hos skogkone.“

DR. X's AVDELING med lommepenger.

Alle indsendte løsninger henligger ulæst indtil den 27. april. — Indsenderen av den paa denne dag ved hver opgave først uttagne, rigtige løsning tilsendes 5 kroner som lommepenger, de 2 følgende faar 2 kroner hver. Alle læsere kan delta. Hver løsning skrives paa sit særskilte papir, men flere løsninger kan indlægges i samme konvolut.

Lommepenge-opgave nr. 49.

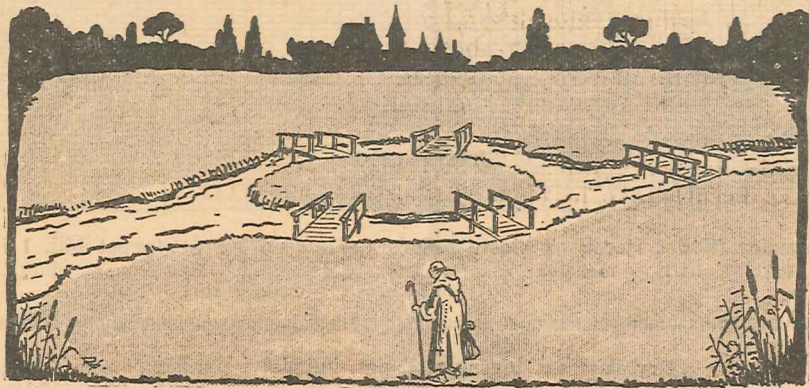


Hvorledes blev nøttene fordelt mellem disse fem barn?

Der var barneselskap forleden hos en av de gutter som ses paa billedet, Albert, — ham længst tilvenstre. Fire av hans skolekammerater hadde faat lov til at besøke ham: Billy, Cecilie, Dora og Einar. Da chokoladen var drukkit, fikk Albert av sin far en pose med 420 nøtter i, og nu opstod der en livlig kappestrid mellem barna om at faa de flest mulige av nøttene. Da den første kamp var forbi, viste det sig, at Albert selv hadde faat $\frac{1}{7}$ av samtlige nøtter, Billy $\frac{3}{10}$, Cecilie $\frac{1}{6}$, Dora $\frac{1}{5}$ og Einar resten. Denne ulike fordeling gav anledning til ny kamp som Albert dog som vert holdt sig utenfor, mens det lyktes Einar at erobre $\frac{2}{21}$ av samtlige nøtter fra Billys forraad, og Cecilie var saa heldig at tilkjæmpe sig $\frac{2}{15}$ av samtlige nøtter fra Doras. Hellerikke nu var fordelingen retfærdig, og barna endes da som gode venner om at hver skulde ha like mange. De ga og fikk da saa mange nøtter indbyrdes at hver tilslutt hadde netop saa mange som tilkom ham eller hende, naar hver skulde ha like mange. Kan nogen av læserne nu regne ut hvor mange nøtter hvert av barna ved denne sidste fordeling fikk eller matte avlevere?

Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 50.



Ad hvor mange forskjellige ruter kan munken komme over til klosteret, naar han paa hver rute skal passere alle fem broer, men bare maa betra hver bro én gang paa hver rute?

Munken paa billedet har stillet sig den opgave at utfinde hvor mange forskjellige ruter som gis mellom stedet han staar paa og klosteret derover i bakgrunden, naar man paa hver rute skal over alle fem broer, men bare en gang over hver paa samme rute. Det er ikke vanskelig at finde en, to, tre, fire og flere ruter, som tilfredsstiller dette krav. Gaar han først over broen længst tilhøire, derefter over de to næste og tilslutt over de to længst tilvenstre, har han fundet en rute. Han kunde ogsaa gaa den motsatte vei, men den regnes ikke med. Der kræves nemlig

at alle ruter skal være helt forskjellige, og ingen av dem maa være en omvendt gjentagelse av nogen av de andre. Hvem av læserne kan finde, hvormange forskjellige ruter munken kan gaa? Angi hver enkelt rute ved en rad av fem bokstaver, idet de to broer som er nærmest munken, kaldes a og b, begyndende fra venstre de to likeoverfor c og d, likeledes regnet fra venstre, mens broen længst tilhøire kaldes e. Den ovenfor antydede rute vil efter dette faa følgende utseende: e d b a c. Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 51.



Logograf.

3. 5. 2. 8. 11.

Dypt nede under jorden, hvor mørket ruger tæt, der løper mine ganger tidt i et vildsomt net,

4. 9. 3. 7. 9. 7.

Den by som her skal findes man ser i Østerland, i mange eventyr du dens navn nok finde kan.

4. 2. 12.

I vindueskarmen hjemme, hvor ellers blomster staar, jeg tidt og mange ganger vist hæderspladsen faar,

7. 6. 5.

Igjennem mig du vandrer — jeg vite gad hvor tidt,

derpaa er jeg saa sikker og sier det saa frit.

8. 12. 2. 7.

Engang at staa som saadan er hver en ungmøse drom, og er paa det hun sikker, hun syr saamangen som.

10. 9. 10. 11. 1.

Jeg skroner sikkert ikke naar jeg vil paastaa: her du ser en lækkerbidtsken som du har meget kjær.

10. 1. 9. 8. 4. 11.

Mig ogsaa mange ynder at spise til sin mat, men badende ved stranden tidt legger mig for hat.

1. 2. 5. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11, 12.

En mand om hvem med sandhet man nok kan si at han for daglig brød arbeider saa meget som han kan.

Om lommepenger se ovenfor.

Mottagerne av lommepengene for opgavene i nr. 13:

Opgave nr. 40: Kr. Jensvoldsen, Dokka st., 5 kr.; Olav Svendsen, Bøilestad st. pr. Arendal, 2 kr.; Olaf Nilson, Søndre Bjørnsund pr. Molde, 2 kr. Opgave nr. 41: Hans L. Fredriksen, Fredriksbergsmuget 7, Bergen, 5 kr.; Harald Hansen, Store Sirevaag, Jæderen, Bergen, 2 kr.; Ragnar Kallhovd, Hornnæs pr. Kr.sand S., 2 kr. Opgave nr. 42: Gunvor Krogh, C/o Kjøbmand Pedersen, Lillestrøm, 5 kr.; Annik Guldbrandsen, Søndmørgt. 7, Kra., 2 kr.; Peder Brune, Nygt. 4, Aalesund, 2 kr.

Løsningene paa opgavene i dette nummer offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lommepengene i blaetets nr. 19. — Løsningene paa opgavene i dr. X-avdelingen i nr. 13 findes i dette nr. av blaet paa side 18. — Besvarelsene maa være dr. X ihænde inden den 27. april og brever med løsninger adresseres slik:

Til dr. X (16), „Allers Familie-Journal“, Kristiania.

Hjemme eller ute
 bør De alltid ha en **KODAK**
 med Dem — den gir varige og verdifulde Erindringer om alt, De ser og oplever. KODAK er alltid bruksfærdig og saa enkel og let at behandle, at alle kan ta gode Billeder med den. Mørkerum overflødig; KODAK-Film indsættes i Dagslys og fremkaldes i Dagslys i KODAK TANK FREMKALDER.

KODAKS fra kr. 19.50. Ny Katalog netop utkommet. Sendes paa Forlangende gratis og franco.

Eneste direkte Importør i Norge av KODAK Fabrikata:
J. L. NERLIEN A/S
 Kristiania :: Nedre Slotsgate 13.

Tilskjærerkursus 100 kr.
 Dameskrædderindekursus.
 Nørrebrogade 26 :: Kjøbenhavn N.

FLØTE LANOLIN SÆPEN

hævet til en kvalitet jævn god med kronessæpe, koster over hele Norge kun **65 øre.**

M. ZADIG :: Kristiania.

Klip det hele ut!
ALLE bør læse disse spændende og interessante bøker!

| | | |
|------------------------|----------------------------|------|
| Fiatabø, Jon. | Aagot, en djerv kvinde | 1.00 |
| — | Hardangerbruden! | 1.00 |
| — | Petra, perlen fra Smaalene | 2.50 |
| — | Søungs-jenten | 2.00 |
| — | Storbondens datter | 1.50 |
| Lie, Jon. | Magnhild og Olav | 2.50 |
| — | Junker og bonde | 2.50 |
| Bruland-Nilssen, Kaia. | Alfhild Haug | 3.00 |
| — | Dagmar Nordgaards veninde | 3.00 |
| — | Familiens yngste | 3.00 |

(Overstryk det som ikke passer).

Bestillerens navn

Adressen

(Skriv tydelig).

OMTVEDT'S BOKHANDEL,
 Akersgaten 47 III, Kristiania.

Vaskeapparatet „Sonocar“
 er atter ankommet.
 Pris for komplet apparat med bruksanvisning **kr. 15.00** + fragt.
 Sendes overalt pr. efterkrav. Forlang prospekt.
 Leveres fra generaldepot
SONECAR, Stavanger.

Haandstoppeapparatet „Sonocar“
 er ankommet. Med dette apparat stopper man alt slags tøj (strømper, dækketøj, gardiner osv.) fuldstændig som nyvævet. Pris for komplet apparat med bruksanvisning **kr. 5.00** + porto sendes overalt pr. efterkrav.
 Leveres fra generaldepot
SONECAR, Stavanger.

Enhver, som lider af Blegspot, Afmagring, Mavekatarrh, Appetitløshed eller Fordøjelsesbesværigheder, bør anvende

Langebeks Pepsinsaft.

Udtalelser haves fra ansete Læger om hurtig Helbredelse af kronisk Mavekatarrh ved Brugen af Langebeks Pepsinsaft, selv i Tilfælde, hvor andre Pepsinpræparater har vist sig uvirksomme, og hvor en rationel Diæt har været vanskelig at gennemføre. Guldmed.: Paris. Sølvmed.: Kjøbenhavn, Neapel, Malmø. Guldmed.: Stockholm 1897. Faas kun paa Apotekerne.

Blaa cheviotkjole



syet efter Deres maal, som tegning, m. smukt snorebroderi. Stoffet er en fin kvalitet, tykt marineblaat cheviot, meget smukt og stærkt. Hele kjolen koster **kun 28⁸⁵**

portofrit sendt mot efterkrav med **GARANTI** for tilfredshet. Det er et tilbud der slaar al konkurrence. Skriv straks og opgiv maalene: længde foran fra halsutskjæring og helt ned.... Brystvidde.... Beltevidde....

Konfektions-Atelier,
 Gl. Kongevej 70,
 Kjøbenhavn V. (Danmark).

Coetta
 Chokolade.

Ny stor pris! gratis mot porto! Yderst interessante tilbud! Billige priser! Bestil omgaende!
 Olaf Halvorsen, Kristiania. (Etabl. 1893.)

A. GRESVIG
 CYKLEFABRIK—SPORTSFORRETNING
 STORGATEN 20
 KRISTIANIA.

Sportsartikler
 for vinter- og sommersport. Geværer og Ammunition. Fiskeredskaper. Fabrikation av de anerkjendte Thor- og Diamant-Cykler. Motorcykler.

Forlang katalog over de artikler, der interesserer Dem.

Nyt for husmødre.

Rustflekker fjernes lekende let med „Ibem Tøirust-Tager“, som nu kun faas paa tuber. Skader ikke tøiet. Avskyldning overflødig. Hver draape fjerner en flek. — Faas overalt à 75 øre pr. tube.

Kemisk Fabrik - I. B. Møller - Kristiania.

Husmødre
 forlang

MARINE PUDSEKREM
 hos Deres kjøbmand.

MERKANTILE
 NORSKE
 FORSIKRINGSAKTIESELSKAP
 SKIPPERGATEN 44, TELF. 13755

Brand

minutters tid til at spise. En hyggelig liten samtale ved bordet kjender hun ikke. Hun er aldrig oplagt til eller har tid tilovers om aftenen til en hyggelig samtale med sin mand, til litt muntert samvær med sine voksne barn eller til at delta i de mindres lek. At ofre en timestid paa en god bok eller paa musik er noget ganske umulig for den altfor travle husmor. Hun kan heller ikke la manden og barna paa en fridag sove ut i ro og mak da hun jo selv skal op saa tidlig. Det vilde arbeidet lide under. Det som forfrisker andres sind, volder hende ingen glæde. At overvære en koncert eller et teaterstykke, spasere en tur eller dra paa en utflugt blir altsammen forbitret ved tanken om det huslige arbeide som venter hende, og ved tanken om den tid hun har spildt. Derfor kan hun av samme grund heller ikke glæde sig riktig over et hyggelig besøk.

Allerhelst vilde hun la hele det huslige liv utfolde sig i kjøkken og entré for at spare paa værelsene og deres utstyr.

Er det saa noget under, at mand og barn under slike forhold litt efter litt blir fremmede for hende naar de aldrig kan faa hende med paa noget av det som interesserer og moret dem? Er det underlig at de følger sig mere hjemme i andre hjem, selv om der ikke kørsker en saa pielig orden der? Kan man undres over at manden søker vederkvælgelse i foreninger og paa restauranter, eller at sønnene og døtrene er mer ute blandt fremmede end det egentlig passer sig?

Den utrættelige husmor, som til og med ved sit slit er blitt overnervøs og let at saare, vil kun

se grov utaknemlighet i en saadan opførsel, og hun vil bli ulykkelig over den bitre erkjendelse, at ingen er hende taknemlig for al hendes arbeide, møie og besvær.

I vore vanskelige tider, hvor det gjælder at omgaas sparsommelig med alle nødvendighetsartikler og med menneskekraft, finder jeg det rent ut forsvarlig, hvis en husmor paa grund av overdreven renslighet og anstrengelse i huset forsømmer sine øvrige pligter. Meget av det som gis ut til at pudse og skure og vaske kunde bedre anvendes paa maten, og ved den evindelige rengjøring gaar hyggen tapt i hjemmet.

Jeg skulde ønske at enhver husmor, som er ivrig i sit arbeide, vilde huske paa, at hendes møie kun maa være midler til at naa maalet, og at maalet for hendes anstrengelse skal være det, at hendes kjære befinder sig vel.

Hjemmet.

Opskrifter til forskjellige boller.

Av I. W.

Fiskeboller.

1/2 kg. skrapet og hakket torsk eller kolje blandes med 100 gr. nyretalg, man kan male det hele 6 ganger gjennom kvernen, det er hurtigere end at hakke det med kniv; derpaa iblandes 2 spiseskeer salt, en liten spiseske potetemel og 1 eggeblomme og farsen røres nu med melk eller fløte, bare litt ad gangen, salt og hvit pepper, eggehviten piskes og tilsættes; likesom kjødfarse maa fiskefarsen arbeides godt igjennem, og man maa av farsen prøve med en bolle om den er passe.

Brødboller.

Franskbrød for 25 øre skrælles, skjæres istykker, lægges i melk og

staar tildækket 1 time; trykkes derefter op og bakes i 75 gr. smør, til det slipper gryte og ske. Naar deigen er avkjølet, røres den med 4 egg, ei ad gangen, litt salt tilsættes samt litt sukker og kardemomme. Anvendes til solbær- eller hyldbær-suppe.

Hvete- og rismelsboller.

3 kopper melk sættes over varmen med et litet stykke margarin, 3 kopper mel — halvt av hver slags — røres ut i 2 kopper melk, røres i den kokende melk og kokes til en stiv grøt. Den heldes derpaa op og avkjøles litt, røres derpaa med 3 egg, litt salt og sukker. Like før bollene kokes, røres 2 spiseskeer hvitemel deri.

Rismelsboller.

1/8 kg. rismel kokes til grøt med 1 1/2 melk; naar den er avkjølet røres 75 gr. potetemel samt 3-4 egg i. Litt salt tilsættes.

Bakte boller.

En liten kop smør smeltes, heri bakes 1 kop hvitemel, spæs med 1 kop kokende vand og bakes til det slipper gryte og ske. Deigen heldes op og røres med 3 egg.

Fine boller.

125 gr. smør, 125 gr. mel bakes med 1/4 liter vand, naar det er avkjølet røres det med 5 egg.

Fine citronboller.

1/3 kg. skrællet og fintrevet franskbrød blandes med 2 skeer mel, det røres og arbeides godt med 4 à 5 hele egg, et ad gangen. Derefter tilsættes salt, 150 gr. sukker, 150 gr. finthakket nyretalg, saften og den revne skal av 1 citron. Det røres godt sammen. Disse boller kokes smaa og anvendes til frugtsupper.

Tyske Klumper.

Man river en stor tallerken poteter, som maa være

kokte dagen før, 5 à 6 stykker fett flesk skjæres i ganske smaa terninger og stekes i en gryte ved ikke for sterk varme, en liten løk skrælles, hakkes meget fint og lægges i gryten. Naar flesket er omtrent stekt — ingen av delene maa bli mørke — heldes det tilkikemed fett i gryten i de revne poteter og omrøres med litt sukker, salt og kardemomme, derefter tilsættes 3 à 4 egg. Hvitemel tilsættes og det hele røres til en fast deig; hvis potetene skulde være saa tørre at de ikke kan molta melet, tilsættes litt melk. De kokes til store boller i vand. Sviske, eple, eller anden kompot serveres til.

Eggboller 1.

4 egg piskes godt og blandes med salt, muskat og litt smeltet smør. Blandingen heldes i en smurt form og stivner i ovnen i vandbad eller kokes i en puddingform, skjæres i avlange stykker og brukes i suppe.

Eggboller 2.

6 egg piskes med en visp, heri røres 1/4 liter god melk, det heldes i en med smør smurt form, sættes i vandbad i ovnen med et papir over og stivnes derpaa i en ikke for varm ovn, vendes og skjæres i smaa firkanter naar deigen er kald; brukes til fin suppe.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende“s broderi-avdeling bestiller under-tegnede hermed materiale til haandarbeide nr. 16.

Pris kr. øre. | 2 |

For beløp under kr. 3.00 bedes betalingen indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen med tillæg av porto tas pr. postopkrav.

Gratis livsfortolkninger for alle, som skriver straks!

Den berømte amerikanske astrolog, professor Roxroy, har endnu en gang besluttet sig til at utdele et vist antal prøve-foretolknings gratis her i Norge fra sit kontor i Holland, til bevis paa sine evner.

Professor Roxroy er saa velbekjendt her i landet, at en introduktion fra os er unødvendig. Hans evne til at kunne uttyde menneskers liv, paa hvad avstand det end maa være, paa staas at være ganske utrolig.

Allerede i august 1913 forutsaade han tydeligt den store krise, og meddelte alle sine kunder, at en berøvelse i kongelige kredse vilde under aaret 1914 komme til at have en indflytelse paa de fleste av Europas kronede hoveder.

Selv andre mindre vel kjendte astrologer, bosatte i andre lande, anerkjender ham som deres mester, og følger efter i hans fotspor. Han utpeger for Dem, hvad De duer til, og hvorledes De kan bli heldig i Deres foretagender; han nævner Deres venner og uvenner og kan beskrive for Dem de gode og daarlige perioder i Deres liv.

Hans beskrivelse av forgangne, nuværende saavel som fremtidige tildragelser vil forbyve Dem, men ogsaa være Dem til gavn og nytte.

Herr Paul Stahmann, en erfaren astrolog, bosat i Ober-Nieuwsadern i Tyskland, skriver følgende: »Det horoskop, som professor Roxroy har utarbeidet for mig, er fuldstændig overensstemmende med sandheten. Det er et overordentlig dygtigt og samvittighetsfuldt utført arbejde. Da jeg selv er astrolog, har jeg kunnet kontrollere hans planetiske beregninger og forklaringer, og kan bevidne at hans arbejde er i enhver henseende korrekt, og baseret paa de allernyeste principer.»

Hvis De ønsker at benytte Dem av dette specielle tilbud og faa Dem tilsendt en fortolkning av Deres liv, behøver De kun at sende Deres fulde navn med adresse, samt datum, maaned og aar for Deres fødsel, og Deres fødselssted (altsammen meget tydeligt og klart skrevet). Opgiv dernæst om De tituleres Herr Fru eller Frøken, og oppgi likeledes navnet paa denne avis. De behøver ikke at sende penge, men hvis De vil kan De sende 1 kr. (i Deres eget lands frimerker eller pengeseddel) for at dække porto og kontoromkostninger. Adresser Deres brev til: Roxroy Dept. C 4631. — 42 Emmastraat, Haag, Holland. De bedes bemerke, at porto til Holland er 40 øre.



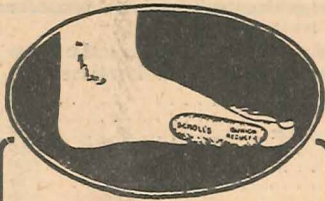
ANKER-PAIN-EXPELLER

den eneste ekte, verdensbekjendt i 50 aar, er atter at faa paa alle landets apoteker. Det bedste mot gift, rheumatisme, forkjølelse og tandpine etc.

Generalrepresentant for Norge:

ALF NØLKE A/S
Parkveien 62, Kristiania.

Korrespondanceundervisning i violinspill, harmonilære og messinginstrument. Alle kan nu lære sig disse fag. Prosp. grat. Musikdir. C. EKBERG, avd. 1, Villa Strandtorp, Tjornarp, Sverige.



Dr. Scholl's

„BUNION REDUCER“

bringer øieblikkelig lindring for ømfindtlige fotknuder og befrier dem for skoens tryk. De bringer desuten skoen tilbake til dens oprindelige facon.

Dr. Scholl's „Toe-Flex“

bidrager til at tage bort fotknuder gjennom sin sindrige konstruktion. Den er arbeidet av det fineste paragummi. Disse artikler er to av doktor Scholl's 43 fotpleiespecialiteter. Hvis De ikke kan faa disse artikler gjennom Deres skomaker, saa henvend Dem direkte til os.

Bed at faa brochyren „Føtterne og deres pleie“, som da skal blive Dem frit tilsendt.

Eneforhandlere for Norge:

The Scholl Manufacturing Co.,
Avd. 16, Stockholm 7.



Abonner paa Nordisk Mønster-Tidende!

PANSHINE

Renser & Pusser.
TIL OPPUSSNING AV GAMLE OG NYE KRUKKER.
A/S Brodrene Levar, Kristiania. 38 N

Sanatogen

Prøv det idag!
Faas paa alle apotek

Skuespillerinde Fru GYDA CHRISTENSEN skriver:
„Sanatogen styrker musklerne, gir utholdenhet og — hvad kanskje er det allerbedste — det gir godt humor.“

Operasangerinde Fru KAJA EIDE skriver:
„Min Sanatogenkur har været i høieste grad saa vellykket, at jeg, kun ønsker at fortsætte.“



Med Ennas fotografi-apparater kan enhver strax fotografere. Pris fra kr. 7.25 (med alt tilbehør kr. 13.25).

Amator-fotografen, Vimmelskiftet 47, Kjøbenhavn. Forlang prisliste.



Trækspil, Talemaskiner, Plater etc.

Luksuskataloger gratis og franko. Nordisk Musikforretn., Søgaten 2, KRISTIANIA.

Gratis og portofrit

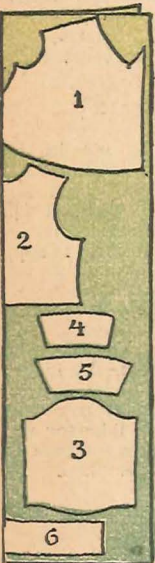
sender vi en prima cycleslange med 12 mdr. gar. og vort katalog til enhver cyclist, der sender os sin adr. og 1 kr. i Frim. til omk. Utelukkende reklameslemde. Gummifabriken, Fredensborg, Danmark.

PHOSPHO-ENERGON PILLER
ORDIN. AF LÆGER
ved alm. Svaghed, Nervøsitet, Overanstrengelse og Sevnløshed
SÆLGES KUN PAA APOTEK
A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM
Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG.

Allers Familie-Journals sykurv. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den tilkmed 15 øre i frim. til „Allers Fam.-Journal“ Storgt. 49, Kristiania, og De vil pr. post portofrit motta nedenstaaende snitmønster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Bluse til damer.

Denne enkle bluse har i den spidse utringning en hvit krave med hulfald og tilsvarende øpslag til ærmene. Blusen er lukket foran med store knapper. Mønsteret bestaar, som billedet viser, av 6 deler.



- Fig. 1. Forstykke.
- 2. Den halve ryg.
- 3. Ærme.
- 4. Mansjet.
- 5. Opslag.
- 6. Krave.

Der medgaar 2 m. stof av 100 cm. bredde. Ved tilklipningen lægges mønsteret langsmed stoffet. Midten av ryggen og kraven langsmed stoffets bret.



Bestillingseddél paa
Sykurv nr. 16. Pris 15 øre.

NB. Utydelig skrift volder fejl-ekspedition.

RAADGIVER FOR HUS OG HJEM

Navnkundige kirker: Domkirken i Köln.

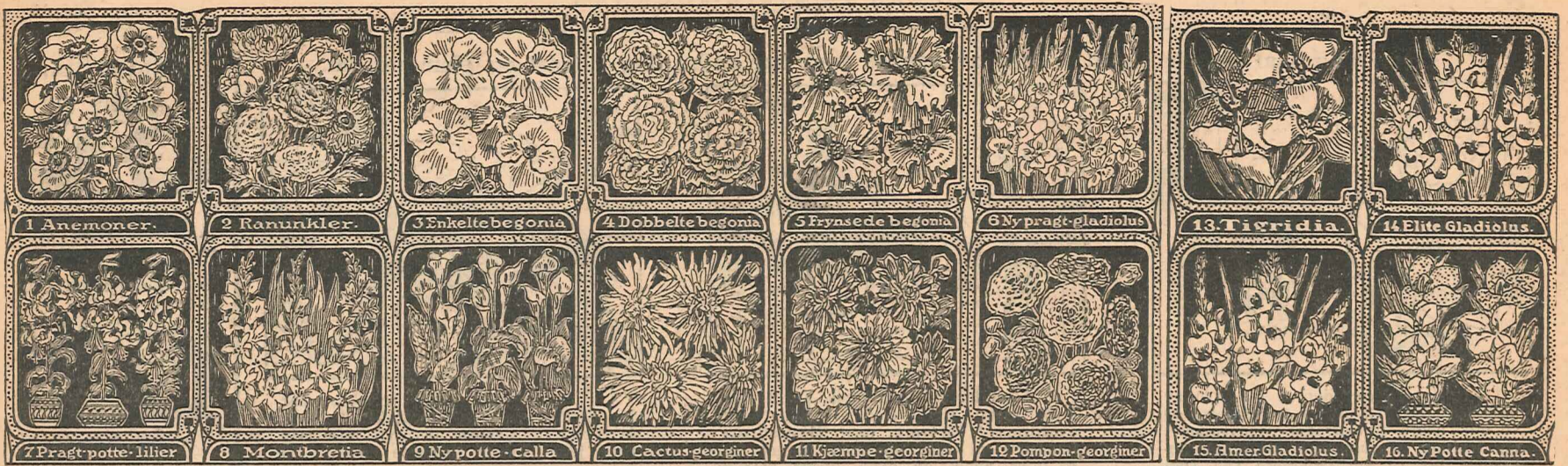
Overdrevent ivrige husmødre.

Digterne skildrer ofte med beundring de flittige husmødre som aldrig under sig hvile, men fra tidlig om morgenen til sent paa aftenen stadig færdes ved sin gjerning i hjemmet. Og dog — enhver dyd kan overdrives og der ved bli til en last eller ialfald en feil, og saaledes kan det ogsaa gaa med denne skjønne og beundringsverdige kvindelige egenskap. Hvis husmoren aldrig under sig ro for arbeidet, saa hører freden og roen i hjemmet snart op.

Mangen saakaldt mønster-husmor glemmer i sin overdrevne iver, at maalet for hendes stræben bør være hendes kjæres velbefindende og lykke. For hende blir flid og møie ikke længer midler til at naa et maal, men maallet i sig selv; hun tænker ikke mere paa at boligen er til for at by dem alle et hjem, hvor de gjerne vil være. Efterhaanden blir hun trangsynt i den snevre kreds hvori hun lever. En slik husmor ofrer sit gode humør og sin man-

terhet paa de mindste sorger og bekymringer, hun blir grættet og irritabel. Hun under knapt sig selv et øieblik, og derfor kan hun næsten ikke taale at hendes paarørende tilbringer nogen ledige timer i sorgløs munterhet, og hun speider formelig efter den skade eller det besvær som herved tilføies. Hun mister ganske interessen for det som beskæftiger og optar hendes omgivelser. Mandens anliggender og beskæftigelse, barnas arbejde og adspredelse deres lek og morskap formaar ikke at avvinde hende nogen interesse. Ja, det kan endog ske at en slik husmor tilsidesætter de berettigede krav som maven stiller til en husmor, for den evige liggende skuring og vaskning, og det saaledes kommer til at gaa ut over hendes kjære.

Og hvor ubyggelig former ikke livet sig under et slikt regimente i huset! Tjenestepiken gjør sin pligt mismodig og forknytt og holder ikke længe ut at være sammen med den grættne, urimelige frue. Hun er selv stadig i bevægelse, hun under sig knapt et par



1 Anemoner.

Herlige storblomstrende anemoner i vidunderligt praktigt farvespil. Blomstrer hele sommeren. Trives overalt. 6 stk. 85 øre. 12 stk. 165 øre. 24 stk. 295 øre.

2 Ranunkler.

Prægtige dobbelte blomster i meget smukke farver. Glimrende gruppeblomst. Fortrinlig til avskjæring. Ny Praktblanding. 10 stk. 75 øre. 15 stk. 95 øre. 25 stk. 165 øre.

3 Enkeltebegonia.

Ekte kjæmpeblomstrende, store utsøgte knolde i farverne hvid, rosa, gul, laksorange, skarlaget og sortrød. 1 stk. 35 øre. 6 stk., en av hver farve, 195 øre.

4 Dobbelte begonia.

Ekte store dobbelte praktige blomster. Allerbedste kvalitet i farverne hvid, rosa, gul, laksorange, skarlaget, sortrød. 1 stk. 38 øre. 6 stk., en av hver farve, 225 øre.

5 Frynsede begonia.

Allersmukkeste begonia, den herligste potteplante. Praktfulde frynsede blomster i farverne hvid, rosa, gul, laksorange, skarlaget og sortrød. 1 stk. 48 øre. 6 stk., en av hver farve, 275 øre.

6 Ny pragt-gladiolus.

Allersmukkeste nyheter i følgende farver: flødehvid, laxrosa, orangerød, rengul, indigoblaa, fløielsrød, mørkrosa, karminrød. 1 stk. 33 øre, 8 stk., 1 af hver farve 245 øre.

7 Praegt-potte-lilier.

Majestetiske kjæmpelilier med vidunderlig smukke blomster, fornemste og mest elegante potteplante, kjæmpeløk, praktlök. Farver: hvid, rosa, rød. 1 stk. kr. 1,75. 3 stk., en av hver, kr. 4,95.

8 Montbretia.

Prakthyrider. Store, kraftige knolde. Meget smuk pyrd- og gruppeplante. Eleganteste vaseblomst. Gule, orange og røde nuancer i blanding. 10 stk. 98 øre. 15 stk. 145 øre. 25 stk. 195 øre.

9 Ny potte-calla.

Ny ekstragode varieteter, meget kraftige knolde. Smukkeste og mest yndede potteplante i 3 farver: stor renhvid, rengul, hvid med brogede blade. 1 stk. kr. 3,45. 3 stk., en av hver, kr. 9,90.

10 Cactus-georginer.

Ekte finstraaede, utsøgte herlige og riktblomstrende sorter av egen kultur i smukkeste farver: rosa, hvid, skarlaget, orange, lysgul og purpur. 1 stk. 85 øre. 6 stk., en av hver, kr. 4,90.

11 Kjæmpe-georginer.

Ny praktfulde sorter med vældige blomster (ca. 20 cm. i gjennomsnit). Umaadelig riktblomstrende. Farver: gul, rosa, ildrød, purpur, rengul, hvid, violet, orange, 1 stk. 85 øre. 8 stk., en av hver, kr. 5,95.

12 Pompon-georginer.

Vidunderlig smukke blomster. Praktfuld til grupper og avskjæring. Nye og meget sjældne sorter av egen kultur. Farver: mørkrød, orange, purpur, chamois, gul, hvid. 1 stk. 90 øre. 6 stk., en av hver, kr. 4,90.

13 Tigridia.

Prægtige blomster i farverne: purpurrøde, marmorerede, karmoisinrøde, gule og purpurleddede. Trives i have og potte. 6 stk. 85 øre, 12 stk. 165 øre, 24 stk. 295 øre.

14 Elite Gladiolus.

Praktfulde nye kjæmpeblomstrende Gladiolus. Store, aabne herlige blomster. Farver: hvid med rød flek, laxfarvet, violet, lysgul, lysblaa, vinrød, sortbrun. 1 stk. 35 øre. 7 stk., en av hver, 230 øre.

15 Amer. Gladiolus.

Vidunderlig skønne kjæmpe-gladiolus. Eleganteste dekorationsblomster. Utsøgte pragtfarver: renhvid, renrosa, svovlgul, mørkviolet, blaa mørkpletet, skarlaget. 1 stk. 40 øre, 6 stk., en av hver, 210 øre.

16 NyPotte Canna.

Vidunderlige blomster, herlige blade, rig og vedvarende blomstring. Kraftige knolde i tre Arter, rødbladede, grønbladede og orchideblomstrende. 1 stk. 145 øre. 3 stk., en av hver, kr. 3,80.

Garanti.

Enhver ordre sendes paa forlangende uten etterkrav, saa kjøperen først kan se varerne. Med hver ordre følger et nummereret garanti-bevis.

Viola BLOMSTERKNOLLE
FRØHANDEL Bergen
 IMPORT-EXPORT BLOMSTERLØK

En god indtægtskilde
 er ofte fiskeri. Bedste og billigste redskaper, saasom: monterede og umonterede fiskenet, store og smaa garnruser, metaltraadsruser, opholdsrum for skaller, stangnet, hvirvler, vad m. m. faas ved direkte indkjøb fra
 Albert Engstrøms Fiskeredskapsfabrik, Falun Sverige, Rt 772.
 Forlang illustr. priskurant nr. 54. Sendes gratis og franko.

„Regent“-Cyklen
 er iaar som ifjor den mest letløbende cykle, solid, elegant. Stort utvalg i cykledeler samt cyklegummi. Agenter antages. Forlang katalog.
Cykle- & Sportsforretn. „Regent“, Edv. Stormsgt. 1, KRISTIANIA.

Køb i Tide!
 30 forsk. Krigsm. Kr. 1.—
 50 „ „ „ 3.—
 150 „ „ „ 20.—
 100 forsk. f. Skand. 0.90
 150 „ „ „ 3.50
 Kat. gratis. Alle M. køb.
 500 forsk. L. 5.50, 1000 15, 2000 50 Kr.
Frimærkebørsen, KLOSTERSTRÆDE 9 KØBENHAVN.

God fortjeneste

faar enhver agent og handlende ved salg av vore artikler i: Oljetryk, skulpturbilleder, vægtavler i brodet silke, glimmer og reliefs, orientalske aktbilleder etc. etc. samt brevkort, forundingspakker og andre ting. Illustreret katalog sendes gratis og franco. Skriv straks, da de fleste av vore varer er importforbudte og derfor oplagene begrænset.
 Abels Kunstforlag, Kristiania. Post Box 496.

Korpulens, fedme fjerner Dr. Hoffbauers lovbeskyttede avmagrings-tabletter.
 Fullstændig uskadeligt og mest virkningsfulde middel uten overholdelse av diæt. Ingen skjoldbruskkirtler. Ingen avføringsmiddel. Brochure paa forlangende. Pris for komplet kur 150 M. og 210 M. inkl. porto og utførselsomkostninger mot forutbetaling eller pr. etterkrav.
 Elefanten-Apotheke, Berlin A. 79, Leipziger Str. 74 (Dönhoffpl.).

Urmakere Fournitur og verk-tøj for urmakere. Billigst og bedst!
 Skriv efter katalog!
 Aktieselskabet „JUDITH“ Christiania St. H. 3.

Ved gikt, reumatisme, hoved- og nervesmerter, influenza m. m.
 virker **Togal** hurtigt og sikkert. Sterkt urinsyre-løsende gaar **Togal** til ondets rot. Ingen skadelige bivirkninger. Anbefales av læger og kliniker. **Togal**-tabletterne faas paa apoteket til 3 kr. 80 øre. En gros hos drogeforretningerne i Kristiania.

Obs! Frimerkesamlere. Obs! 50 stk. forskjellige, bedre krigsmerker for kun 2 sv. kr. + porto.
 H. LICHTENSTEIN A.-B., STOCKHOLM 3.

Fortvivl ikke om De føler Dem nedbrudt, syk og elendig, om De føler Lidelser og Kræfterne svinder, om De forgjæves har forsøgt Mediciner og Kure, thi **Elektriciteten** kan hjælpe Dem. Gjør derfor som **Tusinder har gjort og Tusinder vil gjøre efter Dem: Anskaf et elektrisk „SIRIUS“-Bælte**, der er det bedste og mest holdbare elektromedicinske Apparat som findes. — „Sirius“-Bæltet har en vidunderlig lægende og smertestillende Evne og hjælper bevislig for Sygdomme som: **Nervøsitet, Overanstrengelse, Søvnløshet, Rheumatisme, Ischias, Nervegigt, daarlig Fordøelse, Ryg- og Mavesmerter, Bronchit, Astma, Hjertelidelse, Nyresyke og m. a.**
 Nogle av de os uopfordret tilstillede Anbefalinger hidsetses:
 „Undertegnede tillater sig herved at frembringe min hjerteligste Tak for det ifjor ved Juletidet modtagne „Sirius“-Bælte. Deres Bælte har rakt mig en hjælpende Haand mot mine Hjerteranfald. Jeg lider af Hjertefeil og under Veirforandringer faar jeg ondt i Hjerteret og slaar det uregelmæssig; men siden jeg begyndte at bruge Deres ærede Bælte har det gaaet stadig fremover med min Helbredelse. Jeg føler mig nu frisk, dog et og andet Anfald har jeg fremdeles; men det er ganske lette, næsten ufølbare. Deres taknemlige,
 Bodø, 28/6 1918. Oskar Lund,
 Adresse: Politibetjent Lund.
 „Sirius“-Bæltet har Tør-Elementer, er derfor absolut renslig, smudser ikke Tøiet — og forarsager ingen ubehagelig Lugt. — Det er straks færdig til Brug, intet Søl med Eddik o. l. — Opgiv Livmaal.
 „Sirius“-Bæltet koster 35, 50 eller 75 Kr. efter Utiførelsen og Strømstyrken. Specielt anbefales de to sidste, der desuten er forsynet med Strømregulator. Noi-agtig Bruksanvisning medfølger. Sendes utenby mot Postopkrav eller Forskuds-betaling fra **Norsk Elektrisk Bælte Co., Keyersgade 1, Kristiania.**
 Kirkenes, 28/6 1919. Ærbødigst R. H. Larsen.“

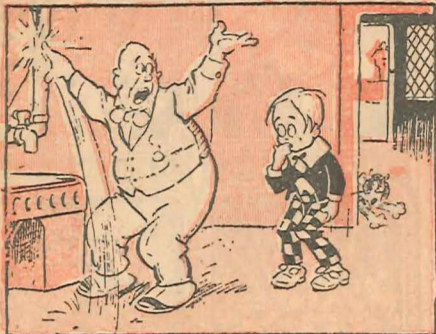
Wood-Milne GUMMISAALER
 paasættes med skruer medfølgende hvert par GRATIS. Ingen solution. Ingen skomaker eller læst.
Owesen & Co. A/S
 En gros.

Gamle metaller
 kjøpes til høieste pris og ethvert kvantum av Kristiania Kunst- og Metalstøperi, ERNST POLESZYNSKI, Øvre gate 7, Kristiania. Telf. 16703.

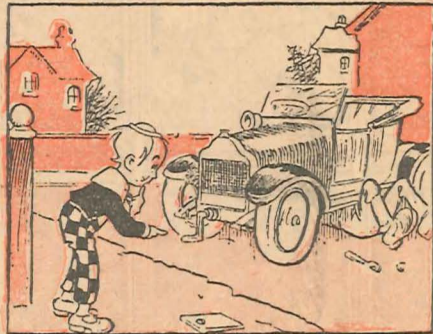
Billige, varige og vakre Gravmonumenter

Representant for Kristiania: Havearkitekt E. Grobstok, Smestad, V. Aker.
NORSK KUNSTSTEN A/S
 Forlang Katalog **PORSGRUND** Forlang Katalog

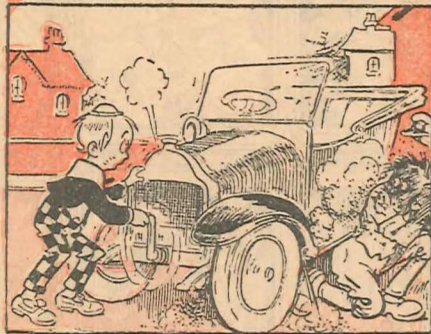
Naar man skal skynde sig at stænge av vandet, men har andre ting i hodet og glemmer det.



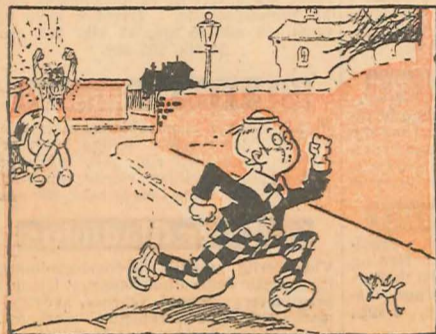
1. „Peter, skynd dig ut og skru av hovedkranen! Vandrøret er sprunget og vi blir ellers fuldstændig oversvømmet og drukner allesammen!“ ropte en bekymret far til sin tankeløse søn som hadde alle andre interesser end netop at løpe og skru av vandkranen.



2. Imidlertid bega den haabefulde unge mand sig avsted — ikke med overdrevent hastverk, men akkurat saa langsomt at han underveis kunde se et eller andet av hvad byens gateliv bod paa av underholdning. Han fik straks øie paa en automobil som stod ute paa gaten.



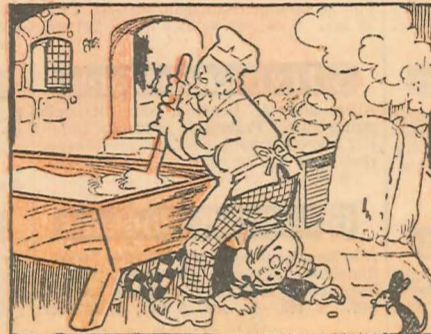
3. „Undres paa hvad der sker naar jeg dreier paa det haandtaget?“ tænkte Peter. „Kanske det vil vise sig naar jeg prøver,“ fortsatte han. Og dermed grep han startveiven og satte motoren igang saa at chaufføren som laa under bilen hurtigst mulig maatte frem.



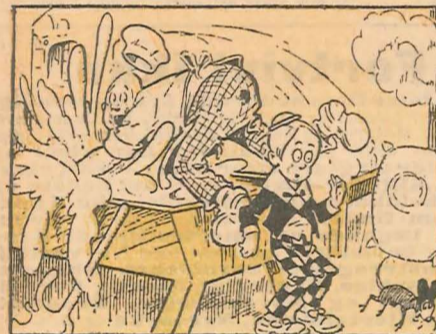
4. Han var blitt aldeles sort i ansigt av olje, gas og støv, og det var all andet end blide og venlige ord han sendte efter den flygtende Peter. Men forfølge Peter og snakke alvorlig med ham vilde han ikke denne gang, saa Peter slap videre tiltale.



5. I byen bodde der en baker, og pludselig faldt det Peter ind at det kunde være morsomt at avlægge ham et besøk. Det var saa interessant at se hvorledes man lager hveteboller og smørkringer — meget interessanter end at skru av vandkranen for sin far.



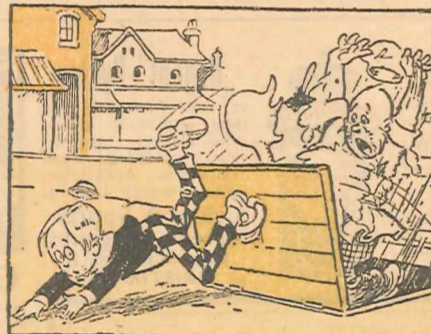
6. Bakeren stod og eltet deig og formoenllig har han under arbeidet mistet en 25-øring paa gulvet, — eller ogsaa var det en anden som hadde mistet den. Nok er det: Peters skarpe øie opdaget pludselig 25-øringen og som et lyn var han nede paa gulvet for at ta den op.



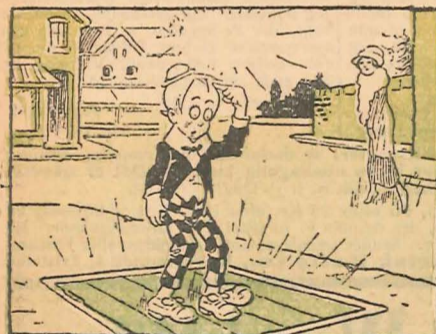
7. Da han glædesstrålende reiste sig op for at nyde det liflige syn av den blanke mynt, var han saa uheldig at ta bakermesteren med sig saa denne faldt op i sit eget deigtraug, saa degen skval til alle kanter.



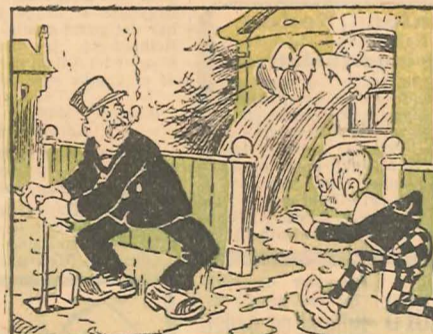
8. Og nu viste det sig at bakeren ikke var saa sen i vendingen som chaufføren ovenfor: I en fart kom han op av trauget og med en stor slev løftet høit i veiret satte han efter den uheldige Peter som var ute for at skru av vandkranen for sin far.



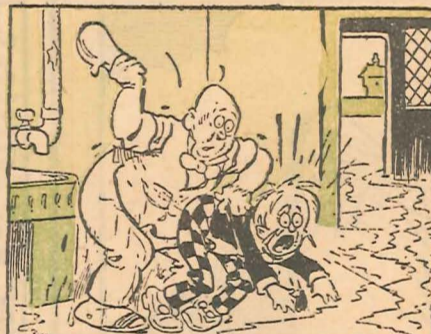
9. Peter løp — for han kunde skynde sig naar det virkelig gjaldt — og bakeren løp saa deigklattene drysset av ham. Det var et hoist aparte veddeløp. Farten gikk over en kloaklem. Her fik Peter den ene foten ind i ringen, løkket gikk op og bakeren faldt nedi.



10. Peter vurderte situationen rigtig naar han fandt det klokkest at stille sig paa lokket: saa var han da i fred for bakeren foreløbig! Men som han stod og saa paa kloakken kom han til at tænke paa vandkranen som han skulde stænge for sin far! Au!



11. Med kjæmpeskridt løp han hjem i haab om at komme lidsnok til at avverge en katastrofe. Men deri blev han skuffet: Farens hus var omdannet til et rent akvarium med fuldstændige vandfale fossende ut av vinduene. Paa et av disse kom faren netop seilende ut.



12. Og saa fik Peter endda ikke skrudd av vandkranen — det hadde en brandmand besørget. (Se forrige billede!) Derimot kom han til at smake sin vrede fars totter, fordi han istedenfor at skynde sig at stænge vandkranen hadde været paa eventyr i byen.

Smaapluk.



Hun (sentimental): „Ak, hvor tiden gaar — med kjærlighet!“
Han (kjølig): „Ak, hvor kjærligheten gaar — med tiden!“



Aldrig fornøiet.

Hun: „Lov mig at du aldrig vil gifte dig igjen hvis jeg dør!“

Han: „Ja, gjerne!“

Hun: „Fy, du sier det saa begeistret! Har du kanskje ikke hat det godt hos mig?“



Altid forretningsmand.

Kunden: „Jeg maa klage over de hassel nøttene jeg kjøpte hos Dem; de var tomme allesammen!“

Kjøbmanden: „Ja, ja — det var til Deres fordel — for da gikk der jo mange fler paa kilo!“



„Den nye piken jeg skaffet dig igaar later jo til at være et rent vidunder. Saa stilfærdig og rolig! Man hører slet ikke at hun er i huset!“



„Jeg har mistet mit gode navn!“

„Hvad er det du sier?“

„Jo — det stod indgravert paa paraplyen min!“



Ogsaa et frieri.

Herren (færd med at kjøpe en skrivemaskin): „Hvad jeg liker bedst ved denne skrivemaskinen — vet De hvad det er, frøken?“

Ekspeditricen: „Neil!“

Herren: „Dem!“



Herr Aldrigmæt: „Min læge har forbudt mig at gaa iseng med overfylt mave.“

Vennen: „Hvad gjør du saa?“

Herr Aldrigmæt: „So- ver paa chaiselong!“



I venteværelset.

Den ventende herre (melankolsk): „Værsaagod, frue. De maa gjerne gaa ind for mig. Jeg er allikevel uhelbredelig!“

Den elektriske urkjede.



Da kapteinen paa „Mary Ann“ gikk iland i Kina forbandt han sin urkjede med et elektrisk batteri.



Foranstaltningen viste sig at være vel betænkt, for aldrig saasart var han kommet iland for nogen langfingerede kinesere grep fat i kjeden.



Men strømmen virket øieblikkelig og de tre langfingerede piskemænd fikk saa kraftige elektriske støt at de ga sig til at synge salmer.



Og som tak for at den kjække kaptein hadde hjulpet til at fukke de tre tyvene fikk han av en fornem mandarin overrakt en kostbar kinesisk vase.

Det sidste Tilbud!

Restbeholdningerne av Varelageret
væksælges nu!

Sidste anledning til virkelig godt Kjøp!

Læs nedenstaaende annonce godt igjennem, og De vil se, at vi nu realiserer en mængde varer til priser fra før Krigen.

Benyt anledningen og indsend Deres bestilling straks, da forretningen helt hører op i løpet av ca. 2 maaneder.

Dame-Konfektion

Skræddersyede Damekaaper i flere fikse og moderne Façon og Farver, før kostet Kr. 115.00, nu nedsat til Kr. 69.00.

Mellemkaaper i Klæde og Cheviot, før kostet Kr. 110.00, nu nedsat til kun Kr. 59.00.

Dame-Regnkaape i Gummi, engelsk Façon, marineblaa og drabfarvet, før Kr. 59.00, nu nedsat til kun Kr. 35.00.

Impregnerede Dame-Regnkaaper, før Kr. 165.00, nu kun Kr. 95.00.

Marineblaa og sorte Spadsdragter i norsk Cheviot og engelsk Klæde, før Kr. 148.00, nu nedsat til kun Kr. 75.00.

Elegante skræddersyede Spadsdragter i marineblaa, Heluld, engelsk Serges og Gabardine, siste moderne Façon, før kostet Kr. 300.00, væksælges nu for kun Kr. 168.00.

Endel Mittelbluser i blomstret Voile, før kostet Kr. 25.00, nu nedsat til kun Kr. 9.50.

Dame-Undertøi etc.

Restpartierne av Dame-Undertøi, Chemisser og Benklær, før kostet op til Kr. 12.00, væksælges nu, frit Valg, for kun Kr. 5.50.

Alle broderede Underliv væksælges nu, uanset tidligere Priser, for kun Kr. 3.45.

Hele vort kolossale Lager av moderne, broderede Damekraver i Glasbatist og Silke, væksælges nu til nedenstaaende latterlig lave Priser:

Før Kr. 1.50, 2.00, 2.50, 3.00, 4.00, 5.00, 6.00, 7.00, 8.00, 9.00 og 10.00.

Nu kun Kr. 0.25, 0.50, 0.75, 1.00, 1.50, 2.00, 2.50, 3.00, 3.50, 4.00 og 4.50.

Broderede Pynteforklær, før Kr. 4.50—5.50—6.50, nu, frit Valg, kun Kr. 3.00.

Dame Lommeterklær, før Kr. 4.50 pr. 1/2 Dus., væksælges nu for kun Kr. 1.85 pr. 1/2 Dusin.

Barne Lommeterklær, Eventyrmønstre, før Kr. 3.50 pr. 1/2 Dus., nu nedsat til kun Kr. 1.45 pr. 1/2 Dus.

Hatteblomster, alle Slags, før kostet op til Kr. 4.00, væksælges nu, frit Valg, for kun Kr. 0.50.

Strudsffjær, sorte og hvide, før kostet op til Kr. 15.00, væksælges nu, frit Valg, for kun Kr. 1.50.

Hvitevarer

Ubleket Lærred, fintraadet, særlig passende til Barne- og Dameundertøi, før Kr. 2.00, nu nedsat til kun Kr. 1.17 pr. m.

Ubleket Lærred, ekstra tyk og grovtraadet Kvalitet, særlig passende til Sliteskjorter, før Kr. 2.50, nu nedsat til kun Kr. 1.45 pr. m.

Ubleket Lærred, fintraadet Kvalitet, ekstra kraftig Vare, meget at anbefale, før kostet Kr. 2.65, nu nedsat til kun Kr. 1.55 pr. m.

Bleket Lakenstout, 132 cm br., allerbedste og fineste Kvalitet, ekstra tyk og kraftig Vare, før kostet Kr. 6.95, nu nedsat til kun Kr. 4.40 pr. m.

Prima Sengeffjær i 1 kg Poser, før Kr. 9.00, nu nedsat til kun Kr. 5.50 pr. kg.

Et Parti færdige Pyntehaandklær og Kjøkkenhaandklær med Hulsøm før kostet Kr. 4.95, væksælges nu for kun Kr. 2.85.

Uldvarer

Norsk Dragtcheviot, 135 cm bred, i sort, marine og brunt, før Kr. 12.50, nu kun Kr. 7.95 pr. m.

Heluld Kjølegabardine, 140 cm bred, i marine, vinrød, brunt og beige, før kostet Kr. 25.50, nu under Utsalget nedsat til kun Kr. 15.50 pr. m.

Ekstra fin Heluld Gabardine, 140 cm bred, til Dragter, Skjorter etc., i beige, før Kr. 37.00, nu nedsat til kun Kr. 22.50 pr. m.

Heluld engelsk Kamgarn Cheviot, 140 cm bred, til Kaaper, Dragter etc., i marineblaat, før Kr. 26.50, nedsat til kun Kr. 16.85 pr. m.

Heluld engelsk Serges til Dresser, Kaaper, Dragter etc., i marineblaat, før Kr. 44.00, nu nedsat til kun Kr. 27.50 pr. m.

Sort Kjølealpaka, fin-fin Kvalitet, før Kr. 9.85, væksælges for kun Kr. 5.75 pr. m.

Bomuldsvarer

Mansjertsjortser, 90 cm bred, i mange Mønstre, væksælges nu for kun Kr. 2.15 pr. m.

Hvit broderet Voile, før Kr. 5.50, nu nedsat til kun Kr. 3.35 pr. m.

Hvit broderet Voile, dobbelt bredt, 110 cm, før Kr. 7.95, nu nedsat til kun Kr. 4.95 pr. m.

Et Parti lyst, stripet Sommerkjolestøi, dobbeltbredt, 100 cm bredt, før kostet Kr. 3.95, væksælges nu for kun Kr. 2.35 pr. m.

Et litet Parti hvit Fløil, 56 cm bredt, før kostet Kr. 4.95, væksælges nu for kun Kr. 2.85 pr. m.

5000 m sort Lasting, dobbelt Bredder, 140 cm, ekstra god og kraftig Kvalitet, før Kr. 9.50, nu nedsat til kun Kr. 5.40 pr. m.

Silkevarer

6000 m Pailletesilke, dobbelt Bredder, 90 cm, ekstra fin og god Kvalitet, rikt Farventvalg, før Kr. 23.00, nu nedsat til kun Kr. 12.50 pr. m.

Pailletesilke, ekstra god Kvalitet, alle Farver, før Kr. 9.50, nu nedsat til kun Kr. 5.85 pr. m.

5000 m Duchessesilke, elegant og solid Kvalitet, dobbelt Bredder, 100 cm, alle Farver, før Kr. 21.00, nu nedsat til kun Kr. 11.85 pr. m.

Forsilke, dobbelt Bredder, 96 cm, litt vandbeskadiget, før Kr. 16.00, væksælges for kun Kr. 7.85 pr. m.

Herre-Konfektion

Endel Vaarfrakker, før Kr. 125.00, nu nedsat til kun Kr. 55.00.

Impregnerede og graa Herrebenklær, før Kr. 48.00, nu Kr. 19.50.

Kulørte Natskjorter for Herrer, før Kr. 16.50, væksælges for kun Kr. 9.00.

Fionels Natskjorter, ekstra bløte, gode og varme, kun Kr. 9.00.

Ekstra stærke norske Vintersokker for Herrer, kun Kr. 1.95.

Herresæler, før Kr. 4.45, nu Kr. 2.25.

Guffe-Luer, før fra Kr. 5.00—7.00, væksælges for kun Kr. 2.50.

Herre-Luer, før fra Kr. 7.00—10.00, væksælges for kun Kr. 3.50.

Arbejdstøi

— Allerbedste Kvalitet —

Jakker av blaat, engelsk Skind, før Kr. 28.00, nu kun Kr. 12.50.

Dongrijakker, før Kr. 15.50, væksælges for kun Kr. 9.85.

Dongribenklær, før Kr. 15.50, væksælges for kun Kr. 9.85.

Dongri-overalls, før Kr. 15.85, væksælges for kun Kr. 9.85.

Hvite Twillsjakker, før Kr. 12.95, nu kun Kr. 7.50.

Hvite Twillsbenklær, før Kr. 12.95, nu kun Kr. 7.50.

Hvite Twillsoverall, før Kr. 12.95, nu kun Kr. 7.50.

Færdigbundne Silkesløjfer, før Kr. 2.95, nu nedsat til kun Kr. 0.75.

Elegante Hølsilke Knysteslips i moderne og vakre Mønstre og Farver, stor og fyldig Façon, før kostet op til Kr. 9.75, væksælges nu, frit Valg, for kun Kr. 3.95.

Uhre, Musikvarer, Galanterivarer

Jernbaneuhr med Skrukepaster, før Kr. 17.50, nu Kr. 11.35.

Prima Ankerverk „Inventic“, før Kr. 13.50, nu Kr. 7.50.

Egte amerikansk „Waterbury“, før Kr. 24.50, nu Kr. 14.25.

Fint forgyldt Uhr med Springkapsel, før Kr. 17.50, nu Kr. 10.95.

Egte Ingersol Armbaandsuhr, før Kr. 24.50, nu Kr. 15.50.

Hulstingsyler, før Kr. 2.60, nu Kr. 1.50.

Barberkoste, før op til Kr. 1.95, nu Kr. 0.75.

Cigaretui, før Kr. 5.50, nu Kr. 2.75.

Haarkammer og Naaler, før op til Kr. 6.85, nu væksælges for kun Kr. 0.75, 1.50, 2.00 og 3.00.

Ved bestilling paa Kaaper bedes opgit følgende Maal: Brystvidde (maal under armene helt rundt) samt Kaapens længde — paa Dragter: Brystvidde og livvidde samt Skjørtets længde — paa Bluser: Brystvidde — paa Herrefrakker: Brystvidden utenpaa Jakken — paa Herrebenklær: livvidde og skridtlængde.

Se her! Det meddeles herved de av vore ærede Kunder, der er i besiddelse av vor sidste „Utsalgs- og Rabatkatalog“, at vi fra idag av yderligere indrømmer **20%** rabat foruten de i Katalogen nævnte **15%**, **altsaa tilsammen 35%** rabat paa de i Katalogen opførte priser. Vi vil derfor opfordre alle vore Kunder til at benytte sig av denne sidste anledning til virkelig **extra godtkjøp**, og strax indsende sin bestilling, da forretningen helt hører op i løpet av ca. 2 maaneder.

Bemærk!

Alle i denne annonce opførte priser er nedsatte og er derfor **rene nettopriser**. Der gives **altsaa ingen rabat** paa de i denne annonce opførte nedsatte priser.

BESTILLINGSEDEL.

A. F. J.

Undertegnede ønsker sig straks tilsendt pr. postopkrav:

Navn

Adresse

By eller postaaerner

Gyldahl & Hansen ^{A/S}

Storgaten 45 — Kristiania.

